جاوید نامہ

معہ فرہنگ

اقبال

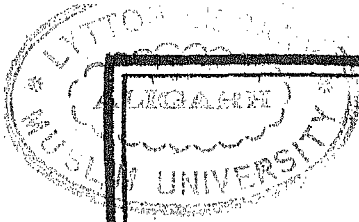
٨١٨

فہرست مضامین

دیباچہ

خیالِ من بتماشائے آسماں بوداست
بدوشِ ماہ و بآغوشِ کہکشاں بوداست
گماں مبر کہ ہمیں خاکداں نشیمنِ ماست
کہ ہر ستارہ جہاں است یا جہاں بوداست!

اقبال

بِسۡمِ اللّٰہِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِیۡمِ

مُناجات

آدمی اندر جہانِ ہفت رنگ — ہر زماں گرمِ فغاں مانندِ چنگ!

آرزوئے ہم نفس می سوزدش — نالہ ہائے دلنواز آموزدش

لیکن ایں عالم کہ از آب و گِل است — کے تواں گفتن کہ دارائے دِل است!

حر و دشت و کوہ و کہ خاموش و کر — آسمان و مہر و مہ خاموش و کر!

رچہ بر گردوں ہجومِ اختر است — ہر یکے از دیگرے تنہا تر است!

ہر یکے مانندِ ما بیچارہ ایست — در فضائے نیلگوں آوارہ ایست!

اروان برگِ سفر ناکردہ ساز! — بیکراں افلاک و شب ہا دیریاز!

ں جہاں صید است و صیادیم ما؟ — یا اسیرِ رفتہ از یادیم ما؟

زار نالیدم صدائے بر نخواست
ہم نفس فرزندِ آدم را کجاست؟

دیده ام روزِ جہانِ چار سوے — آنکہ نورش بر فروزد کاخ و کوے
از رمِ سیارهٔ او را وجود — نیست اِلّا اینکہ گوئی رفت و بود
اے خوش آں روزے کہ از ایّام نیست — صبحِ او را نیمروز و شام نیست
روشن از نورش اگر گردد رواں — صوت را چوں رنگ دیدن می تواں
غیبہا از تابِ او گردد حضور — نوبتِ او لایزال و بے مرور!

اے خدا روزی کُن آں روزے مرا
وارہاں زیں روزِ بے سوزے مرا

آیۂ تسخیر اندر شانِ کیست؟ — ایں سپہرِ نیلگوں حیرانِ کیست؟
رازدانِ علم الاسما کہ بود؟ — مستِ آں ساقی و آں صہبا کہ بود؟
برگزیدی از ہمہ عالم کرا؟ — کردی از رازِ درون محرم کرا؟

آیہ تسخیر، علم الاسماء۔ تلمیحات بآیاتِ قرآن

ای ترا تیری کہ ما را سینہ سفت | حرفِ اُدْعُونِیْ کہ گفت و با کہ گفت؟

روی تو ایمانِ من قرآنِ من | جلوہ داری دریغ از جانِ من؟

از زیانِ صد شعاعِ آفتاب
کم نمی گردد متاعِ آفتاب

عصرِ حاضر را خرد زنجیرِ پاست | جانِ بی تابی کہ من دارم کجاست؟

عمرہا بر خویش می پیچد وجود | تا یکی بی تاب جان آید فرود

گر زنجی این زمینِ شورہ زار | نیست تخمِ آرزو را سازگار

از درونِ این گِلِ بی حاصلی | بس غنیمت دان اگر روید دلی!

تو ہمی اندر شبستانم گذر | یک زمان بی نوریِ جانم نگر

شعلہ را پرہیز از خاشاک چیست
برق را از برفتادن باک چیست

زیستم تا زیستم اندر فراق | وانما آن سوی این نیلی رواق!

بستہ درہا را بر ویم باز کن　　خاک را با قدسیاں ہمراز کُن!

آتشے در سینۂ من برفروز　　عود را بگذار و ہیزم را بسوز

باز بر آتش بنہ عودِ مرا　　در جہاں آشفتہ کُن دودِ مرا

آتشِ پیمانۂ من تیز کُن　　با تغافل یک نگہ آمیز کن

ما ترا جوئیم و تو از دیدہ دُور　　نے غلط، ما کور و تو اندر حضُور!

یا کشا ایں پردۂ اسرار را　　یا بگیر ایں جانِ بے دیدار را

نخلِ فکرم ناامید از برگ و بر　　یا تبر بفرست یا بادِ سحر

عقل دادی ہم جنونے دہ مرا　　رہ بجذبِ اندرونے دہ مرا

علم در اندیشہ می گیرد مقام　　عشق را کاشانہ قلبِ لاینام

علم تا از عشق برخوردار نیست　　جُز تماشا خانۂ افکار نیست

ایں تماشا خانہ سحرِ سامری است　　علم بے روح القدس افسونگری است

بے تجلّی مردِ دانا رہ نبُرد　　از لکد کوبِ خیالِ خویش مرد

بے تجلّی زندگی رنجوری است
عقل مهجوری و دیں مجبوری است

ایں جهانِ کوه و دشت و بحر و بر
ما نظر خواهیم و او گوید خبر

منزلے بخش ایں دلِ آواره را
بازده با ماه ایں مه پاره را

گرچه از خاکم نروید جز کلام
حرفِ مهجوری نمی گردد تمام!

زیرِ گردوں خویش را یابم غریب
ز آنسوے گردوں بگو "اِنّی قریب"

تا مثالِ مهر و مه گردد غروب
ایں جهات و ایں شمال و ایں جنوب

از طلسمِ دوش و فردا بگذرم
از مه و مهر و ثریّا بگذرم

تو فروغِ جاوداں ما چوں شرر
یک دو دم داریم و آں هم مستعار!

اے تو نشناسی نزاعِ مرگ و زیست
رشک بر یزداں برد ایں بنده کیست؟

بندهٔ آفاق گیر و ناصبور
نے غیاب او را خوش آید نے حضور

آنیم من جاودانی کن مرا
از زمینی آسمانی کن مرا

اِنّی قریبٌ ۔ آیه قرآن

ضبط در گفتار و کردارے بدہ — جادہ ہا پیداست رفتارے بدہ

آنچہ گفتم از جہانے دیگر است — ایں کتاب از آسمانے دیگر است

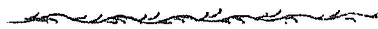
بحرم و از من کم آشوبی خطاست — آں کہ در قعرم فرو آید کجاست؟

یک جہاں بر ساحلِ من آرمید — از کراں غیر از رمِ موجے ندید

من کہ نومیدم ز پیرانِ کہن — دارم از روزے کہ می آید سخن

بر جوانان سہل کن حرفِ مرا

بہرشاں پایاب کن ژرفِ مرا

بسم اللہ الرحمن الرحیم

تمہیدِ آسمانی

نخستین روزِ آفرینش

نکوہش می کند آسمان زمین را

زندگی از لذتِ غیب و حضور — بست نقشِ این جہانِ نزد و دور

آن چنان تارِ نفس از ہم گسیخت — رنگِ حیرت خانۂ ایام ریخت

ہر کجا از ذوق و شوقِ خوگری — نعرۂ "من دیگرم تو دیگری"

ماہ و اختر را خرام آموختند — صد چراغ اندر فضا افروختند!

بر سپہرِ نیلگوں زد آفتاب — خیمۂ زربفت با سیمیں طناب

از افقِ صبحِ نخستین سر کشید — عالمِ نوزادہ را در بر کشید

ملکِ آدم خاکدانے بود و بس — دشتِ او بے کاروانے بود و بس
نے بکوہے آبجوئے در ستیز — نے بصحرائے سحابے ریز ریز
نے سرودِ طائراں در شاخسار — نے رمِ آہو میانِ مرغزار
بے تجلی ہائے جاں بحر و برش — دودِ پیچاں طیلسانِ پیکرش
سبزہ بادِ فرودیں نادیدۂ — اندر اعماقِ زمیں خوابیدۂ
طعنہ زد چرخِ نیلی بر زمیں — "روزگارِ کس ندیدم ایں چنیں
چوں تو در پہنائے من کورے کجا — جز بقندیلم ترا نورے کجا
خاک اگر الوند شد جز خاک نیست — روشن و پائندہ چوں افلاک نیست
یا بزی با ساز و برگِ دلبری — یا بمیر از ننگ و عارِ کمتری"
شد زمیں از طعنۂ گردوں خجل — نا امید و دل گران و مضمحل

پیشِ حق از دردِ بے نوری تپید
تا ندائے ز آنسوئے گردوں رسید

اے امینے از امانت بے خبر — غم مخور، اندر ضمیر خود نگر

روزہا روشن ز غوغائے حیات — نے ازاں نورے کہ بینی در جہات

نور صبح از آفتاب داغدار — نور جاں پاک از غبار روزگار

نور جاں بے جادہ ہا اندر سفر — از شعاع مہر و مہ سیّار تر

شستۂ از لوح جاں نقش امید — نورِ جاں از خاک تو آید پدید!

عقل آدم بر جہاں شبخوں زند — عشق او بر لامکاں شبخوں زند!

راہ داں اندیشۂ او بے دلیل — چشم او بیدار تر از جبرئیل!

خاکی و در پرواز مانند ملک — یک رباط کہنہ در راہش فلک!

می خلد اندر وجود آسماں — مثل نوک سوزن اندر پرنیاں!

داغہا شوید ز دامان وجود — بے نگاہ او جہاں کور و کبود!

گرچہ کم تسبیح و خونریز است او — روزگاراں را چو مہمیز است او

چشم او روشن شود از کائنات — تا ببیند ذات را اندر صفات

ہر کہ عاشق شد جمالِ ذات را
اوست سیّد جملہ موجودات را"

نغمۂ ملائک

فروغِ مشتِ خاک از نوریاں افزوں شود روزے
زمیں از کوکبِ تقدیرِ او گردوں شود روزے
خیالِ او کہ از سیلِ حوادث پرورش گیرد
زگردابِ سپہرِ نیلگوں بیروں شود روزے!
یکے در معنیٔ آدم نگر! از ما چہ می پُرسی
ہنوز اندر طبیعت می خلد موزوں شود روزے!
چناں موزوں شود ایں پیش پا افتادہ مضمونے
کہ یزداں را دل از تاثیرِ اوپُر خوں شود روزے!

تمہیدِ زمینی

آشکارا می شود روحِ حضرتِ رومی و شرح میدہد اسرارِ معراج را

عشقِ شور انگیز بے پروائے شہر شعلۂ او میرد از غوغائے شہر
خلوتے جوید بدشت و کوہسار یا لبِ دریائے ناپیدا کنار
من کہ دریاراں ندیدم محرمے بر لبِ دریا بیاسودم دمے
بحر و ہنگامِ غروبِ آفتاب نیلگوں آب از شفق لعلِ مذاب
کور را ذوقِ نظر بخشد غروب شام را رنگِ سحر بخشد غروب!
بادلِ خود گفتگو ہا داشتم آرزو ہا جستجو ہا داشتم
آنی واز جاودانی بے نصیب زندہ واز زندگانی بے نصیب!
تشنہ و دُور از کنارِ چشمہ سار می سرودم ایں غزل بے اختیار

غزل

"بگشائے لب کہ قندِ فراوانم آرزوست　　بنمائے رخ کہ باغ و گلستانم آرزوست

یک دست جامِ بادہ و یک دست زلفِ یار　　رقصِ چنیں میانۂ میدانم آرزوست

گفتی ز ناز بیش مرنجاں مرا، برو　　آں گفتنت کہ بیش مرنجانم آرزوست

اے عقل تو ز شوق پراگندہ گوئے شو　　اے عشق نکتہ ہائے پریشانم آرزوست

ایں آب و نانِ چرخ چو سیل است بے وفا　　من ماہیم، نہنگم و عمانم آرزوست

جانم ملول گشت ز فرعون و ظلمِ او　　آں نورِ جیبِ موسیٰ عمرانم آرزوست

دی شیخ با چراغ ہمی گشت گردِ شہر　　کز دیو و دد ملولم و انسانم آرزوست

زیں ہمرہانِ سست عناصر دلم گرفت　　شیرِ خدا و رستمِ دستانم آرزوست

گفتم کہ یافت می نشود جستہ ایم ما

گفت آنکہ یافت می نشود آنم آرزوست!"

(رومی)

موجِ مضطر خفت بر سنجابِ آب شد افق تار از زیانِ آفتاب
از متاعش پارهٔ دزدید شام کوکبے چوں شاہدے بالائے بام!
روحِ رومی پردہ ہا را بر درید از پسِ کہ پارهٔ آمد پدید!
طلعتش رخشندہ مثلِ آفتاب شیبِ او فرخندہ چوں عہدِ شباب
پیکرے روشن ز نورِ سرمدی در سراپایش سرورِ سرمدی!
بر لبِ او سرِّ پنہانِ وجود بندہائے حرف و صوت از خود کشود
حرفِ او آئینۂ آویختہ علم با سوزِ دروں آمیختہ!
گفتمش موجود و ناموجود چیست؟ معنیٔ محمود و نا محمود چیست؟
گفت "موجود آنکہ می خواہد نمود آشکارائی تقاضائے وجود
زندگی خود را بخویش آراستن بر وجودِ خود شہادت خواستن
انجمن روزِ الست آراستند بر وجودِ خود شہادت خواستند!
زندهٔ یا مردهٔ یا جاں بلب از سہ شاہد کن شہادت را طلب

شاہدِ اوّل شعورِ خویشتن	خویش را دیدن بنورِ خویشتن
شاہدِ ثانی شعورِ دیگرے	خویش را بینی [دیدن] بنورِ دیگرے
شاہدِ ثالث شعورِ ذاتِ حق	خویش را دیدن بنورِ ذاتِ حق
پیشِ ایں نُور ار بمانی استوار	حیّ و قائم چُوں خدا خود را شمار
بر مقامِ خود رسیدن زندگی است	ذات را بے پردہ دیدن زندگی است
مردِ مومن در نسازد با صفات	مصطفٰےؐ راضی نشد الّا بذات
چیست معراج آرزوے شاہدے	امتحانے روبروئے شاہدے
شاہدِ عادل کہ بے تصدیقِ او	زندگی ما را چو گُل را رنگ و بو
در حضورش کس نماند استوار	ور بماند ہست او کاملِ عیار
ذرّۂ از کف مدہ تابے کہ ہست	پختہ گیر اندر گرہ تابے کہ ہست
تابِ خود را بر فزودن خوشتر است	پیشِ خورشید آزمودن خوشتر است
پیکرِ فرسودہ را دیگر تراش	امتحانِ خویش کُن موجود، باش

این چنین موجود محمود است و بس
ورنہ نارِ زندگی دود است و بس"

باز گفتم پیش حق رفتن چسان؟ — کوهِ خاک و آب را گفتن چسان؟
آمر و خالق برون از امر و خلق — ما ز شستِ روزگاران خستہ حلق
گفت "اگر سلطان ترا آید بدست — می توان افلاک را از ہم شکست
باش تا عریان شود این کائنات — شوید از دامانِ خود گردِ جہات
در وجودِ او نہ کم بینی نہ بیش — خویش را بینی ازو او را ز خویش
نکتۂ "الا بسلطان" یاد گیر — ورنہ چون مور و ملخ در گل بمیر
از طریقِ زادن اے مردِ نکوے — آمدی اندر جہانِ چار سوے
ہم برون جستن بزادن می توان — بندہا از خود گشادن می توان
لیکن این زادن نہ از آب و گل است — داند آن مردے کہ او صاحبدل است

گفتن ـ شگافتن + الا بسلطان تلمیح بآیۂ شریفہ یا معشر الجن الخ

آں ز مجبوری است ایں از اختیار | آں نہاں در پردہ ہا ایں آشکار
آں یکے باگریہ ایں باخندہ ایست | یعنی آں جوئندہ ایں یابندہ ایست
آں سکون و سیر اندر کائنات | ایں سراپا سیر بیروں از جہات
آں یکے محتاجِ روز و شب است | واں دگر روز و شب او را مرکب است
زادنِ طفل از شکستِ اشکم است | زادنِ مرد از شکستِ عالم است
ہر دو زادن را دلیل آمد اذاں | آں بلب گویند و ایں از عینِ جاں

جانِ بیدارے چو زاید در بدن
لرزہ ہا افتد دریں دیرِ کہن"

گفتم ایں زادن نمی دانم کہ چیست؟ | گفت "شانے از شئونِ زندگی است
شیوہ ہائے زندگی غیب و حضور | آں یکے اندر ثبات آں در مرور
گہ بجلوت می گدازد خویش را | گہ بخلوت جمع سازد خویش را
جلوتِ او روشن از نورِ صفات | خلوتِ او مستنیر از نورِ ذات

عقل او را سوے جلوت می کشد
عشق او را سوے خلوت می کشد

عقل ہم خود را بدیں عالم زند
تا طلسمِ آب و گل را بشکند

می شود ہر سنگِ رہ او را ادیب
می شود برق و سحاب او را خطیب

چشمش از ذوقِ نگہ بیگانہ نیست
لیکن او را جرأتِ رندانہ نیست!

پس زترسِ راہ چوں کورے رود
نرم نرمک صورتِ مورے رود

تا خرد پیچیدہ تر برنگ و بوست
می رود آہستہ اندر راہِ دوست

کارش از تدریج می یابد نظام
من ندانم کے شود کارش تمام!

می نداند عشق سال و ماہ را
دیر و زود و نزد و دورِ راہ را

عقل در کوہے شگافے می کند
یا بگردِ او طوافے می کند

کوہ پیشِ عشق چوں کاہے بود
دل سریع السیر چوں ماہے بود

عشق شبخونے زدن بر لامکاں
گور را نادیدہ رفتن از جہاں!

زورِ عشق از باد و خاک و آب نیست
قوتش از سختیٔ اعصاب نیست

عشق با نانِ جوین خیبر گشاد — عشق در اندامِ مہ چاکے نہاد!

کلۂ نمرود بے ضربے شکست — لشکرِ فرعون بے حربے شکست!

عشق در جاں چوں بچشم اندر نظر — ہم درونِ خانہ ہم بیرونِ در

عشق ہم خاکستر و ہم اخگر است — کارِ او از دین و دانش برتر است

عشق سلطان است و برہانِ مبیں — ہر دو عالم عشق را زیرِ نگیں

لازمان و دوش و فردائے ازو — لامکان و زیر و بالائے ازو

چوں خودی را از خدا طالب شود — جملہ عالم مرکب او راکب شود

آشکارا تر مقامِ دل ازو — جذبِ ایں دیرِ کہن باطل ازو

عاشقاں خود را بیزداں می دہند — عقلِ تاویلی بقرباں می دہند

عاشقی؟ از سوبسو بے سوئی خرام — مرگ را بر خویشتن گرداں حرام

اے مثالِ مردہ در صندوقِ گور — می تواں بر خاستن بے بانگِ صور!

در گلو داری نوا ہا خوب و نغز — چند اندر گل بنالی مثلِ چغز

بر مکان و بر زماں اسوار شو — فارغ از پیچاکِ ایں زنّار شو

تیز ترکن ایں دو چشم و ایں دو گوش — ہرچہ می بینی بنوشش از راہِ ہوش

آں کسے کو بانگِ موراں بشنود — ہم ز دوراں سرِّ دوراں بشنود

آں نگاہِ پردہ سوز از من بگیر — کو بچشم اندر نمی گردد اسیر

آدمی دید است باقی پوست است

دید آں باشد کہ دید دوست است

جملہ تن را در گداز اندر بصر

در نظر رو در نظر رو در نظر (رومی)

تو ازیں نُہ آسماں ترسی ؟ مترس — از فراخائے جہاں ترسی ؟ مترس

چشم بکشا بر زمان و بر مکاں — ایں دو یک حال است از احوالِ جاں

تا نگہ از جلوہ پیش افتادہ است — اختلافِ دوش و فردا زادہ است

دانہ اندر گِل بظلمت خانۂ — از فضائے آسماں بیگانۂ

هیچ می داند که در جائے فراخ   می تواں خود را نمودن شاخ شاخ؟

جوهرِ او چیست؟ یک ذوقِ نموست

هم مقامِ اوست این جوهر هم اوست

اے که گوئی محملِ جان است تن   سرِّ جاں را در نگر بر تن متن

محملے نے، حالے از احوالِ اوست   محملش خواندن فریبِ گفتگوست!

چیست جاں؟ جذب و سرور و سوز و درد   ذوقِ تسخیرِ سپهرِ گرد گرد!

چیست تن؟ با رنگ و بو خو کردن است   با مقامِ چار سو خو کردن است

از شعور است این که گوئی نزد و دور   چیست معراج؟ انقلاب اندر شعور

انقلاب اندر شعور از جذب و شوق   وارهاند جذب و شوق از تحت و فوق

این بدن با جانِ ما انباز نیست

مشتِ خاکے مانعِ پرواز نیست

زروان کہ رُوحِ زمان و مکان است مسافر را بسیاحتِ عالمِ علوی می برد

از کلامش جانِ من بے تاب شد / در تنم ہر ذرہ چوں سیماب شد
ناگہاں دیدم میانِ غرب و شرق / آسماں در یک سحابِ نور غرق
زاں سحاب افرشتۂ آمد فرود / با دو طلعت ایں چو آتش آں چو دود!
آں چو شب تاریک و ایں روشن شہاب / چشمِ ایں بیدار و چشمِ آں بخواب
بال او از رنگہائے سرخ و زرد / سبز و سیمین و کبود و لاجورد
چوں خیال اندر مزاج او رمے / از زمیں تا کہکشاں او را دمے
ہر زماں او را ہوائے دیگرے / پر کشادن در فضائے دیگرے
گفت "زروانم" جہاں را قاہرم / ہم نہانم از نگہ ہم ظاہرم

بستہ ہر تدبیر با تقدیر من ‌ ‌ ‌ ‌ ناطق و صامت ہمہ نخچیر من

غنچہ اندر شاخ می بالد زمن ‌ ‌ ‌ ‌ مرغک اندر آشیاں نالد زمن

دانہ از پروازِ من گردد نہال ‌ ‌ ‌ ‌ ہر فراق از فیضِ من گردد وصال

ہم عتابے ہم خطا بے آورم ‌ ‌ ‌ ‌ تشنہ سازم تا شرابے آورم

من حیاتم، من مماتم، من نشور ‌ ‌ ‌ ‌ من حساب و دوزخ و فردوس و حور!

آدم و افرشتہ در بندِ من است ‌ ‌ ‌ ‌ عالمِ شش روزہ فرزندِ من است!

ہر گلے کز شاخ می چینی منم ‌ ‌ ‌ ‌ اُمّ ہر چیزے کہ می بینی منم!

در طلسمِ من اسیر است ایں جہاں ‌ ‌ ‌ ‌ از دمم ہر لحظہ پیر است ایں جہاں

لی مع اللہ ہر کرا در دل نشست ‌ ‌ ‌ ‌ آں جوانمردے طلسمِ من شکست

گر تو خواہی من نباشم درمیاں
لی مع اللہ باز خواں از عینِ جاں"

لِی مَعَ اللہ- تلمیح بہ حدیث لی مع اللہ وقت،

در نگاهِ او نمی دانم چه بود — از نگاهم این کہن عالم ربود
یا نگاہم بر دگر عالم کشود — یا دگرگون شد ہماں عالم کہ بُود
مُردم اندر کائناتِ رنگ و بُو — زادم اندر عالمِ بے ہاے و ہُو
رشتۂ من زاں کہن عالم گسست — یک جہانِ تازۂ آمد بدست
از زیانِ عالمے جانم تپید — تا دگر عالم ز خاکم بردمید
تن سبک تر گشت و جاں سیّار تر — چشمِ دل بینندہ و بیدار تر

پردگی ہا بے حجاب آمد پدید
نغمۂ انجم بگوشِ من رسید!

زمزمۂ انجم

عقلِ تو حاصلِ حیات عشقِ تو سرِّ کائنات
پیکرِ خاک! خوش بیا ایں سوئے عالمِ جہات

زہرہ و ماہ و مشتری از تو رقیبِ یک دگر
از پئے یک نگاہِ تو کشمکشِ تجلیات
در رہِ دوست جلوہ ہاست تازہ بتازہ نو بنو
صاحبِ شوق و آرزو دل نہ دہد بکلیات

صدق و صفاست زندگی، نشو و نماست زندگی
تا ابد از ازل بتاز ملکِ خداست زندگی

شوقِ غزلسرائے را رخصتِ ہائے و ہو بدہ
باز بہ رند و محتسب بادہ سبو سبو بدہ
شام و عراق و ہند و پارس خو بہ نبات کردہ اند
خو بہ نبات کردہ را تلخی آرزو بدہ
تا بہ یم بلند موج معرکۂ بنا کند
لذّتِ سیلِ تند رو با دلِ آبجو بدہ

مردِ فقیر آتش است میری و قیصری خس است

فال و فرِ ملوک را حرفِ برہنہ بس است!

دبدبۂ قلندری طنطنۂ سکندری

آں ہمہ جذبۂ کلیم ایں ہمہ سحرِ سامری

آں بنگاہ می کُشد ایں بہ سپاہ می کُشد

آں ہمہ صلح و آشتی ایں ہمہ جنگ و داوری

ہر دو جہاں کشا ستند ہر دو دوام خواستند

ایں بہ دلیلِ قاہری آں بہ دلیلِ دلبری

ضربِ قلندری بیار سدِّ سکندری شکن

رسمِ کلیم تازہ کن رونقِ ساحری شکن!

فلکِ قمر

فلکِ قمر

این زمین و آسمان ملکِ خداست — این مه و پروین همه میراثِ ماست!

اندرین رہ ہرچہ آید در نظر — با نگاہِ محرمے او را نگر

چوں غریباں در دیارِ خود مرو — اے ز خود گم اندکے بیباک شو!

این و آن حکمِ ترا بر دل زند — گر تو گوئی این مکن آں کن، کند

نیست عالم جز بتانِ چشم و گوش — اینکہ ہر فردائے او میرد چو دوش!

در بیابانِ طلب دیوانہ شو! — یعنی ابراہیمِ این بتخانہ شو!

چوں زمین و آسماں را طے کنی — این جہان و آں جہاں را طے کنی

از خدا ہفت آسماں دیگر طلب — صد زمان و صد مکاں دیگر طلب

پے خود افتادن لبِ جوئے بہشت بے نیاز از حرب و ضرب خوب و زشت
گر نجاتِ ما فراغ از جستجوست گور خوشتر از بہشتِ رنگ و بوست!

اے مسافر جاں بمیرد از مقام
زندہ تر گردد ز پروازِ مدام!

ہم سفر با اختراں بودن خوش است در سفر یک دم نیاسودن خوش است
تا شدم اندر فضاہائے سپہر آنچہ بالا بُوَد زیر آمد نظر
تیرہ خاکے برتر از قندیلِ شب! سایۂ من بر سرِ من اے عجب!
ہر زماں نزدیک تر نزدیک تر تا نمایاں شد کہستانِ قمر
گفت رومیؔ از گماں ہا پاک شو خوگرِ رسم و رہِ افلاک شو
ماہ از ما دور و با ما آشناست ایں نخستیں منزل اندر راہِ ماست

دیر و زودِ روزگارش دیدنی است
غارہائے کوہسارش دیدنی است"

آں سکوت آں کوہسارِ ہولناک
اندروں پُرسوز و بیروں چاک چاک

صد جبل از خافطین و یلدرم
بر دہانش دود و نار اندر شکم

از درونش سبزۂ سر برنزد
طائرے اندر فضایش پر نزد

ابرہا بے نم ہوا ہا تند و تیز
با زمینِ مردۂ اندر ستیز

عالمے فرسودۂ بے رنگ و صوت
نے نشانِ زندگی و روے نہ موت!

نے بنافش ریشۂ نخلِ حیات
نے بصُلبِ روزگارش حادثات!

گرچہ ہست از دودمانِ آفتاب
صبح و شامِ او نزاید انقلاب

گفت رومیؔ خیز و گامے پیش نہ
دولتِ بیدار را از کف مدہ

باطنش از ظاہرِ او خوشتر است
در قفارِ او جہانے دیگر است!

ہر چہ پیش آید ترا اے مردِ ہوش
گیر اندر حلقہ ہائے چشم و گوش

خافطین و یلدرم ۔ کہ ہہائے آتش فشانِ قمر   قفار ۔ غار

چشم اگر بیناست ہر شے دیدنی است ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ در ترازوے نگہ سنجیدنی است

ہر کجا رومی برد آنجا برو ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ یک دو دم از غیرِ او بیگانہ شو"

دستِ من آہستہ سوئے خود کشید

تُند رفت و بر سرِ غارے رسید

عارفِ ہندی کہ بہ یکے از غارہائے قمر خلوت گرفتہ و اہلِ ہند او را "جہاں دوست" می گویند

من چو کوران دست بر دوشِ رفیق ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ پا نہادم اندران غارِ عمیق

ماہ را از ظلمتش دل داغ داغ ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ اندرو خورشید محتاج چراغ!

وہم و شک بر من شبیخوں ریختند ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ عقل و ہوشم را بدار آویختند!

راہ رفتم رہزناں اندر کمیں ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ ‌ دل تہی از لذتِ صدق و یقیں!

تا نگہ را جلوہ ہا شد بے حجاب ‌ ‌ ‌ صبحِ روشن بے طلوعِ آفتاب!

وادیٔ ہر سنگِ او زنّاربند ‌ ‌ ‌ دیوسار از نخلہائے سربلند

از سرشتِ آب و خاک است این مقام ‌ ‌ ‌ یا خیالم نقش بند و در منام!

در ہوائے او چو مے ذوق و سرور ‌ ‌ ‌ سایہ از تقبیلِ خاکش عینِ نور

نے زمینش را سپہرِ لاجورد ‌ ‌ ‌ نے کنارش از شفقہا سرخ و زرد

نور در بندِ ظلام آنجا نبود ‌ ‌ ‌ دود گردِ صبح و شام آنجا نبود

زیرِ نخلے عارفِ ہندی نژاد ‌ ‌ ‌ دیدہ ہا از سرمہ اش روشن سواد

موے بر سر بستہ و عریاں بدن ‌ ‌ ‌ گردِ او مارے سفیدے حلقہ زن!

آدمے از آب و گل بالاترے ‌ ‌ ‌ عالم از دیرِ خیالش پیکرے!

وقتِ او را گردشِ ایام نے ‌ ‌ ‌ کارِ او با چرخِ نیلی فام نے

گفت با رومی کہ ہمراہِ تو کیست؟ ‌ ‌ ‌ در نگاہش آرزوئے زندگی است!

رومی

مردے اندر جستجو آوارۂ ثابتے با فطرت سیارۂ!
پختہ تر کارش ز خامی ہائے او من شہید ناتمامی ہائے او
شیشۂ خود را بگردوں بستہ طاق فکرش از جبریل می خواہد صداق!
چوں عقاب افتد بصید ماہ و مہر گرم رو اندر طواف نہ سپہر
حرف با اہل زمیں رندانہ گفت حور و جنت را بت و بتخانہ گفت!
شعلہ ہا در موج دودش دیدہ ام کبریا اندر سجودش دیدہ ام!
ہر زماں از شوق می نالد چو نال می کشد او را فراق و ہم وصال!

من ندانم چیست در آب و گلش
من ندانم از مقام و منزلش!

صداق۔ رونمائی

جہاں دوست

عالم از رنگ است و بے رنگی است حق
چیست عالم؟ چیست آدم؟ چیست حق؟

رومی

آدمی شمشیر و حق شمشیر زن
عالم ایں شمشیر را سنگِ فسن!

شرق حق را دید و عالم را ندید
غرب در عالم خزید، از حق رمید

چشم بر حق باز کردن بندگی است
خویش را بے پردہ دیدن زندگی است!

بندہ چوں از زندگی گیرد برات
ہم خدا آں بندہ را گوید صلوات!

ہر کہ از تقدیرِ خویش آگاہ نیست
خاکِ او با سوزِ جاں ہمراہ نیست!

۱

جہاں دوست

بر وجود و بر عدم پیچیدہ است — مشرق ایں اسرار را کم دیدہ است

کارِ ما افلاکیاں جز دید نیست — جانم از فردائے او نومید نیست

دوش دیدم بر فرازِ قشمرود — ز آسماں افرشتۂ آمد فرود

از نگاہش ذوقِ دیدارے چکید — جز بسوئے خاکدانِ ما ندید

گفتمش از محرماں رازے مپوش — تو چہ بینی اندر آں خاکِ خموش؟

از جمالِ زہرۂ بگداختی؟ — دل بہ چاہِ بابلے انداختی؟

گفت "ہنگامِ طلوعِ خاور است — آفتابِ تازہ او را در بر است

لعلہا از سنگِ رہ آید بروں — یوسفانِ او ز چہ آید بروں

رستخیزے در کنارش دیدہ ام — لرزہ اندر کوہسارش دیدہ ام

قشمرود۔ نام کوہے از کوہستانِ قمر

رخت بندد از مقامِ آذری — تا شود خود گر ز ترکِ بُت گری

اے خوش آں قومے کہ جانِ او تپید — از گلِ خود خویش را باز آفرید!

عرشیاں را صبحِ عید آں ساعتے
چوں شود بیدار چشمِ ملتے!"

پیرِ ہندی اندکے دم درکشید — باز در من دید و بے تابانہ دید

گفت مرگِ عقل؟ گفتم ترکِ فکر — گفت مرگِ قلب؟ گفتم ترکِ ذکر

گفت تن؟ گفتم کہ زاد از گردِ رہ — گفت جاں؟ گفتم کہ رمزِ لا الہ

گفت آدم؟ گفتم از اسرارِ اوست — گفت عالم؟ گفتم او خود روبروست

گفت ایں علم و ہنر؟ گفتم کہ پوست — گفت حجت چیست؟ گفتم روئے دوست

گفت دینِ عامیاں؟ گفتم شنید — گفت دینِ عارفاں؟ گفتم کہ دید

از کلامم لذتے جانش فزود
نکتہ ہائے دل نشیں بر من کشود

نُہ تاسخن از عارفِ ہندی

(۱)

ذاتِ حق را نیست ایں عالم حجاب
غوطہ را حایل نگردد نقش آب!

(۲)

زادن اندر عالمے دیگر خوش است
تا شبابِ دیگرے آید بدست!

(۳)

حق ورائے مرگ و عینِ زندگی است
بندہ چوں میرد نمی داند کہ چیست!

گرچه ما مرغانِ بے بال و پریم
از خدا در علمِ مرگ افزون تریم!

(۴)

وقت؟ شیرینی بزهر آمیخته
رحمتِ عامے بقهر آمیخته!
خالی از قهرش نبینی شهر و دشت
رحمتِ او اینکه گوئی در گذشت!

(۵)

کافری مرگ است اے روشن نهاد
کے سزد با مرده غازی را جهاد!
مردِ مومن زنده و با خود بجنگ
بر خود افتد همچو بر آهو پلنگ!

(۶)

کافرِ بیدار دل پیشِ صنم
بہ ز دیندارے کہ خفت اندر حرم!

(۷)

چشمِ کور است اینکہ بیند ناصواب
ہیچگہ شب را نہ بیند آفتاب!

(۸)

صحبتِ گِل دانہ را سازد درخت
آدمی از صحبتِ گِل تیرہ بخت!
دانہ از گِل می پذیرد پیچ و تاب
تا کند صیدِ شعاعِ آفتاب!

---

(۹)

من بگُل گفتم بگو اے سینہ چاک
چُوں بگیری رنگ و بو از باد و خاک
گفت گل اے ہوشمندِ رفتہ ہوش
چُوں پیامے گیری از برقِ خموش؟
جاں بتن ما راز جذبِ این و آں
جذبِ تو پیدا و جذبِ ما نہاں

جلوۂ سروش

مردِ عارف گفتگو را در بہ بست | مستِ خود گردید و از عالم گسست!
ذوق و شوق او ز رازِ دستِ او بوُد | در وجود آمد ز نیرنگِ شہود
با حضورش ذرّہ ہا مانندِ طوُر | بے حضورِ او نہ نوُر و نے ظہور!

نازنینے در طلسمِ آں شبے — آں شبے بے کوکبے را کوکبے!

سنبلستانِ دو زلفش تا کمر — تاب گیر از طلعتش کوہ و کمر

غرق اندر جلوۂ مستانۂ — خوش سرود آں مستِ بے پیمانۂ

پیشِ او گردندہ فانوسِ خیال — ذو فنون مثلِ سپہرِ دیرسال

اندراں فانوس پیکر رنگ رنگ — شکرہ بر کنجشک و بر آہو پلنگ!

من بہ رومی گفتم اے دانائے راز — بر رفیقِ کم نظر بکشائے راز

گفت ایں پیکر چو سیمِ تابناک — زاد در اندیشۂ یزدانِ پاک!

باز بے تابانہ از ذوقِ نمود — در شبستانِ وجود آمد فرود

ہمچو ما آوارہ و غربت نصیب — تو غریبی من غریبم او غریب!

شانِ او جبریلی و ناموس سروش — می برد از ہوش و می آرد بہوش

غنچۂ ما را کشود از شبنمش — مردہ آتش زندہ از سوزِ دمش

زخمۂ شاعر بسازِ دل ازوست — چاکہا در پردۂ محمل ازوست

دیدہ ام در نغمۂ او عالمے
آتشے گیر از نوائے او دمے!"

نوائے سروش

ترسم کہ تو مے رانی زورق بسراب اندر
زادی بحجاب اندر میری بحجاب اندر
چوں سرمۂ رازی را از دیدہ فرو شستم
تقدیر امم دیدم پنہاں بکتاب اندر!
بر کشت و خیاباں پیچ، بر کوہ و بیاباں پیچ
برقے کہ بخود پیچد میرد بسحاب اندر!
با مغربیاں بودم "پرجستم" و کم دیدم
مردے کہ مقامش نیست بحساب اندر!

بے دردِ جہانگیری آں قرب میسّر نیست
گلشن بجہاں کش اے بُو بگلاب اندر

اے زاہدِ ظاہر بیں گیرم کہ خودی فانی است
لیکن تو نمی بینی طوفاں بہ حباب اندر!

ایں صوتِ دلاویزے از زخمۂ مطرب نیست
مہجور جہاں حُورے نالد بہ رباب اندر!

حرکت بہ وادیٔ یرغمید کہ ملائکہ

اوراوادیٔ طواسین می نامند

رومی آں عشق و محبت را دلیل
تشنہ کاماں را کلامش سلسبیل

بو بگلاب اندر تلمیح بہ مصرعِ مشہور غزل صدیقہ " او در من و من در او چوں بو بگلاب اندر"

گفت "آں شعرے کہ آتش اندروست — اصل او از گرمی اللہ ہوست!
آں نوا گلشن کند خاشاک را — آں نوا برہم زند افلاک را
آں نوا بر حق گواہی می دہد — با فقیراں پادشاہی می دہد!
خوں ازو اندر بدن سیارتر — قلب از روح الامیں بیدارتر
اے بسا شاعر کہ از سحرِ ہنر — رہزنِ قلب است و ابلیسِ نظر!
شاعرِ ہندی! خدایش یار باد — جانِ او بے لذّتِ گفتار باد
عشق را خنیاگری آموختہ — با خلیلاں آذری آموختہ!
حرفِ او چاویدہ و بے سوز و درد — مُرد خوانند اہلِ درد او را نہ مَرد
زاں نوائے خوش کہ نشناسد مقام — خوشتر آں حرفے کہ گوئی در منام
فطرتِ شاعر سراپا جستجوست — خالق و پروردگارِ آرزوست!
شاعر اندر سینۂ ملّت چو دل — ملّتے بے شاعرے انبارِ گل!
سوز و مستی نقشبندِ عالمے است — شاعری بے سوز و مستی ماتمے است!

شعر را مقصود اگر آدم گری است
شاعری هم وارثِ پیغمبری است"

گفتمش از پیغمبری هم باز گوے
سرّ او با مردِ محرم باز گوے

گفت "اقوام و ملل آیاتِ اوست
عصرہائے ما ز مخلوقاتِ اوست

از دمِ او ناطق آمد سنگ و خشت
ما همه مانندِ حاصل او چو کشت

پاک سازد استخوان و ریشه را
بالِ جبریلے دہد اندیشه را

ہائے و ہوئے اندرونِ کائنات
از لبِ او نجم و نور و نازعات

آفتابش را زوالے نیست نیست
منکرِ او را کمالے نیست نیست

رحمتِ حق صحبتِ احرارِ او
قہرِ یزداں ضربتِ کرارِ او

گرچه باشی عقلِ کل از وے مرم
زانکه او بیند تن و جاں را بہم

تیز تر نه پا براهِ یرغمید
تا ببینی آنچه می بایست دید

نجم و نور و نازعات - اسمائے سورہ ہائے قرآن

کندہ بر دیوارے از سنگِ قمر

"چار طاسینِ نبوّت را نگر"

شوقِ راہِ خویش داند بے دلیل
شوقِ پروازے بہ بالِ جبرئیل!

شوق را راہِ دراز آمد دو گام
ایں مسافر خستہ گردد از مقام

پا زدم مستانہ سوئے یرغمید
تا بلندیہائے او آمد پدید

من چہ گویم از شکوہِ آں مقام
ہفت کوکب در طوافِ او مدام

فرشیاں از نورِ او روشن ضمیر
عرشیاں از سرمۂ خاکش بصیر!

حق مرا چشم و دل و گفتار داد
جستجوئے عالمِ اسرار داد

پردہ را برگیرم از اسرارِ کل
با تو گویم از طواسینِ رسل

سنگِ قمر۔ قسمے از سنگِ سفید۔

طاسینِ گوتم

توبه آوردن زنِ رقاصهٔ عشوه فروش

گوتم

مئے دیرینہ و معشوق جواں چیزے نیست
پیشِ صاحب نظراں حورِ جناں چیزے نیست!
ہرچہ از محکم و پایندہ شناسی ، گذرد
کوہ و صحرا و بر و بحر و کراں چیزے نیست!
دانشِ مغربیاں فلسفهٔ مشرقیاں
ہمہ بتخانہ و در طوفِ بتاں چیزے نیست

از خود اندیش و ازیں بادیہ ترساں مگذر
کہ تو ہستی و وجودِ دو جہاں چیزے نیست

در طریقے کہ بنوکِ مژہ کاویدم من
منزل و قافلہ و ریگِ رواں چیزے نیست

بگذ راز غیب کہ ایں وہم و گماں چیزے نیست
در جہاں بودن و رستن ز جہاں، چیزے ہست

آں بہشتے کہ خدائے بتو بخشد ہمہ ہیچ
تا جزائے عملِ تست جناں، چیزے ہست!

راحتِ جاں طلبی؟ راحتِ جاں چیزے نیست
در غمِ ہم نفساں اشکِ رواں، چیزے ہست

چشمِ مخمور و نگاہِ غلط انداز و سرود
ہمہ خوب است ولے خوشتر ازاں چیزے ہست

حسنِ رخسار دمے ہست و دمے دیگر نیست

حسنِ کردار و خیالاتِ خوشاں چیزے ہست!

رقاصہ

فرصتِ کشمکش مدہ ایں دلِ بے قرار را

یک دو شکن زیادہ کن گیسوئے تابدار را

از تو درون سینہ ام برقِ تجلّئے کہ من

با مہ و مہر دادہ ام تلخیٔ انتظار را

ذوقِ حضور در جہاں رسمِ صنم گری نہاد

عشق فریب می دہد جانِ اُمیدوار را!

تا بفراغِ خاطرے نغمۂ تازۂ زنم

باز بہ مرغزار دہ طائرِ مرغزار را

طبع بلند دادهٔ، بند ز پائے من کشائے
تا به پلاس تو دهم خلعتِ شهریار را
تیشه اگر به سنگ زد این چه مقامِ گفتگو است؟
عشق بدوش می کشد این همه کوهسار را!

طاسینِ زرتشت

آزمایش کردن اهرمن زرتشت را

اهرمن

از تو مخلوقاتِ من نالاں چو نَے
از تو مارا فرودیں مانندِ دے
در جہاں خوار و زبونم کردهٔ
نقشِ خود رنگیں زخونم کردهٔ

زندہ حق از جلوۂ سینائے تست
مرگِ من اندر یدِ بیضائے تست

تکیہ بر میثاقِ یزداں الٰہی است
بر مرادش راہ رفتن گمرہی است

زہرہا در بادۂ گلفامِ اوست
ارّہ و کرم و صلیب انعامِ اوست!

جز دعاہا نوح تدبیرے نداشت
حرفِ آں بیچارہ تاثیرے نداشت!

شہر را بگذار و در غارے نشیں
ہم بہ خیلِ نوریاں صحبت گزیں

از نگاہے کیمیا کن خاک را
ازمناجاتے بسوز افلاک را

در کہستاں چوں کلیم آوارہ شو
نیم سوزِ آتشِ نظارہ شو

لیکن از پیغمبری باید گذشت
از چنیں مُلّاگری باید گذشت!

کس میانِ ناکساں ناکس شود
فطرتش گر شعلہ باشد خس شود

تا نبوت از ولایت کمتر است
عشق را پیغمبری دردِ سر است!

ارہ۔ کرم۔ صلیب، تلمیحات بہ قصصِ پیغمبراں۔

خیز و در کاشانهٔ وحدت نشیں
ترکِ جلوت گوے و در خلوت نشیں!

زرتشت

نور دریاے است ظلمت ساحلش — هم چو من سیلے نزاد اندر دلش
اندرونم موجہائے بیقرار — سیل را جز غارتِ ساحل چہ کار؟
نقشِ بیرنگے کہ او را کس ندید — جز بخونِ اہرمن نتواں کشید!

خویشتن را وانمودن زندگی است
ضربِ خود را آزمودن زندگی است

از بلاہا پختہ تر گردد خودی — تا خدا را پردہ در گردد خودی
مردِ حق بیں جز بحق خود را ندید — لا الٰہ می گفت و در خوں می تپید!
عشق را از خوں تپیدن آبرو است — ارّہ و چوب و رسن عیدِ او است!

در رہِ حق ہر چہ پیش آید نکوست
مرحبا نامہربانیہائے دوست!

جلوۂ حق چشمِ من تنہا نخواست | حسن را بے انجمن دیدن خطاست
چیست خلوت؟ درد و سوز و آرزوست | انجمن دیداست و خلوت جستجواست
عشق در خلوت کلیم اللّٰہی است | چوں بجلوت می خرامد شاہی است!
خلوت و جلوت کمالِ سوز و ساز | ہر دو حالات و مقاماتِ نیاز
چیست آں؟ بگذشتن از دیر و کنشت | چیست ایں؟ تنہا نہ رفتن در بہشت!
گرچہ اندر خلوت و جلوت خداست | خلوت آغاز است و جلوت انتہاست
گفتۂ پیغمبری دردِ سر است | عشق چوں کامل شود آدم گر است!

راہِ حق با کارواں رفتن خوش است
ہمچو جاں اندر جہاں رفتن خوش است!

طاسینِ مسیح

رویائے حکیم طالسطائی

درمیانِ کوهسارِ هفت مرگ
وادیٔ بے طائر و بے شاخ و برگ!

تابِ مه از دودِ گردِ او چو قیر
آفتاب اندر فضایش تشنه میر!

رودِ سیماب اندران وادی روان
خم بخم مانندِ جوئے کهکشان

پیش او پست و بلندِ راه هیچ
تندسیر و موج موج و پیچ پیچ

غرق در سیماب مردے تا کمر
با هزاران ناله هائے بے اثر!

قسمت او ابر و باد و آب نے
تشنه و آبے بجز سیماب نے!

طالسطائی۔ نام حکیم و مصلح روسیه

بر کراں دیدم زنے نازک تنے   چشم او صد کاروان را رہزنے
کافری آموزِ پیرانِ کنشت   از نگاہش زشت خوب و خوب زشت
گفتمش تو کیستی نام تو چیست؟   ایں سراپا نالہ و فریاد کیست؟
گفت در چشمم فسونِ سامری است   نامم افرنگین و کارم ساحری است!
ناگہاں آں جوئے سیمیں یخ بہ بست   استخوانِ آں جواں در تن شکست
بانگ زد اے وائے بر تقدیرِ من   وائے بر فریادِ بے تاثیرِ من!
گفت افرنگیں "اگر داری نظر   اندکے اعمالِ خود را ہم نگر
پورِ مریم آں چراغِ کائنات   نورِ او اندر جہات و بے جہات!
آں فلاطوس آں صلیب آں روئے زرد   زیرِ گردوں تو چہ کردی او چہ کرد!
اے بجانت لذتِ ایماں حرام   اے پرستارِ بتانِ سیمِ خام

قیمتِ روح القدس نشناختی
تن خریدی نقدِ جاں درباختی!"

طعنۂ آں نازنینِ جلوہ مست — آں جواں را نشتر اندر دل شکست

گفت "اے گندم نمائے جو فروش — از تو شیخ و برہمن ملّت فروش!

عقل و دیں از کافریہائے تو خوار — عشق از سوداگریہائے تو خوار!

مہرِ تو آزار و آزارِ نہاں — کینِ تو مرگ است و مرگِ ناگہاں!

صحبتے با آب و گل ورزیدۂ — بندہ را از پیشِ حق دزدیدۂ

حکمتے کو عقدۂ اشیا کشاد — با تو غیر از فکرِ چنگیزی نداد

داند آں مردے کہ صاحب جوہر است — جرمِ تو از جرمِ من سنگیں تر است

از دمِ او رفتہ جاں آمد بتن — از تو جاں را دخمہ می گردد بدن

آنچہ ما کردیم با ناسوتِ او — ملّتِ او کرد با لاہوتِ او

مرگِ تو اہلِ جہاں را زندگی است
باش! تا بینی کہ انجامِ تو چیست!"

ناسوت جسم - لاہوت - روح

طاسین محمدؐ

نوحهٔ روحِ ابوجهل در حرمِ کعبه

سینهٔ ما از محمدؐ داغ داغ! — از دمِ او کعبہ را گُل شد چراغ!

از ہلاکِ قیصر و کسرےٰ سرود — نوجواناں را ز دستِ ما ربُود

ساحر و اندر کلامش ساحری است — این دو حرفِ لا اله خود کافری است

تا بساطِ دینِ آبا در نورد — با خداوندانِ ما کرد آنچه کرد!

پاش پاش از ضربتش لات و منات — انتقام از وے بگیر اے کائنات

دل بغائب بست و از حاضر گسست — نقشِ حاضر را فسونِ او شکست

دیده بر غائب فرو بستن خطاست — آنچه اندر دیده می ناید کجاست!

پیشِ غائب سجده بردن کوری است
دینِ تو کور است و کوری دوری است

خم شدن پیشِ خدائے بے جہات!
بنده را ذوقے نه بخشد ایں صلوٰت!

مذہبِ او قاطعِ ملک و نسب
از قریش و منکر از فضلِ عرب!

در نگاهِ او یکے بالا و پست
با غلامِ خویش بر یک خوان نشست

قدرِ احرارِ عرب نشناخته
با کلفتانِ حبش در ساخته

احمران با اسوداں آمیختند
آبروئے دودمانے ریختند!

ایں مساوات ایں مواخات اعجمی است
خوب می دانم که سلماںؓ مزدکی است

ابن عبدالله فریبش خورده است
رستخیزے بر عرب آورده است!

عترتِ ہاشم زخود مهجور گشت
از دو رکعت چشمِ شاں بے نور گشت

اعجمی را اصل عدنانی کجاست
گنگ را گفتارِ سحبانی کجاست

کلفت ۔ فربه و بدگل ۔سلمانؓ ۔ حضرت سلمان فارسی ۔ عدنانؑ ۔ جدِ عرب ۔ سحبان ۔ یکے از فصیحانِ عرب

چشمِ خاصانِ عرب گردیدہ کور   بر نیائی اے زُہیر از خاکِ گور؟

اے تو مارا اندریں صحرا دلیل
بشکن افسونِ نوائے جبرئیل!

باز گو اے سنگِ اسود باز گوے   آنچہ دیدیم از محمد باز گوے

اے ہُبل اے بندہ را پوزش پذیر   خانۂ خود را ز بے کیشاں بگیر

گلۂ شاں را بگرگاں کن سبیل   تلخ کن خرمائے شاں را بر نخیل!

صرصرے دہ با ہوائے بادیہ   اَنَّهُمْ اَعْجَازُ نَخْلٍ خَاوِيَة

اے منات اے لات ازیں منزل مرو   گر ز منزل می روی از دل مرو

اے ترا اندر دو چشمِ ما وثاق
مہلتے اِنْ کُنْتِ اَزْمَعْتِ الفراق

زُہیر - شاعرِ مشہورِ عرب
اَنَّهُمْ اَعْجَازُ الخ آیۂ قرآنیہ
اِن کنتِ ازمعتِ الفراق - پارۂ از شعرِ امرؤالقیس یعنی مہلتے دہ اگر قصدِ جدائی کردۂ

فلکِ عطارد

زیارتِ ارواحِ جمال الدّین افغانی و سعید حلیم پاشا

مشتِ خاکے کارِ خود را بردہ پیش ؎ در تماشائے تجلی ہائے خویش!

یا من افتادم بدامِ ہست و بُود ؎ یا بدامِ من اسیر آمد وجود!

اندریں نیلی تتق چاک از من است؟ ؎ من زِ افلاکم کہ افلاک از من است؟

یا ضمیرم را فلک در بر گرفت ؎ یا ضمیرِ من فلک را در گرفت!

اندرون است این کہ بیرون است چیست؟ ؎ آنچہ می بیند نگہ چون است؟ چیست؟

پر زنم بر آسمانے دیگرے ؎ پیشِ خود بینم جہانے دیگرے

عالمے با کوہ و دشت و بحر و بر ؎ عالمے از خاکِ ما دیرینہ تر

عالمے از ابر کے بالیدۂ ؎ دستبرد آدمے نا دیدۂ

نقشہا نابستہ بر لوحِ وجود
خردہ گیرِ فطرت آنجا کس نبود!

من بہ رومی گفتم ایں صحرا خوش است — در کہستاں شورشِ دریا خوش است
می نیابم از حیات ایں جا نشاں — از کجا می آید آوازِ اذاں؟
گفت رومیؒ "ایں مقامِ اولیاست — آشنا ایں خاکداں با خاکِ ماست
بوالبشر چوں رخت از فردوس بست — یک دو روزے اندریں عالم نشست
ایں فضا ہا سوزِ آہش دیدہ است — نالہ ہائے صبحگاہش دیدہ است
زائرانِ ایں مقامِ ارجمند — پاک مرداں از مقاماتِ بلند
پاک مرداں چوں فضیل و بوسعید — عارفاں مثلِ جنید و بایزید

خیز تا مارا نماز آید بدست
یک دو دم سوز و گداز آید بدست

رفتم و دیدم دو مرد اندر قیام — مقتدی تاتار و افغانی امام

پیر رومی ہر زماں اندر حضور — طلعتش برتافت از ذوق و سرور

گفت مشرق زیں دو کس بہتر نزاد — ناخن شاں عقدہ ہاے ما کشاد

سید السادات مولانا جمال — زندہ از گفتار او سنگ و سفال

ترک سالار آں حلیم دردمند — فکر او مثل مقام او بلند

با چنیں مرداں دو رکعت طاعت است

ورنہ آں کارے کہ مزدش جنت است

قرأت آں پیر مردے سخت کوش — سورۂ والنجم و آں دشت خموش!

قرأتے کز وے خلیل آید بوجد — روح پاک جبرئیل آید بوجد!

دل ازو در سینہ گردد ناصبور — شور الا اللہ خیزد از قبور!

اضطراب شعلہ بخشد دود را — سوز و مستی می دہد داؤد را

آشکارا ہر غیاب از قرأتش

بے حجاب ام الکتاب از قرأتش

من ز جا برخاستم بعد از نماز — دستِ او بوسیدم از راهِ نیاز
گفت رومی "ذرۂ گردوں نورد! — در دلِ او یک جہانِ سوز و درد!
چشم جز بر خویشتن نگشادۂ — دل بکس ناداده ، آزادۂ
تند سیر اندر فراخائے وجود
من ز شوخی گویم او را زنده رود"

افغانی

زنده رود! از خاکدانِ ما بگوے — از زمین و آسمانِ ما بگوے
خاکی و چوں قدسیاں روشن بصر! — از مسلماناں بده ما را خبر!

زنده رود

در ضمیرِ ملتِ گیتی شکن — دیده ام آویزشِ دین و وطن!

روح در تن مردہ از ضعفِ یقین　　ناامید از قوتِ دینِ مبین
ترک و ایران و عرب مستِ فرنگ　　ہر کسے را در گلو شستِ فرنگ
مشرق از سلطانیِ مغرب خراب　　اشتراک از دین و ملت بردہ تاب!

افغانی

دین و وطن

لردِ مغرب آن سراپا مکر و فن　　اہلِ دیں را داد تعلیمِ وطن
او بفکرِ مرکز و تو در نفاق　　بگذر از شام و فلسطین و عراق
تو اگر داری تمیزِ خوب و زشت　　دل نہ بندی با کلوخ و سنگ و خشت
چیست دیں برخاستن از روئے خاک　　تا ز خود آگاہ گردد جانِ پاک!
می نگنجد آنکہ گفت اللہ ہو　　در حدودِ ایں نظامِ چارسو
پرکہ از خاک و برخیزد ز خاک　　حیف اگر در خاک میرد جانِ پاک!

گرچه آدم بردمید از آب و گل — رنگ و نم چون گل کشید از آب و گل

حیف اگر در آب و گل غلطد مدام — حیف اگر برتر نپرد زین مقام!

گفت تن در شو بخاک رهگذر — گفت جان پهنای عالم را نگر!

جان نگنجد در جهات ای هوشمند — مرد حر بیگانه از هر قید و بند

حر ز خاک تیره آید در خروش
زانکه از بازان نیاید کار موش!

آن کف خاکی که نامیدی وطن — این که گوئی مصر و ایران و یمن

با وطن اهل وطن را نسبتی است — زانکه از خاکش طلوع ملتی است

اندرین نسبت اگر داری نظر — نکته بینی ز مو باریک تر

گرچه از مشرق بر آید آفتاب — با تجلی های شوخ و بی حجاب

در تب و تاب است از سوز درون — تا ز قید شرق و غرب آید برون

بردمد از مشرق خود جلوه مست — تا همه آفاق را آرد بدست!

فطرتش از مشرق و مغرب بری است
گرچه او از روے نسبت خاوری است!

اشتراک و ملوکیت

صاحب سرمایہ از نسل خلیل — یعنی آں پیغمبر بے جبرئیل
زانکه حق در باطل او مضمر است — قلب او مومن دماغش کافر است
غربیاں گم کرده اند افلاک را — در شکم جویند جان پاک را
رنگ و بو از تن نگیرد جان پاک — جز بتن کارے ندارد اشتراک
دین آں پیغمبر حق ناشناس — بر مساوات شکم دارد اساس

تا اخوت را مقام اندر دل است
بیخ او در دل نه در آب و گل است!

صاحب سرمایہ ـ کارل مارکس مصنف کتاب سرمایہ کہ اصول اشتراک را دراں کتاب جمع کرده

هم ملوکیت بدن را فربهی است
سینهٔ بے نورِ او از دل تہی است!

مثلِ زنبورے کہ بر گُل می چرد
برگ را بگذارد و شہدش برد

شاخ و برگ و رنگ و بوئے گل ہماں
بر جمالش نالۂ بلبل ہماں

از طلسم رنگ و بوئے او گذر
ترکِ صورت گوے و در معنی نگر

مرگِ باطن گرچہ دیدن مشکل است
گُل مخواں اورا کہ در معنی گِل است!

ہر دو را جاں ناصبور و ناشکیب
ہر دو یزداں ناشناس آدم فریب

زندگی ایں را خروج آں را خراج
درمیانِ ایں دو سنگ آدم زجاج!

ایں بہ علم و دین و فن آرد شکست
آں برد جاں را ازتن ناں را ز دست

غرق دیدم ہر دو را در آب و گِل
ہر دو را تن روشن و تاریک دل!

زندگانی سوختن با ساختن
در گِلے تخم دلے انداختن!

سعید حلیم پاشا

شرق و غرب

غربیاں را زیرکی سازِ حیات ‏ شرقیاں را عشق رازِ کائنات

زیرکی از عشق گردد حق شناس ‏ کارِ عشق از زیرکی محکم اساس

عشق چوں با زیرکی ہمبر شود ‏ نقشبندِ عالمِ دیگر شود

خیز و نقشِ عالمِ دیگر بنہ ‏ عشق را با زیرکی آمیزدہ

شعلۂ افرنگیاں نم خوردہ ایست ‏ چشمِ شاں صاحب نظر دل مردہ ایست!

زخمہا خوردند از شمشیرِ خویش ‏ بسمل افتادند چوں نخچیرِ خویش!

سوز و مستی را مجو از تاکِ شاں ‏ عصرِ دیگر نیست در افلاکِ شاں!

زندگی را سوز و ساز از نارِ تست

عالمِ نو آفریدن کارِ تست

مصطفیٰ کو از تجدد می سرود — گفت نقشِ کہنہ را باید زدود

نو نگردد کعبہ را رختِ حیات — گر ز افرنگ آیدش لات و منات

ترک را آہنگِ نو در چنگ نیست — تازہ اش جز کہنۂ افرنگ نیست

سینۂ او را دمے دیگر نبود — در ضمیرش عالمے دیگر نبود

لاجرم با عالمِ موجود ساخت — مثلِ موم از سوزِ ایں عالم گداخت

طرفگیہا در نہادِ کائنات — نیست از تقلیدِ تقویمِ حیات

زندہ دل خلاقِ اعصار و دہور — جانش از تقلید گردد بے حضور

چوں مسلماناں اگر داری جگر — در ضمیرِ خویش و در قرآں نگر

صد جہانِ تازہ در آیاتِ اوست — عصرہا پیچیدہ در آناتِ اوست

یک جہانش عصرِ حاضر را بس است — گیر اگر در سینہ دل معنی رس است

بندۂ مومن ز آیاتِ خداست   ہر جہاں اندر بر او چوں قباست!

چوں کہن گردد جہانے در برش

می دہد قرآں جہانے دیگرش!

زندہ رود

زورقِ ما خاکیاں بے ناخداست

کس نداند عالمِ قرآں کجا است!

افغانی

عالمے در سینۂ ما گم ہنوز   عالمے در انتظارِ قُم ہنوز

عالمے بے امتیازِ خون و رنگ   شامِ او روشن تر از صبحِ فرنگ

عالمے پاک از سلاطین و عبید   چوں دلِ مومن کرانش ناپدید

عالمے رعنا کہ فیضِ یک نظر   تخمِ او افگند در جانِ عمرؓ!

لایزال و واردا تش نو بنو   برگ و بارِ محکماتش نو بنو
باطنِ او از تغیّر بے غمے   ظاہرِ او انقلابِ ہر دمے

اندرونِ تست آں عالم نگر
می دہم از محکماتِ او خبر!

محکماتِ عالمِ قرآنی

۱۔ خلافتِ آدم

در دو عالم ہر کجا آثارِ عشق   ابنِ آدم سرّے از اسرارِ عشق
سرِّ عشق از عالمِ ارحام نیست   او ز سام و حام و روم و شام نیست
کوکبِ بے شرق و غرب و بے غروب   در مدارش نے شمال و نے جنوب
حرفِ انّی جاعلٌ تقدیرِ او   از زمیں تا آسماں تفسیرِ او!
مرگ و قبر و حشر و نشر احوالِ اوست   نور و نارِ آں جہاں اعمالِ اوست

او امام و او صلوٰت و او حرم — او مداد و او کتاب و او قلم

خرده خرده غیب او گردد حضور — نے حدود او را نه ملکش را ثغور

از وجودش اعتبار ممکنات — اعتدال او عیار ممکنات

من چه گویم از یم بے ساحلش — غرق اعصار و دهور اندر دلش

آنچه در آدم بگنجد عالم است — آنچه در عالم نگنجد آدم است

آشکارا مهر و مه از جلوتش — نیست ره جبریل را در خلوتش

برتر از گردون مقام آدم است

اصل تهذیب احترام آدم است

زندگی اے زنده دل دانی که چیست — عشق یک بین در تماشائے دوئی است

مرد و زن وابستهٔ یک دیگر اند — کائنات شوق را صورت گر اند

زن نگه دارندهٔ نار حیات — فطرت او لوح اسرار حیات

آتش ما را بجان خود زند — جوهر او خاک را آدم کند

در ضمیرش ممکنات زندگی — از تب و تابش ثبات زندگی
شعله‌ئی کز وی شررها در گسست — جان و تن بی سوز او صورت نبست
ارج ما از ارجمندیهای او — ما همه از نقشبندیهای او!

حق ترا او است اگر تابِ نظر
پاک شو قدسیتِ او را نگر

ای ز دینت عصر حاضر برده تاب — فاش گویم با تو اسرار حجاب
ذوقِ تخلیق آتشی اندر بدن — از فروغ او فروغ انجمن!
هر که بردارد ازین آتش نصیب — سوز و سازِ خویش را گردد رقیب
هر زمان بر نقشِ خود بندد نظر — تا بگیرد لوح او نقشِ دگر
مصطفی اندر حرا خلوت گزید — مدتی جز خویشتن کس را ندید
نقشِ ما را در دلِ او ریختند — ملتی از خلوتش انگیختند
می توانی منکرِ یزدان شدن — منکر از شانِ نبی نتوان شدن

گرچہ داری جانِ روشن چوں کلیم   ہست افکارِ تو بے خلوت عقیم!

از کم آمیزی تخیّل زندہ تر

زندہ تر جویندہ تر یابندہ تر!

علم و ہم شوق از مقاماتِ حیات   ہر دو می گیرد نصیب از واردات!

علم از تحقیق لذت می برد   عشق از تخلیق لذت می برد

صاحبِ تحقیق را جلوت عزیز   صاحبِ تخلیق را خلوت عزیز

چشمِ موسےٰ خواست دیدارِ وجود   ایں ہمہ از لذتِ تحقیق بود

لن ترانی نکتہ ہا دارد دقیق   اندکے گم شو دریں بحرِ عمیق

ہر کجا بے پردہ آثارِ حیات   چشمہ زارش در ضمیرِ کائنات

در نگر ہنگامہ آفاق را   زحمتِ جلوت مدہ خلّاق را

حفظِ ہر نقش آفریں از خلوت است

خاتمِ او را نگیں از خلوت است

۲ - حکومتِ الٰہی

بندۂ حق بے نیاز از ہر مقام / نے غلام او را نہ او کس را غلام

بندۂ حق مردِ آزاد است و بس / ملک و آئینش خداداد است و بس

رسم و راہ و دین و آئینش ز حق / زشت و خوب و تلخ و نوشینش ز حق

عقلِ خود بیں غافل از بہبودِ غیر / سودِ خود بیند نہ بیند سودِ غیر

وحیِ حق بینندۂ سودِ ہمہ / در نگاہش سود و بہبودِ ہمہ

عادل اندر صلح و ہم اندر مصاف / وصل و فصلش لا یراعی لا یخاف

غیرِ حق چوں ناہی و آمر شود / زور ور بر ناتواں قاہر شود

زیرِ گردوں آمری از قاہری است
آمری از ماسوا اللہ کافری است

قاہرِ آمر کہ باشد پختہ کار / از قوانیں گردِ خود بندد حصار

جرّۂ شاہین تیز چنگ و زود گیر — صعوہ را در کارہا گیرد مشیر

قاہری را شرع و دستوری دہد — بے بصیرت سرمہ با کوری دہد

حاصلِ آئین و دستورِ ملوک؟
دہ خدایاں فربہ و دہقاں چو دوک!

وای بر دستورِ جمہورِ فرنگ — مردہ تر شد مردہ از صورِ فرنگ!

حقہ بازاں چوں سپہرِ گرد گرد — از امم بر تختۂ خود چیدہ نرد!

شاطراں ایں گنج ور آں رنج بر — ہر زماں اندر کمینِ یک دگر

فاش باید گفت سرِّ دلبراں — ما متاع و ایں ہمہ سوداگراں!

دیدہ ہا بے نم ز حُبِّ سیم و زر — مادراں را بارِ دوش آمد پسر

وای بر قومے کہ از بیمِ ثمر — می برد نم را ز اندامِ شجر!

تا نیارد زخمہ از تارش سرود — می کُشد، نازادہ را اندر وجود!

گرچہ دارد شیوہ ہائے رنگ رنگ — من بجز عبرت نگیرم از فرنگ!

اے بہ تقلیدش اسیر آزاد شو
دامنِ قرآں بگیر آزاد شو!

۴- ارض ملکِ خداست

سرگذشتِ آدم اندر شرق و غرب — بہرِ خاکے فتنہ ہائے حرب و ضرب!
یک عروس و شوہرِ او ما ہمہ — آں فسونگر بے ہمہ ہم با ہمہ!
عشوہ ہائے او ہمہ مکر و فن است — نے از آنِ تو نہ از آنِ من است!
در نسازد با تو ایں سنگ و حجر — ایں ز اسبابِ حضر تو در سفر!
اختلاطِ خفتہ و بیدار چیست؟ — ثابتے را کار با سیّار چیست؟
حق زمیں را جز متاعِ ما نگفت — ایں متاعِ بے بہا مفت است مفت
دہ خدایا! نکتۂ از من پذیر — رزق و گور از وے بگیر او را مگیر
صحبتش تا کے؟ تو بود و او نبود — تو وجود و او نمودِ بے وجود
تو عقابی طائفِ افلاک شو — بال و پر بکشا و پاک از خاک شو

باطنِ الارضُ للّٰہ ظاہر است
ہر کہ این ظاہر نہ بیند کافر است

من نگویم درگذر از کاخ و کوے
دولتِ تست این جہانِ رنگ و بوے

دانہ دانہ گوہر از خاکش بگیر
صید چوں شاہیں ز افلاکش بگیر

تیشۂ خود را بکہسارش بزن
نورے از خود گیر و بر نارش بزن

از طریقِ آذری بیگانہ باش
بر مرادِ خود جہانِ نَو تراش!

دل برنگ و بوے و کاخ و کو مدہ
دل حریمِ اوست جز با او مدہ!

مردنِ بے برگ و بے گور و کفن؟
گم شدن در نقرہ و فرزند و زن!

ہر کہ حرفِ لا الٰہ از بر کند
عالمے را گم بخویش اندر کند

فقر جوع و رقص و عریانی کجاست
فقر سلطانی است رہبانی کجاست

۴- حکمت خیرِ کثیر است

گفت حکمت را خدا خیرِ کثیر   هر کجا این خیر را بینی بگیر

علم حرف و صوت را شهپر دهد   پاکیِ گوهر به ناگوهر دهد

علم را بر اوجِ افلاک است ره   تا ز چشمِ مهر برکند نگه

نسخهٔ او نسخهٔ تفسیرِ کُل   بستهٔ تدبیرِ او تقدیرِ کُل

دشت را گوید حبابے ده، دهد   بحر را گوید سرابے ده، دهد!

چشمِ او بر وارداتِ کائنات   تا ببیند محکماتِ کائنات

دل اگر بندد به حق پیغمبری است   ور ز حق بیگانه گردد کافری است!

علم را بے سوزِ دل خوانی شر است   نورِ او تاریکیِ بحر و بر است

عالمے از غازهٔ او کور و کبود   فرودینش برگ ریزِ هست و بود

بحر و دشت و کوهسار و باغ و راغ   از بمِ طیارهٔ او داغ داغ!

سینهٔ افرنگ را نارے از وست — لذّتِ شبخون و یلغارے از وست

سیرِ واژونے دهد ایام را — می برد سرمایهٔ اقوام را!

قوتش ابلیس را یارے شود — نور نار از صحبتِ نارے شود

کشتنِ ابلیس کارے مشکل است — زانکه او گم اندر اعماقِ دل است!

خوشتر آں باشد مسلمانش کنی — کشتهٔ شمشیرِ قرآنش کنی

از جلالِ بے جمالے الاماں — از فراقِ بے وصالے الاماں!

علم بے عشق است از طاغوتیاں — علم با عشق است از لاهوتیاں!

بے محبّت علم و حکمت مردهٔ — عقل تیرے بر هدف ناخوردهٔ

کور را بینندهٔ از دیدار کن
بولهب را حیدرِ کرّار کن!

زنده رود

محکماتش وانمودی از کتاب — هست آں عالم هنوز اندر حجاب!

پردہ را از چہرہ نگشاید چرا　　از ضمیر ما بروں ناید چرا
پیشِ ما یک عالمِ فرسودہ ایست　　ملت اندر خاکِ او آسودہ ایست
رفت سوزِ سینۂ تاتار و کُرد　　یا مسلماں مُرد یا قرآں بمرد!

سعید حلیم پاشا

دینِ حق از کافری رسوا تر است　　زانکہ ملّا مومنِ کافر گر است!
شبنمِ ما در نگاہِ مایم است　　از نگاہِ او یمِ ما شبنم است!
از شگرفیہائے آں قرآں فروش　　دیدہ ام روح الامیں را در خروش!
زانسوئے گردوں دلش بیگانۂ　　نزدِ او ام الکتاب افسانۂ
بے نصیب از حکمتِ دینِ نبی　　آسمانش تیرہ از بے کوکبی!
کم نگاہ و کور ذوق و ہرزہ گرد　　ملت از قال و اقولش فرد فرد!
مکتب و ملّا و اسرارِ کتاب　　کورِ مادر زاد و نورِ آفتاب!

دینِ کافر فکر و تدبیرِ جہاد
دینِ مُلّا فی سبیل اللہ فساد!

مردِ حق جانِ جہانِ چار سوے　　آں بخلوت رفتہ را از من بگوے
اے ز افکارِ تو مومن را حیات　　از نفسہاے تو ملّت را ثبات
حفظِ قرآنِ عظیم آئینِ تست　　حرفِ حق را فاش گفتن دینِ تست
تو کلیمی چند باشی سرنگوں　　دستِ خویش از آستیں آور بروں
سرگذشتِ ملّتِ بیضا بگوے　　با غزال از وسعتِ صحرا بگوے

فطرتِ تو مستنیر از مصطفےٰ است
باز گو آخر مقامِ ما کجاست؟

مردِ حق از کس نگیرد رنگ و بُو　　مردِ حق از حق پذیرد رنگ و بُو
ہر زماں اندر تنش جانے دگر　　ہر زماں او را چو حق شانے دگر
رازہا با مردِ مومن باز گوے　　شرحِ رمزِ 'کُلّ یوم' باز گوے

کل یوم۔ تلمیح بآیۂ 'کل یوم ھو فی شان'

جز حرم منزل ندارد کاروان — غیر حق در دل ندارد کاروان
من نمی گویم که راهش دیگر است
کاروان دیگر نگاهش دیگر است!

افغانی

از حدیثِ مصطفیٰ داری نصیب؟ — دینِ حق اندر جهان آمد غریب[1]
با تو گویم معنیِ این حرفِ بکر — غربتِ دین نیست فقرِ اهلِ ذکر
بهرِ آن مردے که صاحب جستجو است — غربتِ دین ندرتِ آیاتِ اوست
غربتِ دین هر زمان نوعِ دگر — نکته را دریاب اگر داری نظر
دل بآیاتِ مبین دیگر به بند — تا بگیری عصرِ نو را در کمند!
کس نمی داند ز اسرارِ کتاب — شرقیان هم غربیان در پیچ و تاب
روسیان نقشِ نوی انداختند — آب و نان بردند و دین در باختند

[1] غریب: تلمیح بحدیث الاسلام بدا غریب الخ

حق بہ بیں حق گوے و غیر از حق مجوے
یک دو حرف از من بآں ملت بگوے

پیغامِ افغانی با ملّتِ روسیّہ

منزل و مقصودِ قرآں دیگر است
رسم و آئینِ مسلماں دیگر است

در دلِ او آتشِ سوزندہ نیست
مصطفےٰ در سینۂ او زندہ نیست!

بندۂ مومن ز قرآں برنخورد
در ایاغِ او نہ مے دیدم نہ دُرد

خود طلسمِ قیصر و کسریٰ شکست
خود سرِ تختِ ملوکیّت نشست!

تا نہالِ سلطنت قوّت گرفت
دینِ او نقشِ از ملوکیّت گرفت

از ملوکیت نگہ گردد دگر
عقل و ہوش و رسم و رہ گردد دگر!

تو کہ طرحِ دیگرے انداختی
دل ز دستورِ کہن پرداختی

ہمچو ما اسلامیاں اندر جہاں　　قیصریت را شکستی استخواں

تا برافروزی چراغے در ضمیر　　عبرتے از سرگذشتِ ما بگیر

پائے خود محکم گذار اندر نبرد　　گردِ ایں لات وہبل دیگر مگرد

ملّتے می خواہد ایں دنیائے پیر　　آنکہ باشد ہم بشیر و ہم نذیر!

باز می آئی سوے اقوامِ شرق　　بستہ ایامِ تو با ایامِ شرق

تو بجاں افگندۂ سوزِ دگر　　در ضمیرِ تو شب و روزے دگر!

کہنہ شد افرنگ را آئین و دیں　　سوے آں دیرِ کہن دیگر مبیں

کردہ کارِ خداونداں تمام　　بگذر از لا جانبِ الّا خرام

درگذر از لا اگر جویندۂ　　تا رہِ اثبات گیری زندۂ

اے کہ می خواہی نظامِ عالمے
جستۂ او را اساسِ محکمے؟

داستانِ کہنہ شستی باب باب　　فکر را روشن کن از اُمّ الکتاب

باسیہ فاماں ید بیضا کہ داد؟ مژدۂ "لا قیصر و کسریٰ" کہ داد؟

در گذر از جلوہ ہاے رنگ رنگ خویش را دریاب از ترکِ فرنگ!

گر ز مکرِ غربیاں باشی خبیر روبہی بگذار و شیری پیشہ گیر

چیست روباہی؟ تلاشِ ساز و برگ شیرِ مولا جوید آزادی و مرگ

جز بقرآں ضیغمی روباہی است فقرِ قرآں اصلِ شاہنشاہی است

فقرِ قرآں اختلاطِ ذکر و فکر فکر را کامل ندیدم جز بذکر

ذکر؟ ذوق و شوق را دادن ادب کارِ جان است ایں نہ کارِ کام و لب

خیزد از وے شعلہ ہاے سینہ سوز بامزاجِ تو نمی سازد ہنوز

اے شہیدِ شاہدِ رعناے فکر

با تو گویم از تجلّی ہاے فکر

چیست قرآں؟ خواجہ را پیغامِ مرگ دستگیرِ بندۂ بے ساز و برگ!

ہیچ خیر از مردکِ زرکش مجو لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتّٰی تُنْفِقُوْا

از ربا آخر چه می زاید؟ فتن! — کس نداند لذتِ قرضِ حسن!

از ربا جاں تیره دل چوں خشت و سنگ — آدمی درّنده بے دندان و چنگ!

رزقِ خود را از زمیں بردن رواست — ایں متاعِ بنده و مِلکِ خداست

بندهٔ مومن امیں، حق مالک است — غیرِ حق هر شے که بینی هالک است

رایتِ حق از ملوک آمد نگوں — قریه ها از دخلِ شاں خوار و زبوں

آب و نانِ ماست از یک مائده
دودهٔ آدم "کنفسٍ" واحده

نقشِ قرآں تا دریں عالم نشست — نقشهائے کاهن و پاپا شکست!

فاش گویم آنچه در دل مضمر است — ایں کتابے نیست چیزے دیگر است!

چوں بجاں در رفت جاں دیگر شود — جاں چو دیگر شد جهاں دیگر شود

هالک۔ تلمیح بآیهٔ شریفه کل شیئ هالك الا وجهه
قریه ها از دخل الخ تلمیح بآیهٔ شریفه ان الملوك اذا دخلوا الخ
کنفسٍ واحده تلمیح بآیهٔ شریفه ما خلقکم ولا بعثکم الخ

مثلِ حق پنہان و ہم پیداست ایں — زندہ و پایندہ و گویاست ایں
اندرو تقدیرہائے شرق و غرب — سرعتِ اندیشہ پیدا کن چو برق
با مسلماں گفت جاں بر کف بنہ — ہرچہ از حاجت فزوں داری بدہ
آفریدی شرع و آئینے دگر — اندکے با نورِ قرآنش نگر

از بم و زیرِ حیات آگہ شوی
ہم ز تقدیرِ حیات آگہ شوی

محفلِ ما بے مے و بے ساقی است — سازِ قرآں را نواہا باقی است
زخمۂ ما بے اثر افتد اگر — آسماں دارد ہزاراں زخمہ ور
ذکرِ حق از امتاں آمد غنی — از زمان و از مکاں آمد غنی!
ذکرِ حق از ذکرِ ہر ذاکر جداست — احتیاجِ روم و شام او را کجاست
حق اگر از پیشِ ما بردارَدش — پیشِ قومے دیگرے بگذاردش
از مسلماں دیدہ ام تقلید و ظن — ہر زماں جانم بلرزد در بدن!

ہرچہ از حاجت الخ تلمیح بآیۂ شریفہ وَیَسْئَلُوْنَکَ مَاذَا یُنْفِقُوْنَ۔ الخ

ترسم از روزے کہ محرومش کنند
آتشِ خود بر دلِ دیگر زنند!

پیرِ رومی بہ زندہ رودی گوید کہ شعرے بیار

پیرِ رومیؔ آں سراپا جذب و درد
این سخن دانم کہ با جانش چہ کرد

از دروں آہے جگر دوزے کشید
اشک او رنگیں تر از خونِ شہید

آنکہ تیرش جز دلِ مرداں نسُفت
سوئے افغانی نگاہے کرد و گفت

دل بخوں مثلِ شفق باید زدن
دست در فتراکِ حق باید زدن

جاں ز امید است چوں جوئے رواں
ترکِ امید است مرگِ جاوداں

باز در من دید و گفت "اے زندہ رود
با دو بیتے آتش افگن در وجود

ناقہ ما خستہ و محمل گراں
تلخ تر باید نوائے سارباں!

امتحانِ پاک مرداں از بلاست
تشنگاں را تشنہ تر کردن رواست

در گذر مثلِ کلیم از رودِ نیل
سوے آتش گام زن مثلِ خلیل!

نغمۂ مردے کہ دارد بوے دوست
ملتے را می برد تا کوے دوست!

غزل زندہ رود

ایں گل و لالہ تو گوئی کہ مقیم اند ہمہ
راہ پیما صفتِ موجِ نسیم اند ہمہ

معنئ تازہ کہ جوئیم و نیابیم کجاست
مسجد و مکتب و مے خانہ عقیم اند ہمہ

حرفے از خویشتن آموز و دراں حرف بسوز
کہ دریں خانقہ بے سوزِ کلیم اند ہمہ

از صفا کوشئ ایں تکیہ نشیناں کم گوے
موے ژولیدہ و ناشستہ گلیم اند ہمہ

چہ حرمہا کہ درونِ حرمے ساختہ اند
اہلِ توحید یک اندیش و دو نیم اند ہمہ

مشکل ایں نیست کہ بزم از سرِ ہنگامہ گذشت
مشکل ایں است کہ بے نقل و ندیم اند ہمہ

فلکِ زہرہ

فلکِ زہرہ

درمیانِ ما و نورِ آفتاب — از فضاے تو بتو چندیں حجاب!
پیشِ ما صد پردہ را آویختند — جلوہ ہاے آتشیں را بیختند
تازکم سوزی شود دل سوز تر — سازگار آید بشاخ و برگ و بر
از تبِ او در عروقِ لالہ خوں — آبجو از رقصِ او سیماب گوں
ہم چناں از خاک خیزد جانِ پاک — سوے بے سوئی گریزد جانِ پاک
در رہِ او مرگ و حشر و حشر و مرگ — جز تب و تابے ندارد ساز و برگ
در فضاے صد سپہرِ نیلگوں — غوطہ پیہم خوردہ باز آید بروں
خود حریمِ خویش و ابراہیمِ خویش — چوں ذبیح اللہ در تسلیمِ خویش!

پیشِ او نہ آسماں نہ خیبر است | ضربتِ او از مقامِ حیدرؓ است
ایں ستیزد مبدم پاکش کند | محکم و سیّار و چالاکش کند!
می کند پرواز در پہنائے نور | مخلبش گیرندۂ جبریل و حور!

تا ز ما زاغ البصر گیرد نصیب
بر مقامِ عبدہٗ گردد رقیب!

از مقامِ خود ندانم کجاست | ایں قدر دانم کہ از یاراں جداست
اندرونم جنگ بے خیل و سپہ | بیند آں کو ہم چو من دارد نگہ
بے خبر مرداں ز رزمِ کفر و دیں | جانِ من تنہا چو زین العابدیں!
از مقام و راہ کس آگاہ نیست | جز نوائے من چراغِ راہ نیست!
غرق دریا طفلک و برنا و پیر | جاں بساحل بردہ یک مردِ فقیر!
برکشیدم پردہ ہائے ایں وثاق | ترسم از وصل و بنالم از فراق!

ما زاغ البصر: تلمیح بآیہ شریفہ ما زاغ البصر و ما طغیٰ

وصل اگر پایانِ شوق است الحذر
اے خنک آہ و فغانِ بے اثر!

راہ رو از جادہ کم گیرد سراغ
گر بجانش سازگار آید فراغ

آں دلے دارم کہ از ذوقِ نظر
ہر زماں خواہد جہانے تازہ تر!

رومی از احوالِ جانِ من خبیر
گفت "می خواہی دگر عالم؟ بگیر!

عشق شاطر ما بدستش مہرہ ایم
پیش بنگر در سوادِ زہرہ ایم

عالمے از آب و خاک او را قوام
چوں حرم اندر غلافِ مشک فام

با نگاہِ پردہ سوز و پردہ در
از درونِ میغ و مارغ او گذر

اندرو بینی خدایانِ کہن
می شناسم من ہمہ را تن بہ تن

بعل و مردوخ و یعوق و نسر و فسر
رم خن و لات و منات و عسر و غسر

بر قیامِ خویش می آرد دلیل
از مزاجِ ایں زمانِ بے خلیل"

مجلس خدایانِ اقوام قدیم

آں ہوائے تند و آں شبگوں سحاب — برق اندر ظلمتش گم کردہ تاب
قلزمے اندر ہوا آویختہ — چاک داماں و گہر کم ریختہ!
ساحلش ناپید و موجش گرم خیز — گرم خیز و با ہوا ہا کم ستیز!
رومی و من اندر آں دریائے قیر — چوں خیال اندر شبستانِ ضمیر!
او سفرہا دیدہ و من نو سفر — در دو چشمم ناصبور آمد نظر
ہر زماں گفتم نگاہم نارساست — آں دگر عالم کہ می بینم کجاست
تا نشانِ کوہسار آمد پدید — جوبار و مرغزار آمد پدید!
کوہ و صحرا صد بہار اندر کنار — مشکبار آمد نسیم از کوہسار!
نغمہ ہائے طائرانِ ہم نفس — چشمہ زار و سبزہ ہائے نیم رس

تن ز فیضِ آں ہوا پایندہ تر — جانِ پاک اندر بدن بینندہ تر
از سرِ کُہ پارہ کردم نظر — خرّم آں کوہ و کمر آں دشت و در!
وادیِ خوش بے نشیب و بے فراز — آبِ خضر آرد بخاکِ او نیاز
اندریں وادی خدایانِ کہن — آں خدائے مصر و ایں ربّ الیمن
آں ز اربابِ عرب ایں از عراق — ایں الہ الوصل و آں ربّ الفراق
ایں ز نسلِ مہر و دامادِ قمر — آں بہ زوجِ مشتری دارد نظر
آں یکے در دستِ او تیغِ دو رو — واں دگر پیچیدہ مارے در گلو
ہر یکے ترسندہ از ذکرِ جمیل — ہر یکے آزردہ از ضربِ خلیل
گفت مردوخ "آدم از یزداں گریخت — از کلیسا و حرم نالاں گریخت
تا بیفزاید بادراک و نظر — سوے عہدِ رفتہ باز آید نگر!
می برد لذّت ز آثارِ کہن — از تجلّی ہاے ما دارد سخن
روزگار افسانہ دیگر کشاد — می وزد زاں خاکداں بادِ مراد!

لعل از فرطِ طرب خوش می سرود
بر خدایاں رازہائے ما کشود!

نغمۂ لعل

آدم ایں نیلی تتق را بر درید | آں سوے گردوں خدائے را ندید
در دلِ آدم بجز افکار چیست | ہمچو موج ایں سرکشید و آں رمید!
جانش از محسوس می گیرد قرار | بو کہ عہدِ رفتہ باز آید پدید
زندہ باد افرنگیٔ مشرق شناس | آنکہ مارا از لحد بیروں کشید!

اے خدایانِ کہن وقت است وقت!

در نگر آں حلقۂ وحدت شکست | آلِ ابراہیم بے ذوقِ الست!
صحبتش پاشیدہ جامش ریز ریز | آنکہ بود از بادۂ جبریل مست!
مردِ حُر افتاد در بندِ جہات | با وطن پیوست و از یزداں گسست!

خونِ او سرد از شکوهِ دیریاں لاجرم پیرِ حرم زنار بست!

اے خدایانِ کہن وقت است وقت!

در جہاں باز آمد ایامِ طرب دیں ہزیمت خوردہ از ملک و نسب!

از چراغِ مصطفےٰ اندیشہ چیست؟ زانکہ او را پف زند صد بولہب!

گرچہ می آید صدائے لا الٰہ آنچہ از دل رفت کے ماند بلب!

اہرمن را زندہ کرد افسونِ غرب روزِ یزداں زرد رو از بیمِ شب!

اے خدایانِ کہن وقت است وقت!

بندِ دیں از گردنش باید کشود بندۂ ما بندۂ آزاد بود

تا صلوات او گراں آید ہمے رکعتے خواہیم و آں ہم بے سجود

جذبہ ہا از نغمہ می گردد بلند پس چہ لذت در نمازِ بے سرود!

از خداوندے کہ غیب او را سزد خوشتر آں دیوے کہ آید در شہود!

اے خدایانِ کہن وقت است وقت

فرو رفتن بدریائے زہرہ و

دیدن ارواحِ فرعون و کشنر را

پیرِ رومؔ آں صاحبِ ذکرِ جمیل، ضرب او را سطوتِ ضربِ خلیل
ایں غزل در عالمِ مستی سرود، ہر خدائے کہنہ آمد در سجود!

غزل

"باز بر رفتہ و آیندہ نظر باید کرد، ہلہ برخیز کہ اندیشہ دگر باید کرد
عشق بر ناقۂ ایام کشد محملِ خویش، عاشقی؟ راحلہ از شام و سحر باید کرد
پیرِ ما گفت جہان بر روشے محکم نیست، از خوش و ناخوشِ او قطعِ نظر باید کرد
تو اگر ترکِ جہاں کردہ سرِ او داری، پس نخستیں ز سرِ خویش گذر باید کرد

گفتمش در دلِ من لات و منات است بسے
گفت این بتکده را زیر و زبر باید کرد"

باز با من گفت "برخیز اے پسر — جز بدامانم میاویز اے پسر
آں کهستان آں جبالِ بے کلیم — آنکه از برف است چوں انبارِ سیم!
در پسِ او قلزمِ الماس گوں — آشکاراتر درونش از بروں!
نے بموج و نے بسیل او را خلل — در مزاجِ او سکونِ لم یزل
ایں مقامِ سرکشانِ زورمست — منکرانِ غائب و حاضر پرست!
آں یکے از شرق و آں دیگر ز غرب — هر دو با مردانِ حق در حرب و ضرب!
آں یکے بر گردنش چوبِ کلیم — واں دگر از تیغِ درویشے دو نیم!
هر دو فرعون ایں صغیر و آں کبیر — هر دو در آغوشِ دریا تشنه میر!
هر کسے با تلخئ مرگ آشناست — مرگِ جباراں ز آیاتِ خداست!
در پے من پا بنه از کس مترس — دست در دستم بده از کس مترس

سینۂ دریا چو موسےٰ بر درم
من ترا اندر ضمیر او برم"

بحر بر ما سینۂ خود را کشود | یا ہوا بود و چو آبے وا نمود
قعر او یک وادیٔ بے رنگ و بو | وادیٔ تاریکیٔ او تو بتو
پیرِ رومی سورۂ طٰہٰ سرود | زیرِ دریا ماہتاب آمد فرود!
کوہ ہائے شستہ و عریان و سرد | اندراں سرگشتہ و حیران دو مرد!
سوے رومی یک نظر نگریستند | باز سوے یک دگر نگریستند
گفت فرعون ایں سحر! ایں جوے نور! | از کجا ایں صبح و ایں نور و ظہور؟

رومی

ہر چہ پنہان است ازو پیداستے
اصلِ ایں نور از ید بیضاستے!

فرعون

آہ نقدِ عقل و دیں در باختم
دیدم و ایں نور را نشناختم!

اے جہاں داراں سوے من بنگرید
اے زیاں کاراں سوے من بنگرید!

واے قومے از ہوس گردیدہ کور
می برد لعل و گہر از خاکِ گور!

پیکرے کو در عجائب خانہ ایست
برلبِ خاموشِ او افسانہ ایست!

از ملوکیت خبرہا می دہد
کورچشماں را نظرہا می دہد

چیست تقدیرِ ملوکیت؟ شقاق
محکمی جستن ز تدبیرِ نفاق!

از بدآموزی زبوں تقدیرِ ملک
باطل و آشفتہ تر تدبیرِ ملک!

باز اگر بینم کلیم اللہ را
خواہم از وے یک دلِ آگاہ را

رُومی

حاکمی بے نورِ جاں خام است خام
بے یدِ بیضا ملوکیت حرام

حاکمی از ضعفِ محکوماں قوی است
بیخش از حرمانِ محروماں قوی است!

تاج از باج است و از تسلیم باج
مرد اگر سنگ است می گردد زجاج

فوج و زندان و سلاسل رہزنی است
اوست حاکم کز چنیں ساماں غنی است

ذوالخرطُوم

مقصدِ قومِ فرنگ آمد بلند
از پئے لعل و گہر گورے نکند

سرگذشتِ مصر و فرعون و کلیم
می تواں دیدن ز آثارِ قدیم!

علم و حکمت کشفِ اسرار است و بس
حکمتِ بے جستجو خوار است و بس

فرعون

قبر ما را علم و حکمت بر کشود
لیکن اندر تربتِ مهدی چہ بود؟

نمودار شدنِ درویشِ سودانی

برق بے تابانہ رخشید اندر آب
موجہا بالید و غلطید اندر آب

بوئے خوش از گلشنِ جنّت رسید
روحِ آں درویشِ مصر آمد پدید

در صدف از سوزِ او گوہر گداخت
سنگ اندر سینۂ کشنر گداخت

گفت "اے کشنر اگر داری نظر
انتقامِ خاکِ درویشے نگر!

آسماں خاکِ ترا گورے نداد
مرقدے جز در یمِ شورے نداد"

باز حرف اندر گلوے او شکست
از لبش آہے جگر تابے گسست!

گفت اے روحِ عرب بیدار شو   چوں نیاگاں خالقِ اعصار شو!

اے فواد اے فیصل اے ابنِ سعود   تا کجا بر خویش پیچیدن چو دود!

زندہ کن در سینہ آں سوزے کہ رفت   در جہاں باز آور آں روزے کہ رفت!

خاکِ بطحا خالدے دیگر بزاے   نغمۂ توحید را دیگر سراے

اے نخیلِ دشتِ تو بالندہ تر   بر نخیزد از تو فاروقے دگر؟

اے جہانِ مومنانِ مشک فام   از تو می آید مرا بوے دوام!

زندگانی تا کجا بے ذوقِ سیر   تا کجا تقدیرِ تو در دستِ غیر!

بر مقامِ خود نیائی تا یکے   استخوانم در لحد نالد چو نے!

از بلا ترسی؟ حدیثِ مصطفیٰ است

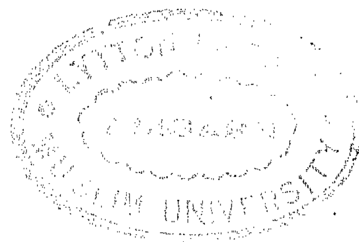
'مرد را روزِ بلا روزِ صفا ست'

ساربان یاراں بہ یثرب ما بہ نجد   آں حدی کو ناقہ را آرد بہ وجد!

ابر بارید از زمیں ہا سبزہ رست   می شود شاید کہ پائے ناقہ سست!

جانم از دردِ جدائی در نفیر   آں رہے کو سبزہ کم دارد بگیر!
ناقہ مستِ سبزہ و من مستِ دوست   او بدستِ تست و من در دستِ دوست!
آب را کردند بر صحرا سبیل   بر جبل ہا شستہ اوراقِ نخیل!
آں دو آہو در قفائے یک دگر   از فرازِ تل فرود آید نگر!
یک دم آب از چشمۂ صحرا خورد   باز سوئے راہ پیما بنگرد!
ریگِ دشت از نم مثالِ پرنیاں   جادہ بر اشتر نمی آید گراں
حلقہ حلقہ چوں پرِ تیہو غمام   ترسم از باراں کہ دوریم از مقام!

ساربان یاراں بہ یثرب ما بہ نجد
آں حُدیٰ کو ناقہ را آرد بہ وجد!

فلکِ مریخ

اہلِ مریخ

چشم را یک لحظہ بستم اندر آب　　　اندکے از خود گسستم اندر آب!

رخت بردم زی جہانے دیگرے　　　با زمان و با مکانِ دیگرے!

آفتابِ ما بآفاقش رسید　　　روز و شب را نوعِ دیگر آفرید!

تن ز رسم و راہِ جاں بیگانہ ایست　　　در زمان و از زماں بیگانہ ایست!

جانِ ما سازد بہر روزے کہ ہست　　　وقتِ او خرّم بہر روزے کہ ہست!

می نگردد کہنہ از پروازِ روز　　　روزہا از نورِ او عالم فروز!

روز و شب را گردشِ پیہم ازوست
سیرِ اوکن زانکہ ہر عالم ازوست

مرغزارے بارصدگاہِ بلند　　　دوربینِ او ثریّا در کمند!

خلوتِ نُہ گنبدِ خضر است ایں — یا سوادِ خاکدانِ ماست ایں؟
گاہ جستم وسعتِ او را کراں — گاہ دیدم در فضائے آسماں!
پیرِ رومؔ آں مرشدِ اہلِ نظر — گفت مریخ است ایں عالم نگر!
چوں جہانِ ما طلسمِ رنگ و بوست — صاحبِ شہر و دیار و کاخ و کوست!
ساکنانش چوں فرنگاں ذوفنوں — در علومِ جان و تن از ما فزوں!
بر زمان و بر مکاں قاہر تراند — زانکہ در علمِ فضا ماہر تراند
بر وجودش آں چناں پیچیدہ اند — ہر خم و پیچ، فضا را دیدہ اند
خاکیاں را دل بہ بندِ آب و گل — اندریں عالم بدن در بندِ دل!
چوں دلے در آب و گل منزل کند — ہر چہ می خواہد بآب و گل کند
مستی و ذوق و سرور از حکمِ جاں — جسم را غیب و حضور از حکمِ جاں!
در جہانِ ما دوتا آمد وجود — جان و تن، آں بے نمود آں با نمود!
خاکیاں را جان و تن مرغ و قفس — فکرِ مریخی یک اندیش است و بس!

چون کسے را می رسد روزِ فراق   چست تر می گردد از سوزِ فراق!

یک دو روزے پیشتر از آنِ مرگ   می کند پیشِ کسان اعلانِ مرگ!

جانِ شاں پروردۂ اندام نیست   لاجرم خو کردۂ اندام نیست!

تن بخویش اندر کشیدن مردن است   از جہاں در خود رمیدن مردن است!

برتر از فکرِ تو آمد ایں سخن   زاں کہ جانِ تست محکومِ بدن!

رخت ایں جا یک دو دم باید کشاد

ایں چنیں فرصت خدا کس را نداد!"

برآمدنِ انجم شناسِ مریخی از رصدگاہ

پیر مردے ریشِ او مانندِ برف   سالہا در علم و حکمت کردہ صرف

تیز بیں مانندِ دانایانِ غرب   کسوتش چوں پیرِ ترسایانِ غرب

دیر سال و قامتش بالا چو سرو   طلعتش تابندہ چوں ترکانِ مرو

آشنائے رسم و راہِ ہر طریق　　آشکار از چشمِ او فکرِ عمیق

آدمی را دید و چوں گل بر شگفت　　در زبانِ طوسی و خیّام گفت

"پیکرِ گِل آں اسیرِ چند و چوں　　از مقامِ تحت و فوق آمد بروں!

خاک را پرواز بے طیارہ داد　　ثابتاں را جوہرِ سیارہ داد!"

نطق و اوراکش رواں چو آبجو　　محوِ حیرت بُودم از گفتارِ او

ایں ہمہ خواب است یا افسونگری　　بر لبِ مرّیخیاں حرفِ دری!

گفت "بود اندر زمانِ مصطفیٰ　　مردے از مرّیخیانِ با صفا

بر جہاں چشمِ جہاں بیں را کشاد　　دل بہ سیرِ خطّۂ آدم نہاد

پر کشود اندر فضاہائے وجود　　تا بصحرائے حجاز آمد فرود

آنچہ دید از مشرق و مغرب نوشت　　نقشِ او رنگیں تر از باغِ بہشت!

بودہ ام من ہم بایران و فرنگ　　گشتہ ام در ملکِ نیل و رودِ گنگ

دیدہ ام امریکہ و ہم ژاپون و چین　　بہرِ تحقیقِ فلزاتِ زمین

از شب و روز زمیں دارم خبر
کرده ام اندر بر و بحرش سفر

پیشِ ما ہنگامہ ہائے آدم است
گرچہ او از کارِ ما نامحرم است!"

رُومی

من ز افلاکم رفیقم مشت خاک
سرخوش و ناخورده از رگہائے تاک!

مردِ بے پروا و نامش زنده رود
مستیِ او از تماشائے وجود!

ما کہ در شہر شما افتاده ایم
در جہاں و از جہاں آزاده ایم

در تلاشِ جلوه ہائے نوبنو
یک زماں ما را رفیقِ راه شو

حکیمِ مریخی

ایں نواحِ مرغدیں برخیاست
برخیا نامِ ابوالآبائے ماست

فرزِ مرزآں آمرِ کردارِ زشت
رفت پیشِ برخیا اندر بہشت

گفت "تو ایں جا چساں آسودہ؟
عمرہا محکومِ یزداں بودہ!

از مقامِ تو نکوتر عالمے است
پیشِ او جنّت بہارِ یکدمے است

آں جہاں از ہر جہاں بالاتر است
آں جہاں از لامکاں بالاتر است

نیست یزداں را ازاں عالم خبر
من ندیم عالمے آزاد تر!

نے خدائے در نظامِ او دخیل
نے کتاب و نے رسول و جبرئیل!

نے طوافے نے سجودے اندرو
نے دعائے نے درودے اندرو!"

برخیا گفت "اے فسوں پرداز خیز
نقشِ خود را اندراں عالم بریز"

تا ابوالآبا فریب او نخورد
حق جہانے دیگرے با ما سپرد

اندریں ملکِ خدا دادے گذر
مرزئیت در رسم و آئینش نگر!

گردش در شہرِ مرغدین

مرغدین و آں عماراتِ بلند
من چہ گویم زاں مقامِ ارجمند

ساکنانش در سخن شیریں چو نوش
خوب روئے و نرم خوئے و سادہ پوش!

فکرِ شاں بے درد و سوزِ اکتساب
رازدانِ کیمیائے آفتاب!

ہر کہ خواہد سیم و زر گیرد ز نور
چوں نمک گیریم ما از آبِ شور!

خدمت آمد مقصدِ علم و ہنر
کارہا را کس نمی سنجد بزر!

کس ز دینار و درم آگاہ نیست
ایں بتاں را در حرمہا راہ نیست

بر طبیعت دیوِ ماشیں چیرہ نیست
آسمانہا از دخانہا تیرہ نیست!

سخت کش دہقاں، چراغش روشن است
از نہابِ دہ خدایاں ایمن است!

کشت و کارش بے نزاعِ آبجوست
حاصلش بے شرکتِ غیرے ازوست!

مرغدین - نام شہرے در مریخ

اندراں عالم نہ لشکر نے قشون — نے کسے روزی خورد از کشت و خون!

نے قلم در مرغدیں گیرد فروغ — از فنِ تحریر و تشہیرِ دروغ!

نے ببازاراں ز بے کاراں خروش — نے صداہائے گدایاں دردِ گوش!

حکیم مریخی

کس دریں جا سائل و محروم نیست
عبد و مولا حاکم و محکوم نیست

زندہ رود

سائل و محروم تقدیرِ حق است — حاکم و محکوم تقدیرِ حق است

جز خدا کس خالقِ تقدیر نیست — چارۂ تقدیر از تدبیر نیست!

حکیم مریخی

گر ز یک تقدیر خوں گردد جگر　　　خواہ از حق حکم تقدیرِ دگر
تو اگر تقدیرِ نو خواہی رواست　　　زانکہ تقدیراتِ حق لا انتہاست
ارضیاں نقدِ خودی در باختند　　　نکتۂ تقدیر را نشناختند
رمز باریکش بحرفے مضمر است　　　تو اگر دیگر شوی او دیگر است!
خاک شو نذرِ ہوا سازد ترا　　　سنگ شو بر شیشہ اندازد ترا!
شبنمی؟ افتندگی تقدیرِ تست　　　قلزمی؟ پایندگی تقدیرِ تست!
ہر زبان سازی ہماں لات و منات　　　از بتاں جوئی ثبات اے بے ثبات!
تا بخود ناساختن ایمانِ تست　　　عالمِ افکارِ تو زندانِ تست
رنج بے گنج است تقدیر ایں چنیں　　　گنج بے رنج است تقدیر ایں چنیں!
اصلِ دیں ایں است اگر اے بے خبر　　　می شود محتاج از و محتاج تر!

وائے آں دینے کہ خواب آرد ترا   باز در خوابِ گراں دارد ترا!

سحر و افسون است یا دین است ایں؟
حَبِّ افیون است یا دین است ایں؟

می شناسی طبعِ دراک از کجاست؟   حورے اندر پیکرِ خاک از کجاست؟
قوتِ فکرِ حکیماں از کجاست؟   طاقتِ ذکرِ کلیماں از کجاست؟
ایں دل و ایں وارداتِ او ز کیست؟   ایں فنون و معجزاتِ او ز کیست؟
گرمیٔ گفتار داری؛ از تو نیست   شعلۂ کردار داری؛ از تو نیست
ایں ہمہ فیض از بہارِ فطرت است   فطرت از پروردگارِ فطرت است!
زندگانی چیست؟ کانِ گوہر است   تو امینی صاحبِ او دیگر است!
طبعِ روشن مردِ حق را آبروست   خدمتِ خلقِ خدا مقصودِ اوست!

خدمت از رسم و رہِ پیغمبری است
مزدِ خدمت خواستن سوداگری است

ہم چناں این باد و خاک و ابر و کشت | باغ و راغ و کاخ و کوئے و سنگ و خشت
اے کہ می گوئی متاعِ ما ز ماست | مردِ ناداں این ہمہ ملکِ خداست
ارضِ حق را ارضِ خود دانی بگو | چیست شرحِ آیۂ لَا تُفْسِدُوا؟
ابنِ آدم دل با بلیسی نہاد | من ز ابلیسی ندیدم جز فساد
کس امانت را بکارِ خود نبرد | اے خوش آں کو ملکِ حق با حق سپرد
بر دہ چیزے کہ از آنِ تو نیست | واغم از کارے کہ شایانِ تو نیست!
گر تو باشی صاحبِ شی، می سزد | در نباشی، خود بگو کے می سزد
ملکِ یزداں را بیزداں باز دہ | تا ز کارِ خویش بکشائی گرہ
زیرِ گردوں فقر و مسکینی چراست؟ | آنچہ از مولاست می گوئی ز ماست!
بندہ کز آب و گل بیروں نجست | شیشۂ خود را بسنگِ خود شکست
اے کہ منزل را نمی دانی ز رہ | قیمتِ ہر شی ز اندازِ نگہ!

لَا تُفْسِدُوا - تلمیح آیہ شریفہ لَا تُفْسِدُوا فِی الْاَرْضِ بَعْدَ اِصْلَاحِهَا۔

تا متاعِ تست گوہر گوہر است   ورنہ سنگ است از پشیزے کمتر است!

نوعِ دیگر بیں جہاں دیگر شود

ایں زمین و آسماں دیگر شود

احوالِ دوشیزۂ مریخ کہ دعوائے رسالت کردہ

درگذشتیم از ہزاراں کوے و کاخ   برکنارِ شہر میدانِ فراخ!

اندراں میداں ہجومِ مرد و زن   درمیاں یک زن قدش چو نارون

چہرہ اش روشن ولے بے نورِ جاں!   معنیِ او بر بیانِ او گراں!

حرفِ او بے سوز و چشمش بے نمے   از سرورِ آرزو نامحرمے!

فارغ از جوشِ جوانی سینہ اش   کور و صورت ناپذیر آئینہ اش!

بے خبر از عشق و از آئینِ عشق   صعوہ رد کردۂ شاہینِ عشق!

گفت با ما آں حکیمِ نکتہ داں   نیست ایں دوشیزہ از مریخیاں

ساده و آزاده و بے ریو و رنگ   فرزمرز او را بدزدید از فرنگ

پخته در کارِ نبوت ساختش   اندریں عالم فرو انداختش!

گفت نازل گشته ام از آسماں   دعوتِ من دعوتِ آخر زماں!

از مقامِ مرد و زن دارد سخن   فاش تر می گوید اسرارِ بدن!

نزدِ ایں آخر زماں تقدیرِ زیست

در زبانِ ارضیاں گویم که چیست"

تذکیرِ نبیّهٔ مرّیخ

اے زناں! اے مادراں! اے خواہراں!   زیستن تا کے مثالِ دلبراں؟

دلبری اندر جہاں مظلومی است   دلبری محکومی و محرومی است!

در دو گیسو شانه گردانیم ما   مرد را نخچیرِ خود دانیم ما

مرد صیّادی به نخچیری کند   گردِ تو گردد که زنجیری کند!

خود گدازیہاے او مکر و فریب / درد و داغ و آرزو مکر و فریب!
گرچه آں کافر حرم سازد ترا / مبتلاے درد و غم سازد ترا
همبر او بودن آزار حیات / وصل او زهر و فراق او نبات
مار پیچاں! از خم و پیچش گریز / زهرهایش را بخون خود مریز!

از امومت زرد روے مادراں!
اے خنک آزادی بے شوہراں!

وحی یزداں پے به پے آید مرا / لذت ایماں بیفزاید مرا
آمد آں وقتے که از اعجاز فن / می تواں دیدن جنین اندر بدن!
حاصلے برداری از کشت حیات / هر چه خواهی از بنین و از بنات!
گر نباشد بر مراد ما جنیں / بے محابا کشتن او عین دیں!
در پس ایں عصر اعصار دگر / آشکارا گردد اسرار دگر
پرورش گیرد جنیں نوع دگر / بے شب ارحام دریابد سحر!

تا بمیرد آں سراپا اہرمن　　ہمچو حیواناتِ ایامِ کہن!

لالہ ہا بے داغ و با دامانِ پاک　　بے نیاز از شبنمے خیزد ز خاک!

خود بخود بیروں فتد اسرارِ زیست　　نغمہ بے مضراب بخشد تارِ زیست!

آنچہ از نیساں فرو ریزد دگر　　اے صدف در زیرِ دریا تشنہ میر

خیز و با فطرت بیا اندر ستیز　　تا ز پیکارِ تو حُر گردد کنیز!

رستن از ربطِ دو تن توحیدِ زن

حافظِ خود باش و بر مرداں متن!

رُومی

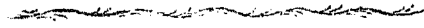
مذہبِ عصرِ نو آئینے نگر　　حاصلِ تہذیبِ لا دینے نگر!

زندگی را شرع و آئین است عشق　　اصلِ تہذیب است دین، دین است عشق!

ظاہرِ او سوزناک و آتشیں　　باطنِ او نورِ ربّ العالمیں!

از تب و تابِ درونش علم و فن
از جنونِ ذو فنونش علم و فن!

دیں بگر دد پختہ بے آدابِ عشق
دیں بگیر از صحبتِ اربابِ عشق!

فلکِ مشتری

ارواحِ جلیله حلّاج و غالب و قرة العین طاہره که به نشیمن بہشتی نگرویدند و بگردشِ جاوداں گرائیدند

من فدائے ایں دلِ دیوانۂ / ہر زماں بخشد دگر ویرانۂ

چوں بگیرم منزلے گوید کہ خیز! / مرد خود رس بحر را داند قفیز

زانکہ آیاتِ خدا لا انتہاست / اے مسافر جادہ را پایاں کجاست؟

کارِ حکمت دیدن و فرسودن است / کارِ عرفاں دیدن و افزودن است!

آں بسنجد در ترازوئے ہنر / ایں بسنجد در ترازوئے نظر!

آں بدست آورد آب و خاک را / ایں بدست آورد جانِ پاک را!

آن نگه را بر تجلّی می زند
این تجلّی را بخود گم می کند!

در تلاشِ جلوه هائے پےَ بہ پےَ
طے کنم افلاک و می نالم چو نےَ!

این همه از فیضِ مردے پاک زاد
آنکه سوزِ او بجانِ من فتاد!

کاروانِ این دو بینائے وجود
بر کنارِ مشتری آمد فرود!

آن جہان آن خاکدانے ناتمام
در طوافِ او قمرہا تیز گام

خالی از می شیشهٔ تاکش ہنوز
آرزو نارسته از خاکش ہنوز

نیم شب! از تابِ ماہان نیم روز
نے برودت در ہوائے او نہ سوز

من چو سوئے آسمان کردم نظر
کوکبش دیدم بخود نزدیک تر

ہیبت نظاره از ہوشم ربود
شد دگرگوں نزد و دور و دیر و زود!

پیشِ خود دیدم سه روحِ پاکباز
آتش اندر سینه شان گیتی گداز!

در برِ شان حلہ ہائے لاله گوں
چهره ہا رخشنده از سوزِ دروں!

در تب و تابے ز ہنگامِ الست
از شرابِ نغمہ ہائے خویش مست!

گفت رومیؔ "ایں قدر از خود مرو
از دمِ آتش نوایاں زندہ شو!

شوقِ بے پروا ندیدستی نگر!
زورِ ایں صہبا ندیدستی نگر!

غالبؔ و حلّاجؔ و خاتونِ عجم
شورہا افگندہ در جانِ حرم!

ایں نواہا روح را بخشد ثبات
گرمیِ او از درونِ کائنات!"

نوائے حلّاج

زخاکِ خویش طلب آتشے کہ پیدا نیست
تجلّیِ دگرے درخورِ تقاضا نیست!

نظر بخویش چناں بستہ ام کہ جلوۂ دوست
جہاں گرفت و مرا فرصتِ تماشا نیست!

بملکِ جم ندہم مصرعِ نظیریؔ را
کسے کہ کشتہ نشد از قبیلۂ ما نیست

اگرچہ عقلِ فسوں پیشہ لشکرے انگیخت
تو دل گرفتہ نباشی کہ عشق تنہا نیست

تو رہ شناس نۂ وز مقام بے خبری
چہ نغمہ ایست کہ در بربطِ سلیمیٰ نیست

زقید و صیدِ نہنگاں حکایتے آور
مگو کہ زورقِ ما روشناسِ دریا نیست

مرید ہمتِ آن رہروم کہ پا نگذاشت
بہ جادۂ کہ درو کوہ و دشت و دریا نیست

شریکِ حلقۂ رندانِ بادہ پیما باش
حذر زبیعتِ پیرے کہ مردِ غوغا نیست!

نوائے غالب

"بیا کہ قاعدۂ آسماں بگردانیم
قضا بگردشِ رطلِ گراں بگردانیم

اگر زشحنہ بود گیر و دار نندیشم
و گر زشاہ رسد ارمغاں بگردانیم

اگر کلیم شود ہمزباں سخن نکنیم
و گر خلیل شود میہماں بگردانیم

بجنگ باج ستانانِ شاخساری را
تہی سبد ز درِ گلستاں بگردانیم

بصلح بال فشاناں صبحگاہی را
زشاخسار سوے آشیاں بگردانیم

زحیدریم من و تو زما عجب نبود
گر آفتاب سُوئے خاوراں بگردانیم"

نوائے طاہرہ

"گر بتو افتدم نظر چہرہ بہ چہرہ رُو برُو
شرح دہم غمِ ترا نکتہ بنکتہ مو بمو!
از پئے دیدنِ رخت ہمچو صبا فتادہ ام
خانہ بخانہ در بدر کوچہ بکوچہ کو بکو!
می رود از فراقِ تو خونِ دل از دو دیدہ ام
دجلہ بدجلہ یم بہ یم چشمہ بہ چشمہ جُو بجو!
مہرِ ترا دلِ حزیں بافتہ بر قماشِ جاں
رشتہ برشتہ نخ بہ نخ تار بہ تار پو بہ پو!

در دلِ خویش طاہرہ گشت و ندید جز ترا
صفحہ بہ صفحہ لا بہ لا پردہ بہ پردہ تو بہ تو!"

سوز و سازِ عاشقانِ دردمند — شورہائے تازہ در جانم فگند
مشکلاتِ کہنہ سر بیروں زدند — باز بر اندیشہ ام شبخوں زدند!
قلزمِ فکرم سراپا اضطراب — ساحلش از زورِ طوفانے خراب!
گفت رومی وقت را از کف مدہ — اے کہ می خواہی کشودِ ہر گرہ!

چند در افکارِ خود باشی اسیر
ایں قیامت را بروں ریز از ضمیر!

زندہ رود مشکلاتِ خود را پیشِ ارواحِ بزرگ میگوید

از مقامِ مومناں دوری چرا؟
یعنی از فردوس مہجوری چرا؟

حلّاج

مرد آزادے کہ داند خوب و زشت　　　می نگنجد روحِ او اندر بہشت!

جنّتِ مُلّا مَی و حور و غلام　　　جنتِ آزادگاں سیرِ دوام!

جنّتِ مُلّا خور و خواب و سرود　　　جنتِ عاشق تماشائے وجود!

حشرِ مُلّا شقِّ قبر و بانگِ صور　　　عشقِ شور انگیز خود صبحِ نشور!

علم بر بیم و رجا دارد اساس　　　عاشقاں را نے امید و نے ہراس!

علم ترساں از جلالِ کائنات　　　عشق غرق اندر جمالِ کائنات

علم را بر رفتہ و حاضر نظر　　　عشق گوید آنچہ می آید نگر!

علم پیماں بستہ با آئینِ جبر　　　چارۂ او چیست غیر از جبر و صبر

عشق آزاد و غیور و ناصبور　　　در تماشائے وجود آمد جسور!

عشقِ ما از شکوہ ہا بیگانہ ایست　　　گرچہ او را گریۂ مستانہ ایست

ایں دلِ مجبورِ ما مجبور نیست
ناوکِ ما از نگاہِ حور نیست!

آتشِ ما را بیفزاید فراق
جانِ ما را سازگار آید فراق!

بے خلشہا زیستن نا زیستن
باید آتش در تۂ پا زیستن!

زیستن ایں گونہ تقدیرِ خودی است
از ہمیں تقدیر تعمیرِ خودی است!

ذرہ از شوقِ بے حد رشکِ مہر
گنجد اندر سینۂ او نہ سپہر!

شوق چوں بر عالمے شبخوں زند
آنیاں را جاودانی می کند!

زندہ رود

گردشِ تقدیرِ مرگ و زندگی است
کس نداند گردشِ تقدیر چیست!

حلّاج

هر که از تقدیر دارد ساز و برگ
لرزد از نیروے او ابلیس و مرگ!

جبر دینِ مردِ صاحب ہمت است
جبرِ مرداں از کمالِ قوت است!

پختہ مردے پختہ تر گردد ز جبر
جبرِ مردِ خام را آغوشِ قبر!

جبرِ خالد عالمے برہم زند
جبرِ ما بیخ و بنِ ما برکند!

کارِ مرداں است تسلیم و رضا
بر ضعیفاں راست ناید ایں قبا!

تو کہ دانی از مقامِ پیرِ روم
می ندانی از کلامِ پیرِ روم؟

"بود گبرے در زمانِ بایزید
گفت او را یک مسلمانِ سعید

خوشتر آں باشد کہ ایماں آوری
تا بدست آید نجات و سروری

گفت ایں ایماں اگر ہست اے مرید

آنکہ دارد شیخ عالم بایزید

(رومی)

من ندارم طاقتِ آں تابِ آں

کاں فزوں آمد ز کوششہائے جاں!

کارِ ما غیر از امید و بیم نیست　　ہر کسے را ہمتِ تسلیم نیست!

اے کہ گوئی بودنی ایں بود شد　　کارہا پابندِ آئیں بود شد

معنیٔ تقدیر کم فہمیدۂ　　نے خودی را نے خدا را دیدۂ

ق

مردِ مومن با خدا دارد نیاز　　با تو ما سازیم تو با ما بساز

عزمِ او خلاقِ تقدیرِ حق است

روزِ ہیجا تیرِ او تیرِ حق است!

زندہ رود

کم نگاہاں فتنہ ہا انگیختند　　بندۂ حق را بدار آویختند

آشکارا بر تو پنہانِ وجود　　　باز گو آخر گناہِ تو چہ بود؟

حلّاج

بود اندر سینۂ من بانگِ صور　　　ملتے دیدم کہ دارد قصدِ گور!

مومناں با خوے و بوے کافراں　　　لا الہ گویان و از خود منکراں!

امرِ حق، گفتند نقشِ باطل است　　　زانکہ او وابستۂ آب و گل است

من بخود افروختم نارِ حیات　　　مردہ را گفتم ز اسرارِ حیات!

از خودی طرحِ جہانے ریختند　　　دلبری با قاہری آمیختند!

ہر کجا پیدا و ناپیدا خودی　　　برنمی تابد نگاہ ما خودی!

نارہا پوشیدہ اندر نورِ اوست　　　جلوہ ہائے کائنات از طورِ اوست

ہر زماں ہر دل دریں دیرِ کہن　　　از خودی در پردہ می گوید سخن

ہر کہ از نارش نصیبِ خود نبرد　　　در جہاں از خویشتن بیگانہ مرد

امرِ حق، روحِ انسانی بتلمیحِ آیہ قلِ الروحُ من امرِ ربی الخ

هند و هم ایران ز نورش محرم است — آنکه نارش هم شناسد آن کم است!
من ز نور و نار او دادم خبر — بندهٔ محرم! گناهِ من نگر!
آنچه من کردم تو هم کردی بترس!
محشرے بر مرده آوردی بترس!

طاهره

از گناهِ بندهٔ صاحب جنون — کائناتِ تازهٔ آید برون!
شوقِ بے حد پرده ها را بر درد — کهنگی را از تماشا می برد!
آخر از دار و رسن گیرد نصیب — بر نگردد زنده از کوئے حبیب!
جلوهٔ او بنگر اندر شهر و دشت — تا نه پنداری که از عالم گذشت!
در ضمیرِ عصرِ خود پوشیده است
اندرین خلوت چسان گنجیده است؟

زنده رود

اے ترا او تند و در جستجوے　　معنیٔ یک شعر خود با من بگوے

"قمری کفِ خاکستر و بلبل قفسِ رنگ
اے نالہ نشانِ جگرِ سوختہ چیست؟"

غالب

نالہ کو خیزد از سوزِ جگر　　ہر کجا تاثیرِ او دیدم دگر!
قمری از تاثیرِ او وا سوختہ　　بلبل از وے رنگہا اندوختہ!
اندرو مرگے بآغوشِ حیات　　یک نفس اینجا حیات آنجا ممات!
آنچناں رنگے کہ ارژنگی ازوست　　آنچناں رنگے کہ بیرنگی ازوست
تو ندانی ایں مقامِ رنگ و بوست　　قسمتِ ہر دل بقدرِ ہاے و ہوست!

یا برنگ آیا بہ بے رنگی گذر
تا نشانے گیری از سوز جگر!

زندہ رود

صد جہاں پیدا دریں نیلی فضاست
ہر جہاں را اولیا و انبیاست؟

غالب

نیک بنگر اندریں بود و نبود
پے بہ پے آید جہانہا در وجود!
ہر کجا ہنگامۂ عالم بود
رحمۃ للعالمینے ہم بود!

زندہ رود

فاش تر گو زانکہ فہم نارساست

غالب

ایں سخن را فاش تر گفتن خطاست!

زندہ رود

گفتگوئے اہلِ دل بے حاصل است؟

غالب

نکتہ را بر لب رسیدن مشکل است!

زندہ رود

تو سراپا آتش از سوز طلب!
بر سخن غالب نیائی اے عجب!

غالب

خلق و تقدیر و ہدایت ابتداست
رحمۃ للعالمینی انتہاست!

زندہ رود

من ندیدم چہرۂ معنی ہنوز
آتشے داری اگر ما را بسوز!

غالب

اے چو من بینندۂ اسرارِ شعر
ایں سخن افزوں تراست از تارِ شعر
شاعراں بزمِ سخن آراستند
ایں کلیماں بے یدِ بیضاستند

خلق و تقدیر و ہدایت ابتداست - تلمیح آیۂ شریفہ خلق فقدر فہدیٰ

آنچه تو از من بخواہی کافری است　　کافری کو ماورائے شاعری است!

حلاج

ہر کجا بینی جہانِ رنگ و بو　　آنکہ از خاکش بروید آرزو
یا ز نورِ مصطفیٰ او را بہاست　　یا ہنوز اندر تلاشِ مصطفیٰ است

زندہ رود

از تو پرسم گرچہ پرسیدن خطاست　　سرِّ آں جوہر کہ نامش مصطفیٰ است!
آدمے یا جوہرے اندر وجود　　آنکہ آید گاہے گاہے در وجود؟

حلاج

پیشِ او گیتی جبیں فرسودہ است　　خویش را خود عبدہٗ فرمودہ است!
عبدہٗ از فہمِ تو بالاتر است　　زانکہ او ہم آدم و ہم جوہر است

جوہر او نے عرب نے اعجم است — آدم است و ہم ز آدم اقدم است!

عبدہٗ صورت گرِ تقدیر ہا — اندرو ویرانہ ہا تعمیر ہا!

عبدہٗ ہم جانفزا ہم جانستاں — عبدہٗ ہم شیشہ ہم سنگِ گراں!

عبد دیگر عبدہٗ چیزے دگر — ما سراپا انتظار او منتظر!

عبدہٗ دہر است و دہر از عبدہ است — ما ہمہ رنگیم او بے رنگ و بوست!

عبدہٗ با ابتدا بے انتہاست — عبدہٗ را صبح و شامِ ما کجاست!

کس ز سرّ عبدہٗ آگاہ نیست — عبدہٗ جز سرِّ الا اللہ نیست!

لا الہ تیغ و دمِ او عبدہٗ — فاش تر خواہی بگو ہو عبدہٗ

عبدہٗ چند و چگونِ کائنات — عبدہٗ رازِ درونِ کائنات!

مدعا پیدا نگردد زیں دو بیت — تا نبینی از مقامِ ما رمیت

بگذر از گفت و شنود اے زندہ رود

غرق شو اندر وجود اے زندہ رود

زنده رود

کم شناسم عشق را این کار چیست؟
ذوق دیدار است؟ پس دیدار چیست؟

حلاج

معنی دیدار آن آخر زمان — حکم او بر خویشتن کردن روان
در جهان زی چون رسول انس و جان — تا چو او باشی قبول انس و جان
باز خود را بین همین دیدار اوست! — سنت او سری از اسرار اوست!

زنده رود

چیست دیدار خدای نه سپهر
آنکه بی حکمش نگردد ماه و مهر؟

حلاج

نقشِ حق اوّل بجاں انداختن
باز او را در جہاں انداختن!

نقشِ جاں تا در جہاں گردد تمام
می شود دیدارِ حق دیدارِ عام!

اے خنک مردے کہ از یک ھوئے او
نُہ فلک دارد طوافِ کوے او!

وائے درویشے کہ ھوئے آفرید
باز لب بربست و دم در خود کشید

حکمِ حق را در جہاں جاری نکرد
نانے از جو خورد و کرّاری نکرد

خانقاہے جست و از خیبر رمید
راہبی ورزید و سلطانی ندید!

نقشِ حق داری؟ جہاں نخچیرِ تست
ہم عناں تقدیر با تدبیرِ تست

عصرِ حاضر با تو می جوید ستیز
نقشِ حق بر لوحِ ایں کافر بریز!

زنده رود

نقش حق را در جهان انداختند
من نمی دانم چسان انداختند

حلاج

یا بزور دلبری انداختند — یا بزور قاهری انداختند!
زانکه حق در دلبری پیدا تر است — دلبری از قاهری اولی تر است!

زنده رود

باز گو اے صاحب اسرار شرق
درمیان زاهد و عاشق چه فرق؟

حلاج

زاہد اندر عالمِ دنیا غریب
عاشق اندر عالمِ عقبیٰ غریب!

زنده رود

معرفت را انتہا نابودن است — زندگی اندر فنا آسودن است؟

حلاج

سُکرِ یاراں از تہی پیمانگی است — نیستی از معرفت بیگانگی است
اے کہ جوئی در فنا مقصود را — در نمی یابد عدم موجود را!

زنده رود

آنکه خود را بهتر از آدم شمرد
در خم و جامش نه مے باقی نه دُرد

مشتِ خاکِ ما بگردوں آشناست!
آتشِ آں بے سروساماں کجاست؟

حلاج

کم بگو زاں خواجۂ اہلِ فراق
تشنہ کام و از ازل خونیں ایاق!

ما جہول او عارفِ بود و نبود
کفرِ او ایں راز را بر ما کشود!

از فتادن لذتِ برخاستن
عیشِ افزودن ز دردِ کاستن! ق

عاشقی در نارِ او واسوختن
سوختن بے نارِ او ناسوختن

زانکہ او در عشق و خدمت اقدم است
آدم از اسرارِ او نامحرم است!

چاک کن پیراہنِ تقلید را
تا بیاموزی ازو توحید را

زنده رود

ای ترا اقلیم جان زیر نگین
یک نفس با ما دگر صحبت گزین

حلاج

با مقامی در نمی سازیم و بس — ما سراپا ذوق پروازیم و بس
هر زمان دیدن تپیدن کار ماست — بی پر و بالی پریدن کار ماست

نمودار شدن خواجهٔ اهل فراق ابلیس

صحبت روشندلان یک دم دو دم — آن دو دم سرمایهٔ بود و عدم
عشق را شوریده تر کرد و گذشت — عقل را صاحب نظر کرد و گذشت
چشم بربستم که با خود دارمش — از مقام دیده در دل آرمش

ناگہاں دیدم جہاں تاریک شد — از مکاں تا لامکاں تاریک شد
اندراں شب شعلۂ آمد پدید — از درونش پیر مردے برجہید
یک قبائے سرمئی اندر برش — غرق اندر دودِ پیچاں پیکرش

گفت رومی خواجۂ اہلِ فراق!
آں سراپا سوز و آں خونیں ایاق!

کہنہ کم خندہ اندک سخن — چشمِ او بینندۂ جاں در بدن!
رند و ملا و حکیم و خرقہ پوش — در عمل چوں زاہدانِ سخت کوش
فطرتش بیگانۂ ذوقِ وصال — زہدِ او ترکِ جمالِ لایزال!
تا گسستن از جمال آساں نبود — کارِ پیش افگند از ترکِ سجود
اندکے در واردات او نگر — مشکلاتِ او ثباتِ او نگر!

غرق اندر رزمِ خیر و شر ہنوز
صد پیمبر دیدہ و کافر ہنوز!

جانم اندر تن ز سوزِ او تپید
بر لبش آہے غم آلودے رسید

گفت و چشمِ نیم وا بر من کشود
"در عمل جز ما کہ برخوردار بود؟

آنچناں بر کارہا پیچیدہ ام
فرصتِ آدینہ را کم دیدہ ام؟

نے مرا افرشتۂ نے چاکرے
وحیِ من بے منتِ پیغمبرے

نے حدیث و نے کتاب آوردہ ام
جانِ شیریں از فقیہاں بردہ ام

رشتۂ دیں چوں فقیہاں کس نرشت
کعبہ را کردند آخر خشت خشت!

کیشِ ما را ایں چنیں تاسیس نیست
فرقہ اندر مذہبِ ابلیس نیست!

در گذشتم از سجود اے بے خبر
ساز کردم ارغنونِ خیر و شر

از وجودِ حق مرا منکر مگیر
دیدہ بر باطن کشا ظاہر مگیر

گر بگویم نیست، ایں از ابلہی است
زانکہ بعد از دید نتواں گفت نیست!

من "بلے" در پردۂ "لا" گفتہ ام
گفتۂ من خوشتر از ناگفتہ ام!

تا نصیب از دردِ آدم داشتم
قہرِ یار از بہرِ او نگذاشتم!

شعله ها از کشت زارِ من دمید | او ز مجبوری به مختاری رسید!
زشتیٔ خود را نمودم آشکار | با تو دادم ذوقِ ترک و اختیار
تو نجاتے دہ مرا از نارِ من | واکن اے آدم گره از کارِ من!
اے که اندر بندِ من افتادۂ | رخصتِ عصیاں بشیطاں دادۂ
در جہاں با ہمتِ مردانه زی | غم گسارِ من! ز من بیگانه زی!
بے نیاز از نیش و نوشِ من گذر | تا نه گردد نامه ام تاریک تر!
در جہاں صیاد با نخچیر ہاست | تا تو نخچیری بکیشم تیر ہاست!

صاحبِ پرواز را افتاد نیست
صید اگر زیرک شود صیاد نیست

گفتمش "بگذر ز آئینِ فراق | ابغض الاشیاء عندی الطلاق"
گفت "سازِ زندگی سوزِ فراق | اے خوشا سرمستیٔ روزِ فراق!
بر لبم از وصل می ناید سخن | وصل اگر خواہم نه او ماند نه من"

ابغض الاشیاء عندی الطلاق ۔ حدیثِ مشہور

حرفِ وصل او را از خود بیگانہ کرد — تازہ شد اندر دلِ او سوز و درد!

اندکے غلطید اندر دودِ خویش — باز گم گردید اندر دودِ خویش

نالۂ زاں دودِ پیچاں شد بلند

اے خنک جانے کہ گردد دردمند!

نالۂ ابلیس

اے خداوندِ صواب و ناصواب — من شدم از صحبتِ آدم خراب!

ہیچ گہ از حکمِ من سر بر نتافت — چشم از خود بست و خود را در نیافت!

خاکش از ذوقِ "ابا" بیگانۂ — از شرارِ کبریا بیگانۂ!

صید خود صیاد را گوید بگیر — الاماں از بندۂ فرماں پذیر!

از چنیں صیدے مرا آزاد کن — طاعتِ دیروزۂ من یاد کن

پست از و آں ہمتِ والائے من — وائے من اے وائے من اے وائے من!

"ابا" - انکار

فطرتِ او خام و عزمِ او ضعیف — تابِ یک ضربم نیارد ایں حریف

بندۂ صاحب نظر باید مرا — یک حریفِ پخته‌تر باید مرا!

لعبتِ آب و گل از من باز گیر — می نیاید کودکی از مردِ پیر!

ابن آدم چیست؟ یک مشتِ خس است — مشتِ خس را یک شرار از من بس است!

اندریں عالم اگر جز خس نبود — ایں قدر آتش مرا دادن چه سود؟

شیشه را بگداختن عارے بود — سنگ را بگداختن کارے بود!

آنچناں تنگ از فتوحات آمدم — پیشِ تو بهرِ مکافات آمدم

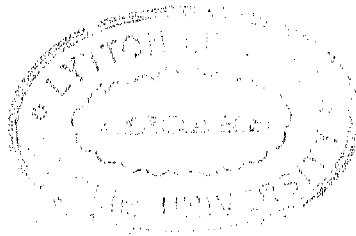
منکرِ خود از تو می خواهم، بده — سوے آں مردِ خدا راهم بده

بندۂ باید که پیچد گردنم — لرزه اندازد نگاهش در تنم

آں که گوید از حضورِ من برو — آں که پیشِ او نیرزم با دو جو

اے خدا یک زنده مردِ حق پرست
لذتے شاید که یابم در شکست!

فلکِ زحل

ارواحِ رذیله که با ملک و ملّت غدّاری کرده و دوزخ ایشان را قبول نکرده

پیرِ رومی آن امامِ راستان   آشنای هر مقامِ راستان!

گفت ای گردون نوردِ سخت کوش   دیدهٔ آن عالمِ زنّارپوش؟

آنچه بر گردِ کمر پیچیده است   از دمِ استارهٔ دزدیده است!

از گران سیری خرامِ او سکون   هر نکو از حکمِ او زشت و زبون!

پیکرِ او گرچه از آب و گِل است   بر زمینش پا نهادن مشکل است

صد هزار افرشته تندر بدست   قهرِ حق را قاسم از روزِ الست!

دُرّه پیهم می زند سیّاره را   از مدارش بر کند سیّاره را

عالمے مطرود و مردودِ سپہر — صبحِ او مانندِ شام از بخلِ مہر!
منزلِ ارواحِ بے یوم النشور — دوزخ از احراقِ شاں آمد نفور
اندرونِ او دو طاغوتِ کہن — روحِ قومے کشتہ از بہرِ دو تن!
جعفر از بنگال و صادق از دکن — ننگِ آدم ننگِ دیں ننگِ وطن!
ناقبول و نا امید و نامراد — ملّتے از کارِ شاں اندر فساد!
ملّتے کو بندِ ہر ملّت کشاد — ملک و دینش از مقامِ خود فتاد!
می ندانی خطّۂ ہندوستاں — آں عزیزِ خاطرِ صاحب دلاں
خطّۂ ہر جلوہ اش گیتی فروز — درمیانِ خاک و خوں غلطد ہنوز
در گِلش تخمِ غلامی را کہ کشت؟ — ایں ہمہ کردارِ آں ارواحِ زشت!

در فضائے نیلگوں یک دم بایست
تا مکافاتِ عمل بینی کہ چیست!”

قلزمِ خونیں

آنچہ دیدم می نگنجد در بیاں — تن ز بہمش بے خبر گردد ز جاں!

من چہ دیدم؟ قلزمے دیدم ز خوں! — قلزمے طوفاں بروں طوفاں دروں!

در ہوا ماراں چو در قلزم نہنگ — کفچہ شب گوں بال و پر سیماب رنگ!

موجہا درّندہ مانندِ پلنگ! — از نہیبش مردہ بر ساحل نہنگ!

بحر ساحل را اماں یک دم نداد — ہر زماں کُہ پارۂ در خوں فتاد

موجِ خوں با موجِ خوں اندر ستیز — درمیانش زورقے در اُفت و خیز!

اندراں زورق دو مردِ زرد روے
زرد رو، عریاں بدن، آشفتہ موے!

آشکارا می شود روحِ هندوستان

آسماں شق گشت و حورے پاک زاد — پرده را از چهرهٔ خود بر گشاد

در جبینش نار و نورِ لایزال — در دو چشمِ او سرورِ لایزال!

حلّهٔ در بر سبک تر از سحاب — تار و پودش از رگِ برگِ گلاب

با چنیں خوبی نصیبش طوق و بند — بر لبِ او ناله ہاے دردمند!

گفت رومی "روحِ ہند است ایں نگر

از فغانش سوزہا اندر جگر!"

روحِ ہندوستان ناله و فریاد می کند

شمعِ جاں افسرد در فانوسِ ہند — ہندیاں بیگانه از ناموسِ ہند!

مردکِ نامحرم از اسرارِ خویش — زخمهٔ خود کم زند بر تارِ خویش!

بر زمانِ رفتہ می بندد نظر از تشِ افسردہ می سوزد جگر

بندہا بر دست و پاے من ازوست نالہ ہاے نارساے من ازوست

خویشتن را از خودی پرداختہ از رسومِ کہنہ زنداں ساختہ

آدمیّت از وجودش دردمند

عصرِ نو از پاک و ناپاکش نژند

بگذر از فقرے کہ عریانی دہد اے خنک فقرے کہ سلطانی دہد!

الحذر از جبر و ہم از خوئے صبر جابر و مجبور را زہر است جبر!

ایں بہ صبرِ پیہمے خوگر شود آں بہ جبرِ پیہمے خوگر شود

ہر دو را ذوقِ ستم گردد فزوں

وردِ من یا لیت قومی یعلمون

کے شبِ ہندوستاں آید بروز! مُرد جعفر زندہ روحِ او ہنوز!

تا ز قیدِ یک بدن وا می رہد آشیاں اندر تنِ دیگر نہد!

گاه او را با کلیسا ساز باز گاه پیشِ دیریان اندر نیاز

دینِ او آئینِ او سوداگری است عنتری اندر لباسِ حیدری است

تا جهانِ رنگ و بُو گردد دگر رسمِ او آئینِ او گردد دگر

پیش ازیں چیزے دگر مسجودِ او در زمانِ ما وطن معبودِ او

ظاهرِ او از غمِ دیں دردمند باطنش چوں دیریاں زنار بند

جعفر اندر هر بدن ملت کُش است ایں مسلمانے کہن ملت کش است!

خند خنداں است و با کس یار نیست مار اگر خنداں شود جز مار نیست!

از نفاقش وحدتِ قومے دو نیم ملتِ او از وجودِ او لئیم!

ملتے را ہر کجا غارتگرے است اصلِ او از صادقے یا جعفرے است

الاماں از روحِ جعفر الاماں
الاماں از جعفرانِ ایں زماں!

فریادِ یکے از زورق نشینانِ قلزمِ خونیں

"نے عدم ما را پذیرد نے وجود
وائے از بے مہریٔ بود و نبود!

تا گذشتیم از جہانِ شرق و غرب
بر درِ دوزخ شدیم از درد و کرب!

ق

یک شرر بر صادق و جعفر نزد
بر سرِ ما مشتِ خاکستر نزد

گفت دوزخ را خس و خاشاک بہ
شعلۂ من زیں دو کافر پاک بہ

آنسوے نُہ آسماں رفتیم ما
پیشِ مرگِ ناگہاں رفتیم ما

گفت جاں سرّے ز اسرارِ من است
حفظِ جان و ہدمِ تن کارِ من است!

جانِ زشتے گرچہ نرزد با دو جو
اے کہ از من ہدمِ جاں خواہی برو!

ایں چنیں کارے نمی آید ز مرگ
جانِ غدّارے نیاساید ز مرگ!"

اے ہوائے تند! اے دریائے خوں! اے زمیں! اے آسمانِ نیلگوں!
اے نجوم! اے ماہ تاب! اے آفتاب! اے قلم! اے لوحِ محفوظ! اے کتاب!
اے بتانِ ابیض! اے لردانِ غرب! اے جہانے در بغل بے حرب و ضرب!

ایں جہاں بے ابتدا بے انتہاست!
بندۂ غدّار را مولا کجاست؟"

ناگہاں آمد صدائے ہولناک سینۂ صحرا و دریا چاک چاک!
ربطِ اقلیم بدن از ہم گسیخت دمبدم کہ پارہ برکہ پارہ ریخت
کوہ ہا مثلِ سحاب اندر مرور انہدامِ عالمے بے بانگِ صور!
برق و تندر از تب و تابِ دروں آشیاں جستند اندر بحرِ خوں!
موجہا پرشور و از خود رفتہ ترا غرقِ خوں گردید آں کوہ و کمر!

آنچہ بر پیدا و ناپید اگذشت
خیلِ انجم دید و بے پروا گذشت!

آں سوئے افلاک

مقام حکیم المانوی نطشہ

ہر کجا استیزۂ بود و نبود
کس نداند سرِّ ایں چرخِ کبود!

ہر کجا مرگ آورد پیغامِ زیست
اے خوش آں مردے کہ داند مرگ چیست!

ہر کجا مانندِ باد ارزاں حیات
بے ثبات و با تمنّائے ثبات!

چشمِ من صد عالمِ شش روزہ دید
تا حدِ ایں کائنات آمد پدید!

ہر جہاں را ماہ و پروینے دگر
زندگی را رسم و آئینے دگر!

وقتِ ہر عالم رواں مانندِ زو
دیرباز ایں جا و آں جا تندرو!

سالِ ما ایں جا مہے آنجا دمے!
بیشِ ایں عالم بآں عالم کمے!

عقلِ ما اندر جہانے ذوفنوں
در جہانے دیگرے خوار و زبوں

زو ۔ دریا   دیرباز ۔ آہستہ خرام

برتغورِ ایں جہانِ چون و چند | بود مردے با صدائے دردمند!
دیدۂ او از عقاباں تیزتر | طلعتِ او شاہدِ سوزِ جگر!
دمبدم سوزِ درونِ او فزود | بر لبش بیتے کہ صد بارش سرود!

"نہ جبریلے نہ فردوسے نہ حورے نے خداوندے
کفِ خاکے کہ می سوزد ز جانِ آرزومندے!"

من بہ رومی گفتم ایں دیوانہ کیست؟ | گفت "ایں فرزانۂ المانوی است
در میانِ ایں دو عالم جائے اوست | نغمۂ دیرینہ اندر نائے اوست!
باز ایں حلّاج بے دار و رسن | نوعِ دیگر گفتہ آں حرفِ کہن!
حرفِ او بے باک و افکارش عظیم | غربیاں از تیغِ گفتارش دو نیم!
ہم نشیں بر جذبۂ او پے نبرد | بندۂ مجذوب را مجنوں شمرد!
عاقلاں از عشق و مستی بے نصیب | نبضِ او دادند در دستِ طبیب!
با پزشکاں چیست غیر از ریو و رنگ | وائے مجذوبے کہ زاد اندر فرنگ!

ابنِ سینا بر بیاضِ دل نهد   رگ زند یا حبِّ خواب آور دهد

بود حلاجے بشهرِ خود غریب

جاں ز مُلّا برد و کشت او را طبیب!

مردِ ره دانے نبود اندر فرنگ   پس فزوں شد نغمه اش از تارِ چنگ!

راه رو را کس نشان از ره نداد   صد خلل در وارداتِ او فتاد!

نقد بود و کس عیارِ او را نکرد   کاردانے مردِ کار او را نکرد!

عاشقے در آهِ خود گم گشتهٔ   سالکے در راهِ خود گم گشتهٔ!

مستیٔ او هر زجاجے را شکست   از خدا ببرید و هم از خود گسست!

خواست تا بیند بچشمِ ظاهری   اختلاطِ قاهری با دلبری!

خواست تا از آب و گل آید بروں   خوشهٔ کز کشتِ دل آید بروں!

آنچه او جوید مقامِ کبریاست   ایں مقام از عقل و حکمت ماوراست

زندگی شرحِ اشاراتِ خودی است   لا و الّا از مقاماتِ خودی است!

او بہ لا در ماند و تا اِلّا نرفت
از مقامِ 'عبدہٗ' بیگانہ رفت!

با تجلّی ہمکنار و بے خبر
دُور تر چوں میوہ از بیخِ شجر

چشمِ او جز رویتِ آدم نخواست
نعرہ بے باکانہ زد آدم کجاست!

ق

ورنہ او از خاکیاں بیزار بُود
مثلِ موسےٰ طالبِ دیدار بُود!

کاش بودے در زمانِ احمدے
تا رسیدے بر سرورِ سرمدے

عقلِ او با خویشتن در گفتگوست
تو رہِ خود رو کہ راہِ خود نکوست

پیش نہ گامے کہ آمد آں مقام
کاندرو بے حرف می روید کلام!

حرکت بجنّت الفردوس

در گذشتم از حدِ ایں کائنات
پا نہادم در جہانِ بے جہات!

احمدے ۔ حضرت شیخ احمد سرہندی

بے یمین و بے یسار است ایں جہاں
فارغ از لیل و نہار است ایں جہاں

پیشِ او قندیلِ ادراکم فسرد
حرفِ من از ہیبتِ معنی بمرد!

با زبانِ آب و گل گفتارِ جاں!
در قفس پرواز می آید گراں!

اندکے اندر جہانِ دل نگر
تا ز نورِ خود شوی روشن بصر

چیست دل؟ یک عالمِ بے رنگ و بو
عالمِ بے رنگ و بوبے چارسوست!

ساکن و ہر لحظہ سیار است دل!
عالمِ احوال و افکار است دل!

از حقائق تا حقائق رفتہ عقل
سیرِ او بے جادہ و رفتار و نقل!

صد خیال و ہر یک از دیگر جداست
ایں بگردوں آشنا آں نارساست!

کس نگوید ایں کہ گردوں آشناست
بر یمینِ آن خیالِ نارساست!

یا سرورے کاید از دیدارِ دوست
نیم گامے از ہوائے کوے اوست!

چشمِ تو بیدار باشد یا بخواب
دل بہ بیند بے شعاعِ آفتاب!

آں جہاں را بر جہانِ دل شناس
من چہ گویم زانچہ ناید در قیاس

اندراں عالم جہانے دیگرے
اصلِ او از کن فکانے دیگرے!

لازوال و ہر زماں نوعِ دگر
ناید اندر وہم و آید در نظر!

ہر زماں اورا کمالے دیگرے
ہر زماں اورا جمالے دیگرے!

روزگارش بے نیاز از ماہ و مہر
گنجد اندر ساحتِ او نہ سپہر!

ہر چہ در غیب است آید روبرو
پیش ازاں کز دل بروید آرزو!

در زبانِ خود چساں گویم کہ چیست
ایں جہاں نور و حضور و زندگی است

لالہ ہا آسودہ در کہسار ہا
نہر ہا گردندہ در گلزار ہا!

غنچہ ہائے سرخ و اسپید و کبود
از دمِ قدّوسیاں اورا کشود!

آب ہا سیمیں، ہوا ہا عنبریں
قصر ہا با قبہ ہائے زمردیں!

خیمہ ہا یاقوت گوں زرّیں طناب
شاہداں با طلعتِ آئینہ تاب!

گفت رومیؔ "اے گرفتارِ قیاس   در گذر از اعتباراتِ حواس

از تجلّی کارہاے خوب و زشت   می شود آں دوزخ ایں گردد بہشت!

اینکہ بینی قصرہاے رنگ رنگ   اصلش از اعمال و نے از خشت و سنگ!

آنچہ خوانی کوثر و غلمان و حور   جلوۂ ایں عالمِ جذب و سرورؔ!

زندگی ایں جا ز دیدار است و بس

ذوقِ دیدار است و گفتار است و بس!"

قصرِ شرف النّسا

گفتم ایں کاشانۂ از لعلِ ناب   آنکہ می گیرد خراج از آفتاب!

ایں مقام ایں منزل ایں کاخِ بلند   حوریاں بر درگہش احرام بند!

اے تو دادی سالکاں را جستجوے   صاحبِ او کیست؟ با من بازگوے

گفت "ایں کاشانۂ شرف النّساست   مرغِ بامش با ملائک ہم نواست!

قلزمِ ما این چنیں گوہر نزاد | ہیچ مادر این چنیں دختر نزاد!
خاکِ لاہور از مزارش آسمان | کس نداند رازِ او را در جہان!
آں سراپا ذوق و شوق و درد و داغ | حاکمِ پنجاب را چشم و چراغ
آں فروغِ دودۂ عبدالصمد | فقرِ او نقشے کہ ماند تا ابد!
تا ز قرآں پاک می سوزد وجود | از تلاوت یک نفس فارغ نبود
در کمر تیغِ دو رُو قرآں بدست | تن بدن ہوش و حواس اللہ مست!
خلوت و شمشیر و قرآن و نماز | اے خوش آں عمرے کہ رفت اندر نیاز!
بر لبِ او چوں دمِ آخر رسید | سوے مادر دید و مشتاقانہ دید!
گفت اگر از رازِ من داری خبر | سوے ایں شمشیر و ایں قرآں نگر
ایں دو قوت حافظِ یک دیگر اند | کائناتِ زندگی را محور اند!
اندریں عالم کہ میرد ہر نفس | دخترت را ایں دو محرم بود و بس!
وقتِ رخصت با تو دارم ایں سخن | تیغ و قرآں را جدا از من مکن

دل بآں حرفے کہ می گویم بنہ قبرِ من بے گنبد و قندیل بہ!

مومناں را تیغ با قرآں بس است

تربتِ ما را ہمیں ساماں بس است!

عمرہا در زیرِ ایں زرّیں قباب بر مزارش بود شمشیر و کتاب

مرقدش اندر جہانِ بے ثبات اہلِ حق را داد پیغامِ حیات!

تا مسلمان کرد با خود آنچہ کرد گردشِ دوراں بساطش در نورد

مردِ حق از غیرِ حق اندیشہ کرد شیرِ مولا روبہی را پیشہ کرد!

از دلش تاب و تبِ سیماب رفت خود بدانی آنچہ بر پنجاب رفت!

خالصہ شمشیر و قرآں را ببرد

اندراں کشور مسلمانی بمرد"

زیارتِ امیر کبیر حضرت سیّد علی همدانی و مُلّا طاہر غنی کشمیری

حرفِ رومی در دلم سوزے فگند آہ پنجاب! آں زمینِ ارجمند!

از تپِ یاراں تپیدم در بہشت کہنہ غمہا را خریدم در بہشت!

تا دراں گلشن صدائے دردمند از کنارِ حوض کوثر شد بلند!

"جمع کردم مشت خاشاکے کہ سوزم خویش را
گُل گماں دارد کہ بندم آشیاں در گلستاں" (غنی)

گفت رومی "آنچہ می آید نگر دل مدہ با آنچہ بگذشت اے پسر!

شاعرِ رنگیں نوا طاہر غنی فقرِ او باطن غنی ظاہر غنی!

نغمہ می خواند آں مستِ مدام در حضورِ سیّدِ والا مقام

سید السادات، سالارِ عجم   دستِ او معمارِ تقدیرِ امم!

تا غزالی درسِ اللہ ہو گرفت   ذکر و فکر از دودمانِ او گرفت!

مرشدِ آں کشورِ مینو نظیر   میر و درویش و سلاطیں را مشیر!

خطّہ را آں شاہِ دریا آستیں   داد علم و صنعت و تہذیب و دیں

آفرید آں مردِ ایرانِ صغیر   با ہنرہائے غریب و دلپذیر

یک نگاہِ او کشاید صد گرہ

خیز و تیرش را بدل راہے بدہ"

در حضورِ شاہِ ہمدان

زندہ رود

از تو خواہم سرِّ یزداں را کلید   طاعت از ما جست و شیطاں آفرید

زشت و ناخوش را چناں آراستن!   در عمل از ما نکوئی خواستن!

از تو پرسم این فسون سازی که چه! | با قمارِ بدنشیں بازی که چه!
مشتِ خاک و این سپہرِ گردگرد | خود بگو می زیبدش کارے که کرد؟
کارِ ما افکارِ ما آزارِ ما | دست با دنداں گزیدن کارِ ما!

شاہ ہمدان

بندهٔ کز خویشتن دارد خبر | آفریند منفعت را از ضرر!
بزم با دیو است آدم را وبال | رزم با دیو است آدم را جمال!
خویش را بر اہرمن باید زدن | تو ہمہ تیغ آں ہمہ سنگِ فسن!
تیز تر شو تا فتد ضربِ تو سخت | ورنہ باشی در دو گیتی تیرہ بخت!

زندہ رود

زیرِ گردوں آدم آدم را خورد | ملتے بر ملتے دیگر چرد!

جاں ز اہلِ خطّہ سوزد چوں سپند
خیزد از دل نالہ ہاے دردمند!

زیرک و درّاک و خوش گل ملّتے است
در جہاں تردستیٔ او آیتے است

ساغرش غلطندہ اندر خونِ اوست
در نئے من نالہ از مضمونِ اوست!

از خودی تا بے نصیب افتادہ است
در دیارِ خود غریب افتادہ است!

دست مزدِ او بدستِ دیگراں
ماہیٔ رودش بہ شستِ دیگراں!

کارواںہا سوے منزل گام گام
کارِ او ناخوب و بے اندام و خام!

از غلامی جذبہ ہاے او بمرد
آتشے اندر رگِ تاکش فسرد!

تا نہ پنداری کہ بوداست ایں چنیں
جبہہ را ہموارہ سوداست ایں چنیں!

در زمانے صف شکن ہم بودہ است
چیرہ و جانباز و پُردم بودہ است

کوہ ہاے خنگ سارِ او نگر
آتشیں دستِ چنارِ او نگر!

خنگ سار۔ سفید سر

در بهاران لعل می ریزد ز سنگ — خیزد از خاکش یکی طوفانِ رنگ!

لکه‌هائے ابر در کوه و دمن — پنبه پرّاں از کمانِ پنبه زن!

کوه و دریا و غروبِ آفتاب — من خدا را دیدم آنجا بے حجاب!

با نسیم آواره بودم در نشاط — «بشنو از نے» می سرودم در نشاط!

مرغکے می گفت اندر شاخسار — با پشیزے می نیرزد این بهار!

لاله رست و نرگسِ شهلا دمید — بادِ نوروزی گریبانش درید!

عمرها بالید ازیں کوه و کمر — نستر از نورِ قمر پاکیزه تر!

عمرها گل رخت بربست و گشاد
خاکِ ما دیگر شهاب الدیں نزاد!

نالهٔ پرسوزِ آں مرغِ سحر — داد جانم را تب و تابِ دگر!

بشنو از نے: تلمیح به شعر حضرت رومی «بشنو از نے چوں حکایت می کند»

نشاط - باغِ مشهور در کشمیر — شهاب الدین - یکے از سلاطین مشهور کشمیر

تا یکے دیوانہ دیدم در خروش آنکہ برد از من متاعِ صبر و ہوش!

"بگذر ز ما و نالۂ مستانہ مجوے

بگذر ز شاخِ گل کہ طلسمے است رنگ و بوے

گفتی کہ شبنم از ورقِ لالہ می چکد

غافل دلے است ایں کہ بگرید کنارِ جوے!

ایں مشتِ پر کجا و سرود ایں چنیں کجا

روحِ غنیؔ است ماتمیٔ مرگِ آرزوے!

بادِ صبا اگر بہ جنیوا گذر کنی

حرفے ز ما بہ مجلسِ اقوام باز گوے

دہقان و کشت و جوے و خیاباں فروختند

قومے فروختند و چہ ارزاں فروختند!"

شاه همدان

با تو گویم رمز باریک اے پسر — تن همه خاک است و جاں والا گہر
جسم را از بہرِ جاں باید گداخت — پاک را از خاک می باید شناخت!
گر ببُرّی پارۂ تن را ز تن — رفت از دستِ تو آں لختِ بدن!
لیکن آں جانے کہ گردد جلوہ مست — گر ز دست او را دہی، آید بدست!
جوہرش با ہیچ شی مانند نیست — ہست اندر بند و اندر بند نیست!
گر نگہداری بمیرد در بدن — ور بیفشانی فروغِ انجمن!
چیست جانِ جلوہ مست اے مردِ راد؟ — چیست جاں دادن ز دست اے مردِ راد؟
چیست جاں دادن؟ بحق پرداختن! — کوہ را با سوزِ جاں بگداختن!
جلوہ مستی؟ خویش را دریافتن! — در شباں چوں کوکبے بر تافتن!
خویش را نا یافتن نابودن است — یافتن، خود را بخود بخشودن است

هر که خود را دید و غیر از خود ندید | رخت از زندانِ خود بیرون کشید!
جلوه بدمستی که بیند خویش را | خوشتر از نوشینه داند نیش را!
در نگاهش جاں چو باد ارزاں شود | پیشِ او زندانِ او لرزاں شود!
تیشۂ او خاره را بر می درد | تا نصیبِ خود ز گیتی می برد
تا ز جاں بگذشت، جانش جانِ اوست
ورنہ جانش یک دو دم مهمانِ اوست!

زنده رود

گفتۂ از حکمتِ زشت و نکوے | پیرِ دانا نکتۂ دیگر بگوے
مرشدِ معنی نگاهاں بودۂ | محرمِ اسرارِ شاهاں بودۂ
ما فقیر و حکمراں خواهد خراج | چیست اصلِ اعتبارِ تخت و تاج؟

محرمِ اسرارِ شاهاں الخ- تلمیح بکتاب ملوک که از تصانیف حضرت شاه همدان است۔

شاهِ همدان

اصلِ شاهی چیست اندر شرق و غرب؟ — یا رضای امتان یا حرب و ضرب
فاش گویم با تو ای والا مقام — باج راجز با دو کس دادن حرام!
یا اولی الامری که منکم شانِ اوست — آیهٔ حق حجت و برهانِ اوست
یا جوان مردی چو صرصر تند خیز — شهر گیر و خویش باز اندر ستیز
روزِ کین کشور کشا از قاهری — روزِ صلح از شیوه های دلبری
می توان ایران و هندستان خرید — پادشاهی را ز کس نتوان خرید
جامِ جم را ای جوانِ باهنر — کس نگیرد از دکانِ شیشه گر
ور بگیرد مالِ او جز شیشه نیست — شیشه را غیر از شکستن پیشه نیست

یا اولی الامری الخ تلمیح بآیهٔ قرآن

غنی

هند را این ذوقِ آزادی که داد!　　صید را سودائے صیادی که داد؟

آں برہمن زادگانِ زنده دل　　لالۂ احمر ز روئے شاں خجل!

تیز بین و پخته کار و سخت کوش　　از نگاہِ شاں فرنگ اندر خروش!

اصلِ شاں از خاکِ دامنگیرِ ماست　　مطلعِ ایں اختراں کشمیرِ ماست!

خاکِ ما را بے شرر دانی اگر　　بر درونِ خود یکے بکشا نظر!

ایں همه سوزے که داری از کجاست؟　　ایں دمِ بادِ بہاری از کجاست؟

ایں ہماں باد است کز تاثیرِ او

کوہسارِ ما بگیرد رنگ و بو!

ہیچ می دانی که روزے در وُلر　　موجۂ می گفت با موجِ دگر

وُلر — دریاچہ معروف در کشمیر

چند در قلزم بیک دیگر زنیم | خیز تا یک دم بساحل سر زنیم
زادهٔ ما یعنی آن جوے کہن | شورِ او در وادی و کوه و دمن!
ہر زماں بر سنگِ ره خود را زند | تا بناے کوه را بر می کند
آں جواں کو شہر و دشت و در گرفت | پرورش از شیرِ صد ما در گرفت
سطوتِ او خاکیاں را محشرے است | ایں ہمہ از ماست نے از دیگرے است
زیستن اندر حدِ ساحل خطاست | ساحلِ ما سنگے اندر راهِ ماست
با کراں در ساختن مرگِ دوام | گرچہ اندر بحر غلطی صبح و شام

زندگی جولاں میانِ کوه و دشت
اے خنک موجے کہ از ساحل گذشت!

اے کہ خواندی خطِّ سیماے حیات | اے بہ خاور داده غوغاے حیات
اے ترا آہے کہ می سوزد جگر | تو از و بے تاب و ما بے تاب تر!
اے ز تو مرغِ چمن را ہاے و ہُو | سبزه از اشکِ تو می گیرد وضو!

اے کہ از طبعِ تو کشتِ گُل دمید ... اے ز امیدِ تو جانہا پُر امید!

کاروانہا را صدا اے تو درا ... تو ز اہلِ خطّہ نومیدی چرا؟

دل میانِ سینۂ شان مردہ نیست ... اخگرِ شان زیرِ یخ افسردہ نیست!

باش تا بینی کہ بے آوازِ صُور ... ملّتے برخیزد از خاکِ قبور!

غم مخور اے بندۂ صاحب نظر ... برکش آں آہے کہ سوزد خشک و تر

شہرہا زیرِ سپہرِ لاجورد ... سوخت از سوزِ دلِ درویش مرد

سلطنت نازک تر آمد از حباب ... از دمے او را تواں کردن خراب

از نوا تشکیلِ تقدیرِ امم ... از نوا تخریب و تعمیرِ امم

نشترِ تو گرچہ در دلہا خلید ... مر ترا چونانکہ ہستی کس ندید!

پردۂ تو از نوائے شاعری است ... آنچہ گوئی ماورائے شاعری است

تازہ آشوبے فگن اندر بہشت!

یک نوا مستانہ زن اندر بہشت!

زنده رود

با نشهٔ درویشی در ساز و دمادم زن
چون پخته شوی خود را بر سلطنتِ جم زن
گفتند جهانِ ما آیا بتو می سازد؟
گفتم که نمی سازد! گفتند که برهم زن!
در میکده ها دیدم شایسته حریفے نیست!
با رستمِ دستان زن با مغبچه ها کم زن!
اے لالهٔ صحرائی تنها نتوانی سوخت
این داغِ جگر تابے بر سینهٔ آدم زن
تو سوزِ درونِ او، تو گرمیِ خونِ او
باور نکنی؟ چاکے در پیکرِ عالم زن

عقل است چراغِ تو؟ در راہ گذارے نہ
عشق است ایاغِ تو با بندۂ محرم زن

لختِ دلِ پرخونے از دیدہ فروریزم
لعلے ز بدخشانم بردار و بجامم زن!

صحبت با شاعرِ ہندی برتری ہری

حوریاں را در قصور و در خیام
نالۂ من دعوتِ سوزِ تمام!

آں یکے از خیمہ سر بیروں کشید
واں دگر از غرفہ رخ بنمود و دید!

ہر دلے را در بہشتِ جاوداں
دادم از درد و غمِ آں خاکداں!

زیرِ لب خندید پیرِ پاک زاد
گفت "اے جادو گرِ ہندی نژاد

آں نوا پردازِ ہندی را نگر
شبنم از فیضِ نگاہِ او گہر!

نکتہ آرائے کہ نامش برتری است
فطرتِ او چوں سحابِ آذری است!

از چمن جز غنچۂ نورس نہ چید　　نغمۂ تو سوے ما او را کشید!
پادشاہے با نواے ارجمند　　ہم بہ فقر اندر مقامِ او بلند!
نقشِ خوبے بند داز فکرِ شگرف　　یک جہاں معنی نہاں اندر دو حرف!
کارگاہِ زندگی را محرم است　　او جم است و شعرِ او جامِ جم است!"

ما بہ تعظیمِ ہنر بر خاستیم
باز با وے صحبتے آراستیم

زندہ رود

اے کہ گفتی نکتہ ہاے دلنواز　　مشرق از گفتارِ تو دانا ے راز!
شعر را سوز از کجا آید بگوے　　از خودی یا از خدا آید بگوے!

برتری ہری

کس نداند در جہاں شاعر کجاست　　پردۂ او از بم و زیرِ نواست!

آں دلِ گرمے کہ دارد در کنار — پیشِ یزداں ہم نمی گیرد قرار!
جانِ ما را لذت اندر جستجوست — شعر را سوز از مقامِ آرزوست!
اے تو از تاکِ سخن مستِ مدام — گر ترا آید میسر ایں مقام
با دو بیتے در جہانِ سنگ و خشت — می تواں بردن دل از حورِ بہشت!

زندہ رود

ہندیاں را دیدہ ام در پیچ و تاب
سرِ حق وقت است گوئی بے حجاب!

برتری ہری

ایں خدایانِ تنک مایہ ز سنگ اند و زخشت!
برترے ہست کہ دور است ز دیر و ز کنشت!

سجدہ بے ذوقِ عمل خشک و بجائے نرسد

زندگی ہمہ کردار چہ زیبا و چہ زشت!

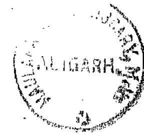
فاش گویم بتو حرفے کہ نداند ہمہ کس

اے خوش آں بندہ کہ بر لوحِ دل او را بنوشت!

ایں جہانے کہ تو بینی اثرِ یزداں نیست

چرخہ از تست و ہم آں رشتہ کہ بر دوکِ تو رشت!

پیشِ آئینِ مکافاتِ عمل سجدہ گذار

زانکہ خیزد ز عمل دوزخ و اعراف و بہشت! (ترجمہ از برتری ہری)

حرکت بہ کاخِ سلاطینِ مشرق

نادر، ابدالی، سلطان شہید

رفت در جانم صد لے برتری مست بودم از نوائے برتری

گفت رومیؔ "چشم و دل بیدار بہ — پا بروں از حلقۂ افکار نہ

کردۂ بر بزمِ درویشاں گذر — یک نظر کاخِ سلاطین ہم نگر!

خسروانِ مشرق اندر انجمن — سطوتِ ایران و افغان و دکن

نادر آں دانائے رمزِ اتحاد — با مسلماں داد پیغامِ وداد

مرد ابدالی وجودش آیتے — داد افغاں را اساسِ ملتے

آں شہیدانِ محبت را امام — آبروئے ہند و چین و روم و شام،

نامش از خورشید و مہ تابندہ تر — خاکِ قبرش از من و تو زندہ تر!

عشق رازے بود بر صحرا نہاد — تو ندانی جاں چہ مشتاقانہ داد؟

از نگاہِ خواجۂ بدر و حنین — فقرِ سلطاں وارثِ جذبِ حسین!

رفت سلطاں زیں سرائے ہفت روز

نوبتِ او در دکن باقی ہنوز!"

حرف و صوتم خام و فکرم ناتمام — کے تواں گفتن حدیثِ آں مقام!

نوریاں از جلوہ ہاے او بصیر زندہ و دانا و گویا و خبیر!

قصرے از فیروزہ دیوار و درش آسمانِ نیلگوں اندر برش!

رفعتِ او برتر از چند و چگوں می کند اندیشہ را خوار و زبوں!

آں گل و سرو و سمن آں شاخسار از لطافت مثلِ تصویرِ بہار!

ہر زماں برگِ گل و برگِ شجر دارد از ذوقِ نمو رنگِ دگر!

ایں قدر بادِ صبا افسوں گر است تا مژہ برہم زنی زرد و احمر است!

ہر طرف فوّارہ ہا گوہر فروش مرغکِ فردوس زاد اندر خروش

بارگاہے اندراں کاخے بلند ذرّۂ او آفتاب اندر کمند!

سقف و دیوار و اساطیں از عقیق فرشِ او از یشم و پرچیں از عقیق!

بر یمین و بر یسارِ آں وثاق حوریاں صف بستہ با زرّیں نطاق!

درمیاں بنشستہ بر اورنگِ زر خسروانِ جم حشم بہرام فر!

رومی آں آئینۂ حسنِ ادب با کمالِ دلبری بکشاد لب

گفت "مردے شاعرے از خاور است   شاعرے یا ساحرے از خاور است!

فکرِ او باریک و جانش دردمند
شعرِ او در خاوراں سوزے فگند!"

نادر

خوش بیا اے نکتہ سنجِ خاوری   اے کہ می زیبد ترا حرفِ دری

محرمِ رازیم! با ما راز گوے   آنچہ می دانی ز ایراں باز گوے!

زندہ رود

بعد مدت چشمِ خود بر خود کشاد   لیکن اندر حلقۂ دامے فتاد

کشتۂ نازِ بتانِ شوخ و شنگ   خالقِ تہذیب و تقلیدِ فرنگ!

کارِ آں وارفتۂ ملک و نسب   ذکرِ شاپور است و تحقیرِ عرب!

روزگار او تهی از واردات   از قبور کهنه می جوید حیات!
با وطن پیوست و از خود درگذشت   دل برستم داد و از حیدر گذشت!

نقش باطل می پذیرد از فرنگ
سرگذشت خود بگیرد از فرنگ!

پیری ایران زمان یزدجرد   چهرهٔ او بے فروغ از خون سرد!
دین و آئین و نظام او کهن   شید و تار صبح و شام او کهن!
موج مے در شیشهٔ تاکش نبود   یک شرر در تودهٔ خاکش نبود!
تا ز صحراے رسیدش محشرے   آنکه داد او را حیات دیگرے!
این چنین حشر از عنایات خداست   پارس باقی، رومة الکبری کجاست؟
آنکه رفت از پیکر او جان پاک   بے قیامت بر نمی آید ز خاک!
مرد صحرائی بایران جان دمید   باز سوئے ریگ زار خود رمید!
کهنه را از لوح ما بسترد و رفت   برگ و ساز عصر نو آورد و رفت!

آہ احسانِ عرب نشناختند
از تشِ افرنگیاں بگداختند

نمودار می شود روح ناصر خسرو علوی و

غزلے مستانہ سرائیدہ غائب میشود

"دست را چوں مرکبِ تیغ و قلم کردی مدار
ہیچ غم گر مرکبِ تن لنگ باشد یا عرن
از سرِ شمشیر و از نوکِ قلم زاید ہنر
اے برادر ہمچو نور از نار و نار از نارون
بے ہنر داں نزدِ بے دیں ہم قلم ہم تیغ را
چوں نباشد دیں نباشد کلک و آہن را ثمن

دین گرای شد بدانا و بنادان خوار گشت
پیشِ ناداں دیں چو پیشِ گاو باشد یاسمن!
ہمچو کرپاسے کہ از یک نیمہ زو الیاس را
کرتہ آید وز دگر نیمہ یہودی را کفن!

ابدالی

آں جواں کو سلطنت ہا آفرید | باز در کوہ و قفارِ خود رمید!
آتشے در کوہ سارش برفروخت | خوش عیار آمد بروں یا پاک سوخت؟

زندہ رود

امتاں اندر اخوت گرم خیز | او برادر با برادر در ستیز!
از حیاتِ او حیاتِ خاور است | طفلکِ دہ سالہ اش لشکر گر است!

بے خبر خود را ز خود پرداختہ
ممکناتِ خویش را نشناختہ!

ہست دارائے دل و غافل ز دل
تن ز تن اندر فراق و دل ز دل!

مردِ رہرو را بمنزل راہ نیست
از مقاصد جانِ او آگاہ نیست!

خوش سرود آں شاعرِ افغاں شناس
آنکہ بیند، باز گوید بے ہراس!

آں حکیمِ ملّتِ افغانیاں
آں طبیبِ علّتِ افغانیاں!

رازِ قومے دید و بے باکانہ گفت
حرفِ حق باشوخیٔ رندانہ گفت!

"اشترے یابد اگر افغانِ حُر
با یراق و ساز و با انبارِ دُر

ہمتِ دونش ازاں انبارِ دُر
می شود خوشنود با زنگِ شتر"!

شاعرِ افغاں شناس۔ خوشحال خاں خٹک۔

ابدالی

در نهادِ ما تب و تاب از دل است
خاک را بیداری و خواب از دل است!

تن ز مرگِ دل دگرگوں می شود
در مساماتش عرق خوں می شود!

از فسادِ دل بدن ہیچ است ہیچ
دیده بر دل بند و جز بر دل مپیچ!

آسیا یک پیکرِ آب و گل است
ملتِ افغان دراں پیکر دل است!

از فسادِ او فسادِ آسیا
در گشادِ او گشادِ آسیا!

تا دل آزاد است آزاد است تن
ورنہ کاہے در رہِ باد است تن!

ہمچو تن پابندِ آئین است دل
مرده از کین زنده از دین است دل!

قوتِ دیں از مقامِ وحدت است
وحدت ار مشہود گردد ملت است!

شرق را از خود برد تقلیدِ غرب
باید ایں اقوام را تنقیدِ غرب

قوّتِ مغرب نہ از چنگ و رباب   نے ز رقصِ دختران بے حجاب!

نے ز سحرِ ساحرانِ لالہ روست   نے ز عریاں ساق و نے از قطعِ موست!

محکمی او را نہ از لا دینی است   نے فروغش از خطِ لاطینی است!

قوّتِ افرنگ از علم و فن است   از ہمیں آتش چراغش روشن است

حکمت از قطع و بریدِ جامہ نیست   مانعِ علم و ہنر عمّامہ نیست!

علم و فن را اے جوانِ شوخ و شنگ   مغز می باید نہ ملبوسِ فرنگ!

اندریں رہ جز نگہ مطلوب نیست   ایں کُلہ یا آں کُلہ مطلوب نیست

فکرِ چالاکے اگر داری بس است

طبعِ درّاکے اگر داری بس است!

گر کسے شبہا خورد دودِ چراغ   گیرد از علم و فن و حکمت سراغ!

ملکِ معنی کس حدِ او را نہ بست   بے جہادِ پیہمے ناید بدست!

ترکِ از خود رفتہ و مستِ فرنگ   زہرِ نوشیں خوردہ از دستِ فرنگ

زانکه تریاقِ عراق از دست داد — من چه گویم جز خدایش یار باد

بندهٔ افرنگ از ذوقِ نمود — می برد از غربیاں رقص و سرود!

نقدِ جانِ خویش در بازد به لهو — علم دشوار است می سازد به لهو!

از تن آسانی بگیرد سهل را — فطرتِ او در پذیرد سهل را!

سهل را جستن دریں دیرِ کهن

ایں دلیلِ آنکه جاں رفت از بدن!

زنده رود

می شناسی چیست تهذیبِ فرنگ — در جهانِ او دو صد فردوسِ رنگ!

جلوه هایش خانمانها سوخته — شاخ و برگ و آشیانها سوخته!

ظاهرش تابنده و گیرنده ایست — دل ضعیف است و نگه را بنده ایست!

چشم بیند دل بلغزد اندروں — پیشِ ایں بت خانه افتد سرنگوں!

کس نداند شرق را تقدیر چیست! دل بظاہر بستہ را تدبیر چیست؟

ابدالی

آنچہ بر تقدیرِ مشرق قادر است عزم و حزم پہلوی و نادر است

پہلوی آں وارثِ تختِ قباد ناخنِ او عقدۂ ایراں کشاد

نادر آں سرمایۂ درّانیاں آں نظامِ ملتِ افغانیاں

از غمِ دین و وطن زار و زبوں لشکرش از کوہسار آمد بروں

ہم سپاہی ہم سپہ گر ہم امیر با عدو فولاد و با یاراں حریر!

من فدائے آنکہ خود را دیدہ است عصرِ حاضر را نکو سنجیدہ است!

غربیاں را شیوہ ہائے ساحری است

تکیہ جز بر خویش کردن کافری است

سلطان شہید

گو از ہند و از ہندوستاں　　آنکہ با کاہش نیرزد بوستاں!
اندر مسجدش ہنگامہ مُرد　　آنکہ اندر دیر او آتش فسرد!
ول از بہر او خوں کردہ ایم　　آنکہ یادش را بجاں پروردہ ایم
م ماکُن غم او را قیاس　　آہ ازاں معشوقِ عاشق ناشناس!

زندہ رود

یاں منکر ز قانونِ فرنگ　　در نگیر و سحر و افسونِ فرنگ!
را بار گراں آئینِ غیر　　گرچہ آید ز آسماں آئینِ غیر!

سلطان شہید

بروید آدم از مشتِ گلے　　با دلے، با آرزوے در دلے!

لذتِ عصیاں چشیدن کارِ اوست | غیرِ خود چیزے ندیدن کارِ اوست!
وانکه بے عصیاں خودی ناید بدست | تا خودی ناید بدست آید شکست!
زائرِ شهر و دیارم بوده | چشمِ خود را بر مزارم سوده!
اے شناسائے حدودِ کائنات | در دکن دیدی ز آثارِ حیات؟

زنده رود

تخمِ اشکے ریختم اندر دکن | لاله ها روید ز خاکِ آں چمن!
رودِ کاویری مدام اندر سفر | دیده ام در جانِ او شورے دگر!

سلطان شهید

اے ترا دادند حرفِ دلفروز | از تپِ اشکِ تو می سوزم هنوز
کاوِ کاوِ ناخنِ مردانِ راز | جوئے خوں بکشاد از رگهائے ساز

آں نوا کز جانِ تو آید بروں | می دہد ہر سینہ را سوزِ دروں!
بودہ ام در حضرتِ مولائے کُل | آنکہ بے او طے نمی گردد سُبُل!
گرچہ آنجا جرأتِ گفتار نیست | روح را کارے بجز دیدار نیست!
سوختم از گرمیٔ اشعارِ تو | بردہ با نم رفت از اذکارِ تو
گفت "ایں بیتے کہ بر خواندی کیست؟ | اندروہنگامہ ہائے زندگی است!"
با ہماں سوزے کہ در سازِ و بجاں | یک دو حرف از ما بہ کاویری رساں!

در جہاں تو زندہ رود او زندہ رود
خوشترک آید سرود اندر سرود

پیغام سلطان شہید بہ رود کاویری
(حقیقت حیات و مرگ و شہادت)

رودِ کاویری یکے نرمک خرام | خستہ شاید کہ از سیرِ دوام!

در کہستاں عمرہا نالیدہ
راہ خود را با مژہ کاویدہ

اے مرا خوشتر ز جیحون و فرات
اے دکن را آبِ تو آبِ حیات!

آہ شہرے کو در آغوشِ تو بود
حسن نوشیں جلوہ از نوشِ تو بود

کہنہ گردیدی شبابِ تو ہماں
پیچ و تاب و رنگ و آبِ تو ہماں!

موجِ تو جز دانۂ گوہر نزاد
طرّۂ تو تا ابد شوریدہ باد!

اے ترا سازے کہ سوزِ زندگی است
ہیچ می دانی کہ ایں پیغام کیست؟

آنکہ می کردی طوافِ سطوتش
بودہ آئینہ دارِ دولتش!

آنکہ صحرا ہا ز تدبیرش بہشت!
آنکہ نقشِ خود بخونِ خود نوشت!

آنکہ خاکش مرجع صد آرزوست
اضطرابِ موجِ تو از خونِ اوست!

آنکہ گفتارش ہمہ کردار بود
مشرق اندر خواب و او بیدار بود!

آہ شہرے کو در آغوش الخ۔ شہر سرنگا پٹم

اے من و تو موجے از رودِ حیات ہر نفس دیگر شود ایں کائنات
زندگانی انقلابِ ہر دمے است زانکہ او اندر سراغِ عالمے است!
تار و پودِ ہر وجود از رفت و بُود ایں ہمہ ذوقِ نمود از رفت و بُود
جادہ ہا چُوں رہرواں اندر سفر ہر کجا پنہاں سفر پیدا حضر!
کارواں و ناقہ و دشت و نخیل ہر چہ بینی نالد از دردِ رحیل!
در چمن گل مہمانِ یک نفس رنگ و آبش امتحانِ یک نفس!
موسمِ گل؟ ماتم و ہم نای و نوش غنچہ در آغوش و نعشِ گل بدوش!
لالہ را گفتم یکے دیگر بسوز گفت رازِ ما نمی دانی ہنوز!

از خس و خاشاک تعمیرِ وجود
غیرِ حسرت چیست پاداشِ نمود؟

در سرای ہست و بُود آئی، میا از عدم سوے وجود آئی، میا
ور بیائی چوں شرار از خود مرو در تلاشِ خرمنے آوارہ شو!

تاب و تب داری اگر مانندِ مهر / پا بنه در وسعتِ آبادِ سپهر!

کوه و مرغ و گلشن و صحرا بسوز / ماهیان را در تهِ دریا بسوز!

سینهٔ داری اگر در خوردِ تیر / در جهان شاهین بزی شاهین بمیر!

زانکه در عرضِ حیات آمد ثبات / از خدا کم خواستم طولِ حیات!

زندگی را چیست رسم و دین و کیش؟
یک دمِ شیری به از صد سالِ میش!

زندگی محکم ز تسلیم و رضاست / موت نیرنج و طلسم و سیمیاست!

بندهٔ حق ضیغم و آهوست مرگ / یک مقام از صد مقامِ اوست مرگ!

می فتد بر مرگ آن مردِ تمام / مثلِ شاهینی که افتد بر حمام!

هر زمان میرد غلام از بیمِ مرگ / زندگی او را حرام از بیمِ مرگ!

بندهٔ آزاد را شانی دگر / مرگ او را می دهد جانی دگر!

او خود اندیش است مرگ اندیش نیست / مرگِ آزادان ز آنی بیش نیست!

بگذر از مرگے کہ سازد با لحد — زانکہ ایں مرگ است مرگِ دام و دد!
مردِ مومن خواہد از یزدانِ پاک — آں دگر مرگے کہ برگیرد ز خاک!
آں دگر مرگ! انتہائے راہِ شوق — آخریں تکبیر در جنگاہِ شوق!
گرچہ ہر مرگ است بر مومن شکر! — مرگِ پورِ مرتضےٰؓ چیزے دگر!
جنگِ شاہانِ جہاں غارت گری است — جنگِ مومن سنتِ پیغمبری است!
جنگِ مومن چیست؟ ہجرت سوئے دوست! — ترکِ عالم، اختیارِ کوئے دوست!
آنکہ حرفِ شوق با اقوام گفت — جنگ را رہبانیِ اسلام گفت!

کس نداند جز شہید ایں نکتہ را
کو بخونِ خود خرید ایں نکتہ را

آنکہ حرفِ شوق الخ یعنی حضور سرورِ کائنات۔ در مصرعِ ثانی اشارہ ایست بحدیث
الجہاد رہبانیۃ الاسلام،

زندہ رود رخصت می شود از فردوس برین و تقاضاے حوران بہشتی

شیشۂ صبر و سکونم ریز ریز
پیرِ رومی گفت در گوشم کہ خیز!

آں حدیثِ شوق آں جذب و یقیں
آہ آں ایوان و آں کاخِ بریں!

با دلِ پُرخوں رسیدم بر درش
یک ہجومِ حور دیدم بر درش!

بر لبِ شاں زندہ رود اے زندہ رود
زندہ رود اے صاحبِ سوز و سرود!

شور و غوغا از یسار و از یمیں
یک دو دم با ما نشیں، با ما نشیں!

زندہ رود

راہرو کو داند اسرارِ سفر
ترسد از منزل ز رہزن بیشتر

عشق در ہجر و وصال آسودہ نیست　　بے جمالِ لایزال آسودہ نیست!

ابتدا پیشِ بتاں افتادگی　　انتہا از دلبراں آزادگی!

عشق بے پروا و ہر دم در رحیل　　در مکان و لامکاں ابن السبیل!

کیشِ ما مانندِ موجِ تیز گام

اختیارِ جادہ و ترکِ مقام!

حُورانِ بہشت

شیوہ ہا داری مثالِ روزگار

یک نوائے خوش دریغ از ما مدار

غزلِ زندہ رود

آدمے زیدی، خدا چہ می جوئی　　زخود گریختہ آشنا چہ می جوئی!

دگر بشاخِ گل آویز و آب و نم درکش — پریده رنگ از بادِ صبا چه می جوئی؟
دو قطره خونِ دل است آنچه مشک می نامند — تو اے غزالِ حرم در ختا چه می جوئی؟
عیارِ فقر ز سلطانی و جهانگیری است — سریرِ جم بطلب بوریا چه می جوئی!
سراغِ او ز خیابانِ لاله می گیرند — نوائے خون شدهٔ ما ز ما چه می جوئی!
نظر ز صحبتِ روشندلان بیفزاید — ز دردِ کم بصری توتیا چه می جوئی!

قلندریم و کراماتِ ما جهان بینی است
ز ما نگاه طلب کیمیا چه می جوئی

حضور

گرچه جنّت از تجلّی ہائے اوست — جاں نیاساید بجز دیدارِ دوست!
ما ز اصلِ خویشتن در پرده ایم — طائریم و آشیاں گم کرده ایم!
علم اگر کج فطرت و بدگوهر است — پیشِ چشمِ ما حجابِ اکبر است

علم را مقصود اگر باشد نظر　　می شود هم جاده و هم راهبر

می نهد پیشِ تو از قشرِ وجود　　تا تو پرسی چیست رازِ این نمود

جاده را هموار سازد این چنین　　شوق را بیدار سازد این چنین

درد و داغ و تاب و تب بخشد ترا　　گریه‌هائے نیم شب بخشد ترا

علمِ تفسیرِ جهانِ رنگ و بُو　　دیده و دل پرورش گیرد ازو

بر مقامِ جذب و شوق آرد ترا　　باز چوں جبریل بگذارد ترا!

عشق کس را کے بخلوت می برد　　او ز چشمِ خویش غیرت می برد!

اوّلِ او هم رفیق و هم طریق
آخرِ او راه رفتن بے رفیق!

در گذشتم زاں همه حور و قصور　　زورقِ جاں باختم در بحرِ نور!

غرق بودم در تماشائے جمال　　هر زماں در انقلاب و لا یزال!

گُم شدم اندر ضمیرِ کائنات　　چوں رباب آمد بچشمِ من حیات!

آنکہ ہر تارش رباب دیگرے — ہر نوا از دیگرے خونیں ترے!

ما ہمہ یک دودمانِ نار و نور — آدم و مہر و مہ و جبریل و حُور!

پیشِ جاں آئینۂ آویختند — حیرتے را با یقیں آمیختند!

صبحِ امروزے کہ نورش ظاہر است — در حضورش دوش و فردا حاضر است!

حق ہویدا با ہمہ اسرارِ خویش — با نگاہِ من کند دیدارِ خویش!

دیدنش افزودنِ بے کاستن! — دیدنش از قبرِ تن برخاستن!

عبد و مولا در کمینِ یک دگر — ہر دو بے تاب اند از ذوقِ نظر!

زندگی ہر جا کہ باشد جستجو ست!
حل نشد ایں نکتہ من صیدم کہ اوست!

عشق جاں را لذتِ دیدار داد — باز بانم جرأتِ گفتار داد

"اے دو عالم از تو با نور و نظر — اندکے آں خاکداں نے را نگر

بندۂ آزاد را ناسازگار — بردمد از سنبلِ او نیشِ خار!

غالباں غرق اند در عیش و طرب　　کارِ مغلوباں شمارِ روز و شب!
از ملوکیت جہانِ تو خراب　　تیرہ شب در آستینِ آفتاب!
دانشِ افرنگیاں غارت گری　　دیرہا خیبر شد از بے حیدری!
آنکہ گوید لا الٰہ بیچارہ ایست　　فکرش از بے مرکزی آوارہ ایست!
چار مرگ اندر پے این دیر میر　　سود خوار و والی و ملّا و پیر!

این چنیں عالم کجا شایانِ تست
آب و گل داغے کہ بر دامانِ تست"

ندائے جمال

کلکِ حق از نقشہائے خوب و زشت　　ہر چہ ما را ساز گار آمد نوشت!
چیست بودن دانی اے مردِ نجیب؟　　از جمالِ ذاتِ حق بردن نصیب!
آفریدن؟ جستجوے دلبرے!　　وانمودن خویش را بر دیگرے!

این همه هنگامه های هست و بود
بی جمالِ ما نیاید در وجود!

زندگی هم فانی و هم باقی است
این همه خلاقی و مشتاقی است!

زنده؟ مشتاق شو خلاق شو
همچو ما گیرندهٔ آفاق شو!

در شکن آن را که ناید ساز گار
از ضمیرِ خود دگر عالم بیار!

بندهٔ آزاد را آید گران
زیستن اندر جهانِ دیگران!

هر که او را قوّتِ تخلیق نیست
پیشِ ما جز کافر و زندیق نیست!

از جمالِ ما نصیبِ خود نبرد
ق
از نخیلِ زندگانی بر نخورد

مردِ حق! بُرّنده چون شمشیر باش
خود جهانِ خویش را تقدیر باش!

زنده رود

چیست آئینِ جهانِ رنگ و بُو
جز که آبِ رفته می ناید بجو!

زندگانی را سرِ تکرار نیست — فطرتِ او خوگرِ تکرار نیست!

زیرِ گردون رجعت او را ناروست — چوں ز پا افتاد قومے بر نخاست!

ملتے چوں مُرد کم خیزد ز قبر

چارهٔ او چیست غیر از قبر و صبر!

[illegible]ے جمال

زندگانی نیست تکرارِ نفس — اصلِ او از حیّ و قیوم است و بس!

قربِ جاں با آنکہ گفت «انی قریب» — از حیاتِ جاوداں بردن نصیب!

فرد از توحید لاہوتی شود — ملت از توحید جبروتی شود!

بایزید و شبلی و بوذر ازوست — امتاں را طغرل و سنجر ازوست!

بے تجلی نیست آدم را ثبات — جلوهٔ ما فرد و ملت را حیات!

ہر دو از توحید می گیرد کمال — زندگی ایں را جلال آں را جمال!

این سلیمانی است آن سلمانی است آن سراپا فقر و این سلطانی است!

آن یکی را بیند این گردد یکی
در جهان با آن نشین با این بزی!

چیست ملت ای که گوئی لا اله؟ با هزاران چشم بودن یک نگه!
اہل حق را حجت و دعوی یکی است خیمہ ہای ما جدا دلہا یکی است!
ذره ہا از یک نگاہی آفتاب یک نگہ شو تا شود حق بے حجاب!
یک نگاہی را بچشم کم مبین از تجلی ہای توحید است این!

ملتے چون می شود توحید مست
قوت و جبروت می آید بدست!

روح ملت را وجود از انجمن روح ملت نیست محتاج بدن!
تا وجودش را نمود از صحبت است مرد چون شیرازه صحبت شکست!
مرده ئی از یک نگاہی زنده شو بگذر از بے مرکزی پاینده شو

وحدتِ افکار و کردار آفرین
تا شوی اندر جہاں صاحب نگیں!

زندہ رود

من کیم؟ تو کیستی؟ عالم کجاست؟ — در میانِ ما و تو دوری چراست؟
من چرا در بندِ تقدیرم بگوے — تو نمیری من چرا میرم بگوے!

ندائے جمال

بودۂ اندر جہانِ چارسو — ہر کہ گنجد اندرو میرد درو
زندگی خواہی خودی را پیش کن — چارسو را غرق اندر خویش کن
باز بینی من کیم تو کیستی — در جہاں چوں مردی و چوں زیستی

زنده رود

پوزشِ ایں مردِ ناداں در پذیر | پردۂ راز از چہرۂ تقدیر گیر
انقلابِ روس و المان دیدہ‌ام | شور در جانِ مسلماں دیدہ‌ام
دیدہ‌ام تدبیرہائے غرب و شرق | وانما تقدیرہائے غرب و شرق!

افتادن تجلی جلال

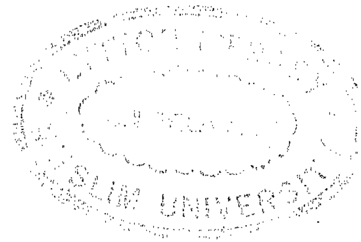
ناگہاں دیدم جہانِ خویش را | آں زمین و آسمانِ خویش را
غرق در نورِ شفق گوں دیدمش | سرخ مانندِ طبرخوں دیدمش!
زاں تجلی ہا کہ در جانم شکست | چوں کلیم اللہ فتادم جلوہ مست!
نورِ او ہر پردگی را وانمود | تابِ گفتار از زبانِ من ربود!

از ضمیرِ عالمِ بے چند و چوں
یک نوائے سوزناک آمد بروں

"بگذر از خاور و افسونیِ افرنگ مشو
که نیرزد بجوی این همه دیرینه و نو
آن نگینی که تو با اهرمنان باختهٔ
هم بجبریلِ امینی نتوان کرد گرو!
زندگی انجمن آرا و نگهدارِ خود است
ای که در قافلهٔ بی همه شو با همه رو!
تو فروزنده تر از مهرِ منیر آمدهٔ
آنچنان زی که بهر ذره رسانی پرتو!
چون پرِ کاه که در رهگذرِ باد افتاد
رفت اسکندر و دارا و قباد و خسرو!
از تنک جامیِ تو میکده رسوا گردید
شیشهٔ گیر و حکیمانه بیاشام و برو!"

خطاب به جاوید

سخنے به نژادِ نو

خطاب بہ جاوید

(سخنے بہ نژادِ نو)

ایں سخن آراستن بے حاصل است | بر نیاید آنچہ در قعرِ دل است!
گرچہ من صد نکتہ گفتم بے حجاب | نکتۂ دارم کہ ناید در کتاب!
گر بگویم می شود پیچیدہ تر | حرف و صوت اورا کند پوشیدہ تر

سوزِ اورا از نگاہِ من بگیر
یا ز آہِ صبح گاہِ من بگیر!

مادرت درسِ نخستیں با تو داد | غنچۂ تو از نسیمِ او کشاد!
از نسیمِ او ترا ایں رنگ و بوست | اے متاعِ ما بہاے تو از وست!

دولتِ جاوید ازو اندوختی — از لبِ او لا اله آموختی!

اے پسر! ذوقِ نگه از من بگیر — سوختن در لا اله از من بگیر!

لا اله گوئی؟ بگو از روے جاں — تا ز اندامِ تو آید بوے جاں

مہر و مہ گردد ز سوزِ لا اله — دیده ام ایں سوز را در کوه وکه!

ایں دو حرفِ لا اله گفتار نیست — لا اله جز تیغِ بے زنہار نیست!

زیستن با سوزِ او قہاری است
لا اله ضرب است و ضربِ کاری است!

مومن و پیشِ کساں بستن نطاق! — مومن و غداری و فقر و نفاق!

با پشیزے دین و ملت را فروخت — ہم متاعِ خانه و ہم خانه سوخت!

لا اله اندر نمازش بود و نیست — نازہا اندر نیازش بود و نیست!

نور در صوم و صلواتِ او نماند — جلوهٔ در کائناتِ او نماند!

آنکه بود الله او را ساز و برگ — فتنهٔ او حبِ مال و ترسِ مرگ!

رفت از وے آں مستی و ذوق و سرور ‏ ‏ ‏ دینِ او اندر کتاب و او بگور!

صحبتش با عصرِ حاضر در گرفت ‏ ‏ ‏ حرفِ دیں را از دو پیغمبر گرفت

آں ز ایراں بود و ایں ہندی نژاد ‏ ‏ ‏ آں ز حج بیگانہ و ایں از جہاد!

تا جہاد و حج نماند از واجبات ‏ ‏ ‏ رفت جاں از پیکرِ صوم و صلوات!

روح چوں رفت از صلوات و از صیام ‏ ‏ ‏ فرد ناہموار و ملت بے نظام!

سینہ ہا از گرمیٔ قرآں تہی ‏ ‏ ‏ از چنیں مرداں چہ امیدِ بہی!

از خودی مردِ مسلماں در گذشت

اے خضر دستے کہ آب از سر گذشت!

سجدۂ کز وے زمیں لرزیدہ است ‏ ‏ ‏ بر مرادش مہر و مہ گردیدہ است

ق

سنگ اگر گیرد نشانِ آں سجود ‏ ‏ ‏ در ہوا آشفتہ گردد ہمچو دود!

ایں زماں جز سر بزیری ہیچ نیست ‏ ‏ ‏ اندرو جز ضعفِ پیری ہیچ نیست!

آں شکوہِ ربیَ الاعلیٰ کجاست ‏ ‏ ‏ ایں گناہِ اوست یا تقصیرِ ماست؟

هر کسے بر جادۂ خود تند رو ناقۂ ما بے زمام و هرزه دو!

صاحبِ قرآن و بے ذوقِ طلب
العجب ثم العجب ثم العجب!

گر خدا سازد ترا صاحب نظر روزگارے راکه می آید نگر!
عقلها بے باک و دلها بے گداز چشمها بے شرم و غرق اندر مجاز!
علم و فن، دین و سیاست، عقل و دل زوج زوج اندر طوافِ آب و گل!
آسیا آں مرز و بوم آفتاب غیر بیں، از خویشتن اندر حجاب!
قلبِ او بے وارداتِ نو بنو حاصلش را کس نگیرد با دو جو!
روزگارش اندریں دیرینه دیر ساکن و یخ بسته و بے ذوقِ سیر!
صیدِ ملایان و نخچیرِ ملوک آهوے اندیشۂ او لنگ و لوک!
عقل و دین و دانش و ناموس و ننگ بستۂ فتراکِ لُردانِ فرنگ!
تا ختم بر عالمِ افکارِ او بر دریدم پردۂ اسرارِ او!

در میانِ سینہ دِل خوں کردہ ام
تا جہانش را دگرگوں کردہ ام!

من بطبعِ عصرِ خود گفتم دو حرف
کردہ ام بحرین را اندر دو ظرف!

حرفِ پیچاپیچ و حرفِ نیش دار
تا کنم عقل و دلِ مرداں شکار!

حرفِ تہ دارے باندازِ فرنگ
نالۂ مستانۂ از تارِ چنگ!

اصلِ ایں از ذکر و اصلِ آں زفکر
اے تو بادا وارثِ ایں فکر و ذکر!

آب جویم از دو بحر اصلِ من است
فصلِ من فصل است و ہم وصلِ من است!

تا مزاجِ عصرِ من دیگر فتاد
طبعِ من ہنگامۂ دیگر نہاد!

نوجواناں تشنہ لب، خالی ایاغ
شستہ رو، تاریک جاں، روشن دماغ!

کم نگاہ و بے یقین و نا امید
چشمِ شاں اندر جہاں چیزے ندید!

ناکساں منکر ز خود مومن بغیر
خشت بند از خاکِ شاں معمارِ دیر!

حرفِ پیچاپیچ الخ۔ تلمیح بہ کتاب تشکیلِ جدید الہیات اسلامیہ بزبان انگریزی

مکتب از مقصودِ خویش آگاہ نیست　　　تا بجذبِ اندرونش راہ نیست!

نورِ فطرت را ز جانہا پاک شست　　　یک گلِ رعنا ز شاخِ او نرست!

خشت را معمارِ ما کج می نہد　　　خوے بط با بچۂ شاہیں دہد!

علم تا سوزے نگیرد از حیات　　　دل نگیرد لذتے از واردات!

علم جز شرحِ مقاماتِ تو نیست　　　علم جز تفسیرِ آیاتِ تو نیست!

سوختن می باید اندر نارِ حس　　　تا بدانی نقرۂ خود را ز مس!

علمِ حق اوّل حواس آخر حضور
آخرِ او می نگنجد در شعور!

صد کتاب آموزی از اہلِ ہنر　　　خوشتر آں درسے کہ گیری از نظر

ہر کسے زاں می کہ ریزد از نظر　　　مست می گردد بانداز دگر!

از دمِ بادِ سحر میرد چراغ　　　لالہ زاں بادِ سحر مے در ایاغ!

کم خور و کم خواب و کم گفتار باش　　　گردِ خود گردندہ چوں پرکار باش!

منکرِ حق نزدِ ملّا کافر است — منکرِ خود نزدِ من کافر تر است!

آں بانکارِ وجود آمد عجول، — ایں عجول و ہم ظلوم و ہم جہول!

شیوۂ اخلاص را محکم بگیر — پاک شو از خوفِ سلطان و امیر

عدل در قہر و رضا از کف مدہ — قصد در فقر و غنا از کف مدہ

حکم دشوار است، تاویلے مجو — جز بقلبِ خویش قندیلے مجو

حفظِ جاں ہا ذکر و فکرِ بے حساب — حفظِ تن ہا ضبطِ نفس اندر شباب

حاکمی در عالمِ بالا و پست — جز بحفظِ جان و تن ناید بدست

لذتِ سیر است مقصودِ سفر — گر نگہ بر آشیاں داری مپر

ماہ گردد تا شود صاحب مقام — سیرِ آدم را مقام آمد حرام!

زندگی جز لذتِ پرواز نیست — آشیاں با فطرتِ او ساز نیست

رزقِ زاغ و کرگس اندر خاکِ گور

رزقِ بازاں در سوادِ ماہ و ہور

ستر دین صدق مقال اکل حلال — خلوت و جلوت تماشای جمال!

در رهِ دین سخت چون الماس زی — دل بحق بربند و بی وسواس زی!

سری از اسرار دین برگویمت — داستانی از مظفر گویمت

اندر اخلاصِ عمل فرد فرید — پادشاهی با مقامِ بایزید

پیشِ او اسپی چو فرزندان عزیز — سخت کش چون صاحبِ خود در ستیز

سبزه رنگی از نجیبانِ عرب — با وفا، بی عیب، پاک اندر نسب

مرد مومن را عزیز ای نکته رس — چیست جز قرآن و شمشیر و فرس؟

من چه گویم وصفِ آن خیر الجیاد — کوه و روی آبها رفتی چو باد

روز هیجا از نظر آماده تر — تند بادی طایفِ کوه و کمر!

در تگِ او فتنه های رستخیز — سنگ از ضربِ سمِ او ریز ریز

مظفر یکی از سلاطینِ گجرات، پسرِ سلطان محمود که مسلمانانِ هند او را "بیگڑه" می خوانند

خیر الجیاد — اسپِ اصیل و نجیب

روزے آں حیواں چو انسان ارجمند   گشت از دردِ شکم زار و نژند

کرد بیطارے علاجش از شراب   اسپِ شہ را وارہاند از پیچ و تاب

شاہِ حق بیں دیگر آں یکراں نخواست   شرعِ تقوے از طریقِ ما جداست

اے ترا بخشد خدا قلب و جگر

طاعتِ مردِ مسلمانے نگر!

دیں سراپا سوختن اندر طلب   انتہایش عشق و آغازش ادب!

آبروئے گل ز رنگ و بوئے اوست   بے ادب بے رنگ و بو بے آبروست!

نوجوانے را چو بینم بے ادب   روزِ من تاریک می گردد چو شب

تاب و تب در سینہ افزاید مرا   یادِ عہدِ مصطفے آید مرا!

از زمانِ خود پشیماں می شوم   در قرونِ رفتہ پنہاں می شوم!

سترِ زن یا زوج یا خاکِ لحد   سترِ مرداں حفظِ خویش از یارِ بد

حرفِ بد را بر لب آوردن خطاست   کافر و مومن ہمہ خلقِ خداست!

آدمیت احترامِ آدمی　　باخبر شو از مقامِ آدمی!
آدمی از ربط و ضبطِ تن به تن　　بر طریقِ دوستی گامے بزن!
بندۂ عشق از خدا گیرد طریق　　می شود بر کافر و مومن شفیق!
کفر و دیں راگیر در پہنائے دل　　دل اگر بگریزد از دل، وائے دل!

گرچہ دل زندانیِ آب و گل است
ایں ہمہ آفاق آفاقِ دل است!

گرچہ باشی از خداوندانِ دہ　　فقر را از کف مدہ، از کف مدہ
سوزِ او خوابیدہ در جانِ تو ہست　　ایں کہن مے از نیاگانِ تو ہست!
در جہاں جز دردِ دل ساماں مخواہ　　نعمت از حق خواہ و از سلطاں مخواہ!
اے بسا مردِ حق اندیش و بصیر　　می شود از کثرتِ نعمت ضریر!
کثرتِ نعمت گداز از دل برد　　نازمی آرد نیاز از دل برد!

ضریر ــ نابینا

سالہا اندر جہاں گردیدہ ام
نم بچشمِ منعماں کم دیدہ ام!

من فدائے آنکہ درویشانہ زیست
وائے آں کو از خدا بیگانہ زیست

در مسلماناں مجو آں ذوق و شوق
آں یقیں آں رنگ و بو آں ذوق و شوق!

عالماں از علمِ قرآں بے نیاز
صوفیاں درندہ گرگ و مو دراز!

گرچہ اندر خانقاہاں ہائے و ہوست
کو جوانمردے کہ صہبا در کدوست!

ہم مسلمانانِ افرنگی مآب
چشمۂ کوثر بجویند از سراب!

بے خبر از سِرِّ دیں اند ایں ہمہ
اہلِ کیں اند اہلِ کیں اند ایں ہمہ!

خیر و خوبی بر خواص آمد حرام
دیدہ ام صدق و صفا را در عوام

اہلِ دیں را باز داں از اہلِ کیں
ہم نشینِ حق بجو با او نشیں،

کرگساں را رسم و آئیں دیگر است
سطوتِ پروازِ شاہیں دیگر است!

مردِ حق از آسمان افتد چو برق — هیزمِ او شهر و دشتِ غرب و شرق
ما هنوز اندر ظلامِ کائنات — او شریکِ اهتمامِ کائنات
او کلیمؑ و او مسیحؑ و او خلیلؑ — او محمدؐ او کتاب او جبرئیل!
آفتابِ کائناتِ اهلِ دل — از شعاعِ او حیاتِ اهلِ دل
اول اندر نارِ خود سوزد ترا — باز سلطانی بیاموزد ترا
ما همه از سوزِ او صاحب دلیم — ورنه نقشِ باطلِ آب و گلیم
ترسم این عصری که تو زادی در آن — در بدن غرق است و کم داند ز جان!
چون بدن از قحطِ جان ارزان شود — مردِ حق در خویشتن پنهان شود!
در نیاید جستجو آن مرد را — گرچه بیند روبرو آن مرد را!
تو مگر ذوقِ طلب از کف مده — گرچه در کارِ تو افتد صد گره!
گر نیابی صحبتِ مردِ خبیر — از اب و جد آنچه من دارم بگیر!
پیرِ رومی را رفیقِ راه ساز — تا خدا بخشد ترا سوز و گداز

زانکه رومی مغز را داند ز پوست — پای او محکم فتد در کوی دوست

شرح او کردند و او را کس ندید — معنی او چون غزال از ما رمید

رقص تن از حرف او آموختند — چشم را از رقص جان بر دوختند

رقص تن در گردش آرد خاک را — رقص جان برهم زند افلاک را

علم و حکم از رقص جان آید بدست — هم زمین هم آسمان آید بدست!

فرد از وی صاحب جذب کلیم! — ملت از وی وارث ملک عظیم!

رقص جان آموختن کاری بود — غیر حق را سوختن کاری بود

تا ز نار حرص و غم سوزد جگر — جان برقص اندر نیاید ای پسر

ضعف ایمان است و دلگیری است غم — نوجوانا! نیمهٔ پیری است غم!

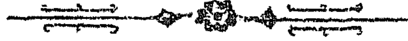
می شناسی؟ حرص فقر حاضر است — من غلام آنکه بر خود قاهر است

نیمهٔ پیری، تلمیح بحدیث مشهور الهم نصف الهرم

فقر حاضر، تلمیح بحدیث مشهور ایاکم والطمع، فانه الفقر الحاضر

اے مرا تسکینِ جانِ ناشکیب   تو اگر از رقصِ جاں گیری نصیب

سرِ دینِ مصطفےٰ گویم ترا
ہم بقبر اندر دعا گویم ترا!

غلط نامہ

صفحہ	نمبر شعر	غلط	صحیح
۱۴	شعر ۲ مصرع ثانی	بینی	دیدن
۴۴	شعر ۳ مصرع اول	فطرت	مطرب
۱۸۱	شعر ۳ مصرع اول	اے	ایں
۱۸۵	شعر ۵ مصرع اول	مرد	مرد
۲۰۱	شعر ۹ مصرع ثانی	قصر	فقر
۲۰۳	شعر ۳ مصرع ثانی	قافلہ	قافلہ
۲۴۵	شعر ۹ مصرع اول	بسجود	سجود

فرہنگ

صفحہ	سطر	الفاظ و معنی	صفحہ	سطر	الفاظ و معنی
	۱	جہاں ہفت رنگ ۔ رنگارنگی دنیا بدلتی دنیا ۔	۱	۷	برگ ۔ سامان ۔
		چنگ ۔ ایک مشہور باجا ۔ راگ مالا	״	״	ساز کردن ۔ سامان سفر تیار کرنا ۔
،	۲	ہم نفس ۔ رفیق ۔ ہم کلام	״	״	کراں ۔ انتہا ۔ کنارہ ۔
	۳	دارائے دل ۔ دل کو لبھانے والا پسندیدہ ۔	״	״	بےکراں ۔ بےکنارہ ۔
	۴	گہ ۔ کاہ کا مخفف ہے سوکھی ہوئی گھاس ۔	״	״	افلاک ۔ فلک کی جمع ۔ آسمان
،	״	مہر ۔ آفتاب	״	״	دیرپاز ۔ دیرپا ۔ بہت بڑی ۔
	״	کر ۔ بہرا	״	۸	صید ۔ وہ جانور جس کا شکار کریں شکارگاہ ۔
	۵	اختر ۔ ستارہ	״	״	صیاد ۔ شکاری ۔
	۶	فضا ۔ زمین کی کشادگی ۔ کشادگی	״	״	اسیر ۔ قیدی
	۷	کارواں ۔ قافلہ	۲	۱	زار نالیدن ۔ بے قراری سے رونا
			״	״	صدا ۔ آواز
					چارسو ۔ چار جانب ، شمال یا جنوب مشرق ، مغرب یا

۲	۳	کاخ - محل - بلند عمارت ۔
"	۴	رم - رفتار
"	"	سیارہ - حرکت کرنے والا ستارہ یہ سات ہیں - چاند - عطارد - زہرہ سورج - مریخ - مشتری - زحل
"	"	الا - مگر
"	"	رفت و بود - یعنی دنیا تھی - اب ختم ہو گئی -
"	۵	ایام - زمانہ - یوم کی جمع یوم کے معنی دن -
"	۶	ایام نیست - فانی زمانہ
"	"	نیمروز - دوپہر - یہاں کمال عروج مراد ہے - شام سے مراد زوال ہے
"	۶	رواں - روح - جان
"	"	صوت - آواز
"	۷	نوبت - وقت
"	"	لایزال - زائل نہ ہونے والی - ہمیشہ رہنے والی -
"	"	مرور - گزر جانا -

۱	۱۰	آیۂ تسخیر - وسخر لکم الخ - اللہ تعالیٰ نے تمہارے لئے مسخر کیا - (جملہ کائنات کو)
"	۱۱	علم الاسماء - (نام سکھایا) سے مراد آیۃ علم آدم الاسماء کلہا ہے - اللہ تعالیٰ نے فرشتوں کے مقابلہ میں آدم علیہ السلام کو علم سکھا کر نیابت کیلئے ان پر فوقیت دی تھی -
"	"	صہبا - انگوری شراب -
۳	۱	ادعونی - تم مجھ سے مانگو - استجب میں تمہیں دوں گا -
"	۳	زیاں - نقصان - خرچ
	۴	متاع - سامان تجارت - گھر کا اسباب
"	۵	عصر - زمانہ
"	۶	شورہ زار - ناقص زمین - بنجر زمین
"	"	سازگار - موافق - لائق
"	۸	بے حاصل - بے فائدہ
"	۹	مہی - مستی
"	"	شبستان - رات میں رہنے کا مقام
"	۱۱	باک - خوف -

٣	١٢	رواق۔ مکان کا برآمدہ چھجّہ	٤	١٠	افکار۔ فکر کی جمع
٤	١	قدسی۔ فرشتہ۔	〃	١١	سامری۔ قصبہ سامرہ کا ایک شخص
〃	٢	عود۔ اگر۔ خوشبودار لکڑی			جو بچھڑا بنا کر موسیٰ علیہ السلام کی قوم
〃	〃	ہیزم۔ جلانے کی لکڑی			کو گمراہ کیا تھا۔
〃	٣	دود۔ دھواں۔	〃	〃	روح القدس۔ جبرئیل علیہ السلام
〃	٤	تغافل۔ جان بوجھ کر غفلت کرنا	〃	١٢	تجلّی۔ نور۔ روشنی۔ نور خدا جو کوہ
〃	٥	کور۔ اندھا			طور پر موسیٰ علیہ السلام پر ظاہر ہوا تھا
〃	٦	اسرار۔ سر کی جمع۔ راز	〃	〃	لگدکوب۔ لات مارنا۔ روندنا
〃	٧	نخل۔ درخت	٥	١	مہجوری۔ جدائی
〃	〃	برگ۔ پتا۔	〃	٥	اِنّی قریبٌ۔ میں نزدیک ہوں
〃	〃	بر۔ پھل	〃	٦	جہات۔ جہت کی جمع
〃	〃	باد سحر۔ صبح کی ہوا جو نہایت خوشگوار	〃	٨	ثریا۔ پروین کے چھ ستارے۔
		ہوتی ہے جس سے پھول شگفتہ ہوتے ہیں	〃	٩	فروغ۔ روشنی
〃	٨	جذب۔ کشش۔ جذب اندرونی	〃	〃	جاوداں۔ ہمیشہ۔ دایم
		دلی کشش۔	〃	〃	شرار۔ چنگاری۔
〃	٩	کاشانہ۔ وہ مکان جس کے روشندانوں	〃	١٠	نزاع۔ کشاکش
		میں شیشہ لگا ہوا ہو۔ کاش بمعنی شیشہ	〃	١١	آفاق۔ آسمان کے کنارے۔ عالم
〃	〃	قلب۔ دل	〃	١٢	آنیم۔ آنی ہستم۔ آن بمعنی وقت
〃	〃	لاینام۔ نہیں سونے والا۔ بیدار			لمحہ۔ آنی جس کی زندگی ایک لمحہ کی ہو

٠	۱	جادہ ۔ راہ راست
"	۳	قعر ۔ گہرائی سمندر کنویں وغیرہ کی
"	۴	رم ۔ دوڑ ۔ رفتار
"	۵	ژرف ۔ گہرا ۔ عمیق
۷	۳	نخستیں ۔ پہلا
"	"	آفرینش ۔ پیدائش
"	۸	خرام ۔ نازک چال
"	۹	زربفت ۔ سونے اور چاندی کے تاروں اور سوت سے بنا ہوا کپڑا
"	"	طناب ۔ خیمہ کی رسی
۸	۲	آبجو ۔ ندی کا پانی ندی
"	"	سحاب ۔ ابر
	۳	سرود ۔ گانا ۔ چہچہانا
"	"	طائر ۔ پرند
"	"	مرغزار ۔ سبزہ زار ۔ مرغ ایک قسم کا سبزہ ہے ۔
"	۴	طیلسان ۔ اوڑھنی جس کو علماء اور مشائخین کندھے پر ڈال لیتے ہیں
"	"	پیکر ۔ جسم

۸	۵	اعماق ۔ گہرا ۔ عمیق کی جمع
"	۸	الوند ۔ ہمدان کے قریب ایک بہت بلند پہاڑ ہے ۔
"	۱۰	مضمحل ۔ سست ۔ فنا ہونے والا
۹	۱	ضمیر ۔ دل ۔
"	۴	سیار ۔ سیر کرنے والا ۔ تیز چلنے والا
"	۵	لوح ۔ تختی
"	۶	شبخون ۔ رات کو پوشیدہ دھاوا کرکے دشمن کی فوج کو قتل کرنا ۔
"	"	لامکاں ۔ جس کا مکان نہ ہو مراد اللہ تعالیٰ
"	۷	وکیل ۔ رہنما
"	۸	رباط ۔ سرائے ۔ مسافر خانہ
"	۹	پرنیاں ۔ پھولدار ریشمی کپڑا
"	۱۰	کبود ۔ نیلا
"	۱۱	مہمیز ۔ کیلا جو سواروں کے موزوں پر ایڑی کے قریب لگا ہوتا ہے ۔
"	۱۲	کائنات ۔ دنیا ۔ موجودات
۱۰	۲	ملائک ۔ فرشتے ملک کی جمع

۱۰	۵	کوکب ۔ ستارہ
"	۶	سیل ۔ سیلاب
۱۱	۵	محرم ۔ راز دار
"	۶	مذاب ۔ پگھلا ہوا
"	۱۰	چشمہ سار ۔ چشمہ ۔ سار بمعنی ظرف
۱۲	۳	رقص ۔ ناچنا
"	۶	عمان ۔ یمن کی ایک مشہور بندرگاہ
"	۷	ملول ۔ رنجیدہ
"	"	فرعون ۔ موسیٰ علیہ السلام کے زمانے میں مصر کا ایک بڑا سرکش بادشاہ تھا
"	"	نور جبیب موسیٰ ۔ موسیٰ علیہ السلام کا معجزہ ۔ گریبان میں ہاتھ ڈالنے کے بعد وہ ہاتھ منور ہو جاتا تھا ۔
"	"	عمران ۔ موسیٰ علیہ السلام کے والد کا نام
"	۸	دد ۔ درندہ
"	۹	شیر خدا ۔ حضرت علی علیہ السلام
"	"	رستم دستاں ۔ رستم بن دستان
۱۳	۱	سنجاب ۔ سنجاب نامی جانور کی کھال کی پوستین

۱۳	۱	تار شد ۔ بے نور ہو گیا ۔ تاریک ہو گیا
"	۲	بالائے بام ۔ چھت پر
"	۳	رومی ۔ جلال الدین رومی جن کی مثنوی مشہور ہے ۔
"	۴	طلعت ۔ چہرہ ۔ دیدار
"	"	شیب ۔ بڑھاپا
"	۵	سرمدی ۔ ابدی ۔ دائمی ۔
"	۱۱	روز الست ۔ وہ دن کہ اللہ تعالیٰ تمام ارواح سے مخاطب ہو کر فرمایا تھا الستُ بربکم (کیا میں تمہارا پروردگار نہیں ہوں) سب نے کہا تھا بلیٰ (ہاں)
"	۱۲	شاہد ۔ گواہ
۱۴	۱	شعور ۔ جاننا
"	۴	حی ۔ زندہ
"	۹	عیار ۔ چاندی سونے کا پرکھنا ۔ تولنے کا کانٹا ۔
۱۵	۴	شست ۔ مچھلی شکار کرنے کا کانٹا ۔ گل ۔ حجام کا استرا

۱۵	۸	مور۔ چیونٹی
〃	〃	ملخ۔ ٹڈی
۱۶	۴	مرکب۔ سواری
〃	۵	شکستِ اشک۔ آنسوؤں کا بہنا۔ رونا
〃	۸	دیرِ کہن۔ دنیا
〃	۹	شئون۔ شان کی جمع۔ شوکت حالت۔
〃	۱۲	مستنیر۔ نور حاصل کرنے والا
۱۷	۱	جلوت۔ ظاہر۔ ظاہر کرنا۔ ضد خلوت
〃	۲	طلسم۔ عجیب وغریب تماشا۔ ڈراونی شکل جو خزانوں پر بنائی جاتی ہے
〃	۳	ادیب۔ علم سکھانے والا۔ عالم
〃	۱۰	سریع السیر۔ تیز رفتار
〃	۱۲	اعصاب۔ عصبہ کی جمع۔ پٹھے
۱۸	۱	کشاد۔ فتح کیا۔
〃	۲	کلہ۔ کھوپری۔
〃	〃	نمرود۔ ایک بادشاہ کا نام ہے جو

۱۸	۲	ابراہیم علیہ السلام کے زمانے میں تھا
〃	〃	حرب۔ لڑائی
〃	۴	اخگر۔ چنگاری
〃	۵	برہان۔ دلیلِ مبین۔ روشن
〃	۷	مرکب۔ سواری
〃	〃	راکب۔ سوار
〃	۹	تاویل۔ کسی کلام کے ظاہر معنی چھوڑ کر سبقت کے ساتھ دوسرے معنی بیان کرنا
〃	۱۰	سو۔ جانب مراد دنیا
〃	〃	بے سو۔ مقام فنائیت
〃	۱۱	گور۔ قبر
〃	〃	بانگ۔ آواز
〃	۱۲	نوا۔ آواز
〃	〃	نغز۔ عمدہ۔ خوب
〃	〃	چغز۔ مینڈک
۱۹	۱	پیچاک۔ پیچ وخم
〃	۵	دید۔ بینائی۔ دیکھنا
۲۰	۲	نمو۔ بالیدگی۔ بڑھنا
〃	۴	محمل۔ کجاوا۔ ہودج
〃	〃	برتن تنن۔ جسم ہی کی آرائش ہت کر

۲۰	۶	سپہر۔ آسمان
〃	۷	خوگردن۔ عادی ہونا
〃	۹	فوق۔ اوپر
〃	۱۰	انباز۔ شریک۔ ساتھی
۲۱	۳	سیماب۔ پارہ
〃	۴	غرق۔ ڈوبا ہوا
〃	۵	طلعت۔ رخ۔ دیدار
〃	۷	لاجورد۔ ایک نیلے رنگ کا پتھر ہوتا ہے
〃	۸	رمے۔ دوڑ۔ پرواز
〃	۹	دمے۔ سانس۔ بات۔ نثر
〃	۱۰	قاہر۔ زور آور۔ غالب
۲۲	۱	ناطق۔ گویا
〃	〃	صامت۔ خاموش
〃	〃	نخچیر۔ شکار کیا ہوا جانور۔
〃	۵	نشور۔ قیامت کے دن سب کا قبروں سے اٹھنا
〃	۶	بند۔ قید
〃	۷	اُم۔ ماں۔ اصل
〃	۹	لی مع اللہ۔ پوری حدیث اس

		طرح ہے۔ لِی مَعَ اللّٰہِ وَقْتٌ لَا یَسْعُنِیْ فِیْہِ مَلَکٌ مُقَرَّبٌ وَلَا نَبِیٌّ مُرْسَل۔ ترجمہ: میرا اللہ کے ساتھ ایک ایسا وقت گذرتا ہے جس میں نہ کوئی مقرب فرشتہ میرے پاس آسکتا ہے اور نہ رسول۔ یعنی میں فنا فی اللہ ہو جاتا ہوں مجھے دنیا ومافیہا کی خبر نہیں ہوتی۔
۲۳	۳	عالم بے ہائے و ہو۔ عالم فنائیت
〃	〃	کائنات رنگ و بو۔ دنیا
〃	۶	سبک۔ ہلکا۔ کم وزن
〃	۷	پردگی۔ وہ چیز جو پردے میں ہو
〃	〃	حجاب۔ پردہ
۲۴	۱	زہرہ۔ مشتری۔ ستاروں کے نام ہیں
〃	۴	کلیات۔ کُل کی جمع۔ تمام۔ جن کے مفہوم میں بہت سے افراد شامل ہوں
〃	۶	ابد۔ ہمیشگی۔ جس کی انتہا نہ ہو۔
〃	〃	ازل۔ ہمیشگی۔ جس کی ابتدا نہ ہو۔
〃	۷	نغز السرا۔ مطرب۔ گویا

۲۴	۷	غزلسرائی۔ مطربی۔ گانا
〃	۸	رند۔ وہ منکر جو شرعی باتوں کا عقل سے انکار کرے۔
〃	۹	محتسب۔ وہ حاکم جو خلاف شرع کاموں کی ممانعت کرے۔
〃	〃	بادہ۔ شراب
〃	〃	سبو۔ ٹھلیا۔ گھڑا
〃	۱۱	یم۔ دریا
〃	〃	معرکہ۔ میدان جنگ۔ لڑائی
۲۵	۱	خس۔ کوڑا۔ گھاس
〃	۲	فال و فر۔ شان و شوکت
〃	۱	دبدبہ۔ ڈھول کی آواز۔ مجازاً عظمت و شان
〃	〃	قلندر۔ وہ فقیر جو پابند شرع نہ ہو
〃	〃	طنطنہ۔ ڈھول میں دو آوازیں ہوتی ہیں ایک بم دوسری زیر بم کو دبدبہ اور زیر کو طنطنہ کہتے ہیں۔ مجازاً کروفر
〃	〃	کلیم۔ لقب موسیٰ علیہ السلام

۲۵	۶	آشتی۔ دوستی۔ صلح
〃	۹	سد۔ دیوار۔ بند۔ سد سکندری دیوار چین جس کو سکندر نے مردم خواروں سے محفوظ رہنے کے لئے بنوائی تھی۔
۲۹	۱	فلک قمر۔ آسمان اول
۳۰	۱	لب جو۔ نہر کا کنارہ
〃	۳	مُقام۔ اقامت۔ ٹھہرنا
〃	۶	پے سپر۔ پامال۔ سفر کرنا
۳۱	۲	جبل۔ پہاڑ
〃	۳	طائر۔ پرند
〃	۷	دودمان۔ خاندان۔
〃	〃	انقلاب۔ زمانے کا الٹ پلٹ
〃	۹	ازکف دادن۔ دیدینا۔ چھوڑ دینا
۳۲	۷	عمیق۔ گہرا
۳۳	۲	دیوسار۔ دیو کے مانند
〃	۳	منام۔ خواب گاہ۔ نیند
〃	۴	تقبیل۔ چومنا۔ بوسہ دینا
〃	۷	نژاد۔ نسل۔

۳۳	۷	سواد۔ سیاہی۔ آنکھ کی سیاہی
〃	۸	مارِ سفید۔ رداء
〃	۱۰	فام۔ رنگ
۳۴	۲	فطرت سیارہ۔ چالاک فطرت
〃	۴	طاق۔ کمان دار عمارت۔ محراب
〃	〃	صداق۔ رونمائی
〃	۷	کبریا۔ بزرگی۔ عظمت
〃	۸	نال۔ بانسری
۳۵	۵	سنگ فسن۔ سان۔ جس پر چاقو تلوار وغیرہ تیز کرتے ہیں۔
〃	۶	چشم باز کردن۔ آنکھ کھولنا۔ دیکھنا۔
〃	〃	خویش را بے پردہ دیدن۔ اپنے آپ کو پہچاننا
〃	۷	برات۔ حصہ۔ بخرہ
〃	〃	صلوت۔ رحمت۔ بخشش
۳۶	۷	زہرہ۔ ایک حسین عورت جس پر ہاروت اور ماروت فرشتے عاشق ہوگئے

۳۶	۷	چاہِ بابل۔ شہر بابل جو عراق میں دریائے فرات کے کنارے آباد تھا اس کا کنواں جس میں ہاروت کو ماروت کے قتل کرنے کی وجہ لٹکایا گیا ہے۔
〃	۸	خاور۔ مشرق۔
〃	〃	بر۔ جسم
〃	۱۰	رستخیز۔ قیامت
۳۷	۱	رخت بستن۔ سامان سفر باندھنا
〃	〃	آذر۔ ابراہیم علیہ السلام کے والد کا نام جو بہترین بت تراشا کرتا تھا
〃	〃	خودگر۔ خود کو بنانے والا۔ خود کو آراستہ کرنے والا۔
〃	۴	ملت۔ قوم۔ گروہ
〃	۵	دم درکشید۔ خاموش ہوگیا
〃	〃	لا الہ۔ کوئی قابل عبادت نہیں۔ (فوراً اِلّا اللہ کہدیں)
〃	〃	رمز۔ اشارہ۔ پوشیدہ بات
۳۸	۱	ثنا۔ نوتا۔ اعداد پر زیادہ کرتے ہیں
۳۹	۱۲	پلنگ۔ چیتے سے بڑا ایک درندہ ہے

۴	۲	صنم۔ بت مجازاً معشوق
	۳	حرم۔ خانہ کعبہ کی چار دیواری
	۵	ناصواب۔ نادرست۔ خطا
	۹	تیرہ بخت۔ بدبخت
۴	۵	برق تجلی۔ برق خموش۔ تجلی
	۸	سروش۔ فرشتہ۔ جبریل علیہ السلام
	۹	در گفتگو بستن۔ خاموش ہونا۔
	۱۰	نیرنگ۔ طلسم۔ جادو
	"	شہود۔ ظہور
۴	۱	کوکب۔ ستارہ
	۲	کہ۔ کہ کوہ۔ ٹیلہ
	۴	فانوس خیال۔ وہ فانوس جس کے اندر شمع جلاتے ہیں اور اس کے اطراف تصاویر چسپاں کرتے ہیں۔ اس کے گھومنے سے عجیب لطف حاصل ہوتا ہے۔
	۴	ذوفنون۔ وہ شخص جو کئی فن اور علم جانتا ہو۔
	۱۲	زخمہ۔ مضراب۔ ستار بجانے کی

		انگوٹھی۔
۴۲	۱۲	ساز۔ ستار۔ باجہ
۴۳	۴	زورق۔ چھوٹی کشتی
"	"	سراب۔ وہ ریت جو مسافر کو دھوپ میں دور سے بہتے ہوئے پانی کی طرح دکھائی دے۔
"	۶	رازی۔ امام فخرالدین رازی۔ بہت بڑے عالم اور بزرگ تھے مفسر تفسیر ~~بیضاوی~~ رازی
"	۷	امم۔ امت کی جمع۔ گروہ
"	۸	کشت۔ کھیت
"	"	خیاباں۔ چمن۔ کیاری
۴۴	۶	رباب۔ ایک باجہ کا نام
"	۹	سلسبیل۔ بہشت میں ایک چشمہ ہے
۴۵	۱	ہو۔ وہ
"	۷	غلغلہ گر۔ گویا (گانیوالا)
"	"	آذری۔ بت تراشی۔ منسوب بہ آذر بت تراش والد حضرت ابراہیم
"	۸	چاوہیدہ۔ چڑیوں کا چہچہانا۔

۴۵	۸	مُردہ - مردہ			مرغِ زار - نالاں پرند۔
"	۹	منام - خواب	۵۱	۵	زرتشت - حکیم فیثاغورث کا شاگرد
"	۱۱	انبارِ گِل - مٹی کا ڈھیر			آتش پرستوں کا پیشوا۔
۴۶	۳	عصر - زمانہ		۶	اہرمن - مجوسی نیکی کے خدا کو
"	۹	احرار - حر کی جمع - آزاد - شریف			یزدان اور برائی کے خدا کو اہرمن
"	"	ضربت - مار			کہتے تھے مراد دیو شیطان
"	"	کرار - حضرت علیؓ مراد ہیں - آپ	"	۸	فرودیں - بہار کے مہینے کا نام
		دشمن کی فوج پر بار بار حملہ فرماتے	"	"	دے - سرما کے ایک مہینے کا نام
		تھے۔	"	۹	زبوں - بدتر - عاجز
"	۱۰	مرم - مت بھاگ - دور مت ہو	۵۲	۱	سینا - طور سینا - شام کے ایک پہاڑ
۴۷	۶	طواف - کسی چیز کے گرد گھومنا			کا نام جس پر موسیٰ علیہ السلام کو
"	۷	بصیر - بینا			تجلی دکھائی دی تھی۔
۴۸	۲	رقاصہ - ناچنے والی	"	۲	ید بیضا - روشن ہاتھ - موسیٰ علیہ
"	"	عشوہ - ناز - فریب			السلام کا مشہور معجزہ۔
"	۵	حورِ جناں - جنت کی حور	"	۳	تکیہ - اعتماد۔
۴۹	۱	بادیہ - جنگل	"	"	میثاق - وعدہ - روزِ میثاق روزِ
"	۳	کاویدن - کھودنا			ازل جس میں تمام ارواح نے خدا
"	۶	رستن - چھوٹنا - رہا ہونا			کی ربوبیت کا اقرار کیا تھا
۵۰	۱۱	مرغزار - سبزہ زار۔			یزداں - مجوسیوں کے پاس نیکی

		کا خدا اب خدا کے لیے مستعمل ہے
۵۲	۴	ارہ ۔ جیسے یحییٰ علیہ السلام کو کفار آرے سے چیر کر شہید تھے سامنے ڈالدیا
//	//	کِرم ۔ کیڑا ۔ حضرت ایوب علیہ السلام کے جسم میں کیڑے پڑ گئے تھے پھر بھی وہ زبان سے اللہ کا شکر ادا فرماتے تھے
//	//	صلیب ۔ عیسیٰ علیہ السلام کو سولی پر چڑھایا گیا تھا۔
//	۶	خیل ۔ گروہ
۵۳	۸	ضرب ۔ مارنا
//	۱۱	چوب ۔ لکڑی
//	//	رسن ۔ رسی
۵۴	۲	مرحبا ۔ شاباش ۔
//	۳	انجمن ۔ مجلس ۔ محفل
//	۷	دیر ۔ بت خانہ ۔ مندر
//	//	کنشت ۔ یہودیوں اور عیسائیوں کا عبادت خانہ
//	۸	جلوت ۔ ظاہر کرنا ۔ خلوت کا ضد
۵۵	۴	طالسطائی ۔ روس کا مشہور مصلح حکیم

۵۵	۴	قیر ۔ ڈامبر
//	۵	کہکشاں ۔ باریک باریک ستاروں کی لمبی لڑی جو آخر موسم برسات میں دکھائی دیتی ہے
۵۶	۴	فسوں ۔ منتر ۔ جادو
//	۵	یخ ۔ برف کے باریک باریک ریزے جو جنگل یا پہاڑوں پر گرتے ہیں۔
//	۸	پور ۔ بیٹا
//	۱۰	پرستار ۔ غلام ۔ خدمتگار
۵۷	۴	کین ۔ دشمنی
//	۶	چنگیز ۔ ترکستان کا ایک کافر اور ظالم بادشاہ
//	۷	سنگین ۔ وزنی
//	۸	دخمہ ۔ آتش پرستوں کے مردوں کا تہ خانہ
//	۹	ناسوت ۔ جسم
//	//	لاہوت ۔ روح
۵۸	۶	بساط ۔ فرش
//	//	آبا ۔ اب کی جمع ۔ باپ

٥٨	٧	لات و منات۔ خانہ کعبہ میں دو بڑے بت تھے۔
٥٩	٣	قاطع۔ کاٹنے والا
〃	٦	کلفت۔ موٹا۔ بدصورت
〃	٧	مواخات۔ کسی کو بھائی بنانا۔ بھائی چارہ۔
〃	〃	اعجمی۔ نادان آدمی۔ ایرانی۔ گونگا۔
〃	〃	یزدگی۔ قبیلہ ایرانی
〃	٩	عترت۔ اولاد۔ عزیز
〃	١٠	سحبان بن وائل۔ عرب کا ایک مشہور فصیح و بلیغ
٦٠	٤	سنگ اسود۔ سنگ سیاہ جس پر ابراہیم علیہ السلام چڑھکر خانہ کعبہ کی دیواریں بناتے تھے اب خانہ کعبہ کے ایک کونے میں ہے
〃	٥	ہبل۔ ایک بت کا نام جو زمانہ جاہلیت میں خانہ کعبہ میں رکھا ہوا تھا۔

٦٠	٥	پوزش۔ عذر۔ معذرت
〃	〃	نحلش۔ مذہب
〃	٦	نخیل۔ کھجور کا درخت۔
		اِنَّھُم اعجاز نخل خاویہ وہ خالی درختوں کی پیڑیں ہیں۔
〃	٩	وثاق۔ مکان۔
٦٣	٥	تتق۔ بڑا پردہ
〃	١٠	بالیدہ۔ نشو ونما پایا ہوا۔
〃	〃	دستبرد۔ مال لوٹ لینا۔ غلبہ دلیری۔
٦٤	٨	ارجمند۔ صاحب مرتبہ
〃	٩	فضیل۔ بوسعید بسطامی۔ جنید بغدادی بایزید بسطامی مشہور اولیائے کرام ہیں
٦٥	٣	سفال۔ ٹھیکری
〃	١٢	ام الکتاب۔ قرآن مجید۔ سورہ فاتحہ
٦٦	٥	زندہ رود۔ اصفہان کی ایک بڑی ندی۔
٦٧	٢	شست۔ گل۔ مچھلی پکڑنے کا کانٹا۔

٦٧	٦	لُرد ۔ جنگلی آدمی ۔ نادان
"	٨	کلوخ ۔ ڈھیلا
"	١١	حیف ۔ افسوس
٦٨	٤	حُر ۔ آزاد ۔ شریف
"	٦	موش ۔ چوہا
٦٩	٥	مضمر ۔ پوشیدہ
"	٧	اشتراک ۔ شرکت
"	٨	اساس ۔ بنیاد
٧٠	٧	شکیب ۔ صبر
"	٨	زجاج ۔ شیشہ ۔ کانچ
٧١	٨	بسمل ۔ زخمی ۔ گھائل ۔ زخمی ہوکر تڑپتا ہوا ۔
"	"	نخچیر ۔ شکار کیا ہوا جانور
"	٩	تاک ۔ انگور کی بیل
٧٢	٣	تجدد ۔ نیا کام کرنا
"	"	زدودن ۔ صیقل کرنا
"	٨	تقویم ۔ نجومیوں کی جنتری ۔ زائچہ
"	٩	اعصار ۔ عصر کی جمع ۔ زمانہ
"	"	دہور ۔ دہر کی جمع ۔ زمانہ
٧٢	١١	آنات ۔ آن کی جمع ۔ وقت ۔ لمحہ
٧٣	٥	زورق ۔ چھوٹی کشتی
"	"	ناخدا ۔ ملاح ۔ اصل میں ناؤ خدا تھا
"	٨	قم ۔ اٹھ
"	١٠	عبید ۔ غلام
٧٤	١	واردات ۔ وہ کیفیات و حالات جو آدمی پر طاری ہو ۔
"	"	برگ و بار ۔ ساز و سامان
"	٧	ہر کجا ۔ ہر جگہ
"	٨	ارحام ۔ رحم کی جمع ۔ زہدان ۔ بچہ دان
"	"	سام ۔ رستم کے دادا کا نام
"	"	حام ۔ نوح علیہ السلام کے فرزند جن سے حبشی پیدا ہوئے ۔
	٩	مدار ۔ گھومنے کی جگہ
"	١٠	اِنّی جَاعِلٌ فِی الارضِ خلیفۃ (قرآنی آیۃ) میں زمین پر اپنا ایک نائب بنانیوالا ہوں ۔
٧٥	١	مداد ۔ سیاہی

آفاق۔ آسمان کے کنارے۔ دنیا	۱۰	۷۷	خردہ خردہ۔ تھوڑا تھوڑا	۲
خاتم۔ انگوٹھی	۱۲	″	ثغور۔ ثغر کی جمع۔ سرحد	″
بہبود۔ بھلائی	۵	۷۸	نار۔ گرمی۔ آگ	۱۱
مصاف۔ جمع مصف کی صف باندھنے کی جگہ مراد جنگ و میدان جنگ۔	۷	″	لوح۔ تختی	″
			ممکنات۔ حاصل ہونیوالے پیدا ہونے والے۔	۱
ناہی۔ منع کرنیوالا	۸	″	صورت بستن۔ وجود میں آنا	۲
آمر۔ حکم کرنے والا	″	″	ارج۔ مرتبہ	۳
ماسوا۔ جو کچھ کہ خدا کے سوا ہوا	۱۰	″	قدسیت۔ پاکی	۵
جرہ۔ دلیر۔ تیز پرند	۱	۷۹	رقیب۔ نگہبان۔ ایک معشوق کے دو عاشق	۸
صعوہ۔ ممولا	″	″		
دستور۔ قانون۔ قاعدہ	۲	″	عقیم۔ بانجھ	۱
دوک۔ چرخے کا تکلہ	۴	″	شوق۔ عشق	۴
جمہور۔ جماعت۔ گروہ	۵	″	لَن تَرَانِی (تم مجھے نہیں دیکھ سکتے) موسیٰ علیہ السلام نے خدا کو دیکھنے کی آرزو ظاہر کی تو اللہ تعالیٰ فرمایا لن... الخ	۸
صور۔ وہ چیز جس کو اسرافیل علیہ السلام قیامت کے دن پھونکیں گے جس سے تمام مردے قبروں سے نکل آئیں گے	″	″		
			دقیق۔ باریک	۸
حقہ باز۔ بازیگر۔ مکار۔ عیار	۶	″	عمیق۔ گہرا	″

۷۹	۶	اُمم۔ امت کی جمع۔ گروہ۔ قوم
"	۷	شاطر۔ چالاک۔ گرہ کٹ۔ چور۔ بہادر
"	۸	متاع۔ سامان فروخت
"	۹	بارِ دوش۔ کندھے کا بوجھ تکلیف دینے والا۔
"	۱۰	ثمر۔ پھل
"	"	شجر۔ درخت
"	۱۱	زخمہ۔ مضراب۔ ستار بجاتے وقت انگلی میں پہننے کا چھلہ۔
۸۰	۳	ارض۔ زمین
"	۴	حرب۔ لڑائی۔ ضرب۔ مار
"	۵	عروس۔ دلہن۔
"	"	فسون گر۔ جادوگر۔ حیلہ باز
"	۷	حجر۔ پتھر
"	۸	اختلاط۔ ملنا
"	"	ثابت۔ وہ ستارہ جو حرکت نہ کرے
"	"	سیار۔ وہ ستارہ جو حرکت کرے
"	۱۰	دہ۔ کلمہ ناراضی
۸۰	۱۰	گور۔ عیش و آرام۔ قبر۔ جنگلی گدھا
"	۱۲	طائف۔ طواف کرنے والا۔
۸۱	۱	باطن الارض۔ زمین کی اندرونی چیزیں۔
"	۳	کاخ۔ محل
"	۵	تیشہ۔ کدال
"	۱۱	جوع۔ بھوک
"	"	فقر۔ مفلسی
"	"	رہبان۔ خدا سے ڈرنے والا۔ عیسائیوں اور یہودیوں کا عابد
۸۲	۳	صوت۔ آواز
"	۴	اوج۔ بلندی
"	۱۰	غازہ۔ ابٹنہ۔ منہ پر ملنے کا پوڈر
"	"	فروردیں۔ بہار۔ بہار کا مہینہ
"	"	برگ ریز۔ پتے گرانے والا۔ خزاں۔
"	۱۱	راغ۔ سبزہ زار
۸۳	۱	یلغار۔ دشمن کی فوج پر اچانک دھاوا کرنا۔

٨٣	٢	واژوں۔ الٹا
"	٤	اعماق۔ عمیق کی جمع۔ گہرا
"	٧	طاغوت۔ ایک بت کا نام ہے شیطان
٨٤	٧	شگرف۔ عجیب
"	"	روح الامین۔ جبرئیل علیہ السلام
"	١٠	کم نگاہ۔ دوربین کا ضد
"	"	کور ذوق۔ ذوق کا اندھا۔ جس کو ذوق ہی نہ ہو۔
"	"	ہرزہ گرد۔ بیہودہ مارے مارے پھرنے والا
٨٥	٢	فی سبیل اللہ۔ اللہ کے راستہ میں
"	٦	سرنگوں۔ عاجز۔ ذلیل
"	٧	بیضا۔ روشن
"	"	غزال۔ ہرن
"	٨	مستنیر۔ نور حاصل کرنیوالا
"	١٢	كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِيْ شَانٍ۔ ہر روز وہ ایک دوسری حالت میں ہوتا ہے۔

٨٦	٦	بکر۔ بے مثل۔ جس کا مثل پہلے نہ ہوا ہو۔
"	١١	نوی۔ تازہ۔ نئے
		الاسلامُ جاءَ غریبٌ۔ اسلام غریب آیا ہے۔
٨٧	٦	ایاغ۔ پیالہ
"	"	دُرد۔ تلچھٹ
"	٧	قیصر۔ روم کے بادشاہ کا لقب
"	"	کسریٰ۔ نوشیروان اور فارس کے بادشاہوں کا لقب
"	١١	پرداختی۔ تونے خالی کیا
٨٨	٨	خداوندان۔ خداوندان باطل لا سے لا الہ کا لا ہے اور الا سے الا اللہ
٨٩	٣	ترک۔ چھوڑ دینا
"	٥	ضیغم۔ شیر
"	١٢	لن تنالوا الخ تم نیکی نہیں پاؤگے یہاں تک کہ تم خرچ کرو۔
٩٠	١	ربا۔ سود۔

٩٠	٢	چنگ - پنجہ
"	٣	ہلاک - ہلاک کرنیوالا
"	٥	رایت - جھنڈا
"	"	قریہ - گاؤں
"	٦	مائدہ - دسترخوان
"	٧	دودہ - خاندان
"	"	کنفس واحدہ - مثل ایک جان کے
"	٨	کاہن - فال گو - نجومی
"	"	پاپا - روم کا بہت بڑا راہب
٩١	٥	بم وزیر - موٹی اور باریک آواز
٩٢	٧	فتراک - شکار بند
"	١٠	ناقہ - اونٹنی
٩٣	١	موسیٰ کلیم اللہ کیلئے دریائے نیل میں راستہ بن گیا تھا وہ پار ہوگئے فرعون کا لشکر جب اس راستہ پر آیا غرق ہوگیا۔
"	٦	عقیم - بانجھ
"	١١	نقل - نمکین چیزیں کباب وغیرہ
"	"	ندیم - ہمنشیں - محفل شراب کا ساتھی

٩٧	٢	حجاب - پردہ
"	٥	عروق - عرق کی جمع - رگ - ریشہ
"	٩	ذبیح اللہ سے مراد حضرت اسمٰعیل علیہ السلام ہیں۔
٩٨	٣	مخلب - پنجہ
"	٤	مازاغ البصر - آنکھوں نے کجی نہیں کی - معراج میں آنحضرت صلی اللہ علیہ وسلم نے اللہ تعالیٰ کو اچھی طرح دیکھ لیا۔
"	٨	رزم - لڑائی
"	١٠	برنا - جوان
"	١١	وثاق - بند - قید - مکان
٩٩	١	الحذر - خوف - اندیشہ
"	"	خنک - ٹھنڈا - اچھا
"	"	اثر - نشان
"	٣	جادہ - پگڈنڈی
"	٥	شاطر - شطرنج باز - چالاک
"	"	سواد - اطراف شہر
"	٧	میغ - ابر سیاہ

۹۹	۷	ماغ - ابر - کہر
〃	۹	بعل مردوخ وغیرہ بتوں کے نام ہیں
۱۰۰	۲	سحاب - ابر
〃	۳	قلزم - مکہ اور مصر کے درمیان ایک شہر کا نام اس کے کنارے جو سمندر ہے اس کو بھی بحر قلزم کہتے ہیں۔
〃	۵	دریائے قیر - گہرا سمندر جس کا پانی سیاہ دکھائی دے بحر اسود
۱۰۱	۵	الہ الوصل - ملانے والا خدا
〃	〃	رب الفراق - جدائی ڈالنے والا خدا۔
〃	۹	مردوخ - ایک بت کا نام ہے
۱۰۲	۱	بعل 〃 〃 〃
〃	۴	نیلی تتق - نیلا پردہ - آسمان
۱۰۳	۴	پف زدن - پھونکنا
۱۰۴	۳	سطوت - دبدبہ
〃	۶	ہلہ - کیوں نہیں
〃	۷	ناقہ - اونٹنی

۱۰۴	۷	راحلہ - سواری کا جانور
۱۰۵	۲	زیر و زبر کردن - درہم برہم کرنا
〃	۴	جبال - جبل کی جمع پہاڑ
〃	۶	لم یزل - ہمیشہ
〃	۱۱	جبّار - سرکش
〃	۱۲	پا در پے نہادن - اتباع کرنا
۱۰۶	۴	قعر - سمندر کی گہرائی
〃	۱۱	ید بیضا - موسی علیہ السلام کا ہاتھ جو گریبان میں لیجانے کے بعد منور ہو جاتا تھا۔
۱۰۷	۷	شقاق - دشمنی کرنا
۱۰۸	۴	باج - محصول ٹکس لگان
〃	〃	زجاج - شیشہ
〃	۵	سلاسل - سلسلہ کی جمع - لوہے کی زنجیر۔
〃	۶	خرطوم - سونڈ
〃	〃	ذو الخرطوم - نتیجہ
۱۰۹	۴	سودان - سوڈان حبش کا ایک شہر
〃	۷	سنگ - سخت دل۔

١١٠	١	نیاگاں ۔ نیا کی جمع ۔ دادا نانا،
		ناموس ۔ قدر و عظمت
"	٧	خالد سے مراد سیف اللہ ہیں
"	٨	یم ۔ دریا
"	١١	ساربان شتربان
"	"	حُدیٰ ۔ وہ گیت جو شتربان اونٹ کو ہانکتے وقت گاتے ہیں ۔ اونٹ اس سے مست ہو کر تیز چلتا ہے ۔
١١١	١	نفیر کرنا ۔ بانسری ۔ فریاد ۔ نفرت کرنے والا ۔
"	٣	نخیل ۔ کھجور کا درخت
"	٤	تل ۔ ٹیلہ
"	٧	تیہو ۔ لوا ۔ ایک مشہور پرند
"	"	غمام ۔ ابر
١١٥	٤	رخت بردن ۔ سفر کرنا
"	٤	نوع ۔ قسم
١١٦	٤	دیار ۔ دار کی جمع گھر ۔ ملک ۔ شہر
"	"	کاخ ۔ محل
"	"	دوتا ۔ تا عدد کے لئے لاتے ہیں ۔

١١٧	٩	ریش مانند برف ۔ سفید داڑھی
"	١٠	کسوت ۔ لباس
"	"	دیرسال ۔ بوڑھا
"	"	مرو ۔ ترکستان کا ایک شہر
١١٨	٣	مقام تحت و فوق ۔ دنیا
"	٤	ثابت ۔ وہ ستارہ جو حرکت نہ کرے
"	"	سیارہ ۔ حرکت کرنیوالا ستارہ
"	٥	نطق ۔ بات کرنا ۔ گویائی
"	"	ادراک ۔ عقل ۔ پانا
"		دری ۔ فارسی زبان کی سات قسموں میں سے ایک قسم ہے ۔
"	١١	ملک نیل ۔ ملک مصر
"	١١	رود گنگ ۔ دریائے گنگا مراد ہندوستان
"	١٢	ژاپون ۔ جاپان
"	"	فلزات ۔ دہات
١١٩	٥	سرخوش ۔ جو شخص شراب کے نشہ میں خوشحال ہو ۔ نشہ کے چار درجے ہیں سرخوش ۔ تر دماغ ۔ بد مست خراب ۔

۱۱۹	۵	تاک ۔ انگور کی بیل
"	۱۰	ابوالآبا ۔ اجداد کا باپ
۱۲۰	۱	آمر ۔ حکم کرنے والا
"	۸	فسوں پرداز ۔ افسوں گر ۔ جادوگر ۔
۱۲۱	۴	اکتساب ۔ پیدا کرنا
"	۸	ماشین ۔ انجن ۔ ریل
"	۹	نہاب ۔ لوٹنا
۱۲۲	۱	قشوں ۔ لشکر ۔ فوج
۱۲۳	۵	مضمر ۔ پوشیدہ
"	۷	قلزم ۔ سمندر
۱۲۵	۱	راغ ۔ جنگل ۔ سبزہ زار
		لاتُفسِدُوا ۔ زمین پر فتنہ و فساد برپا نہ کرو ۔ اس کی اصلاح کے بعد
"	۴	ابلیس ۔ شیطان ۔ فریب دینے والا ۔ بد
۱۲۶	۱	پشیز ۔ دمڑی
"	۶	ناردن ۔ جنگلی انار جو بہت خوش

		اندام ہوتا ہے ۔
۱۲۶	۱۰	صعوہ ۔ ممولا
۱۲۷	۱	ریلوورنگ ۔ مکروفریب
"	۷	نبیتہ ۔ نبی کا مونث
"	"	تذکیر ۔ مرد بنانا ۔ یاد دلانا نصیحت کرنا ۔
"	۱۰	نخچیر ۔ شکار کیا ہوا جانور
۱۲۸	۳	ہمیر ۔ ساتھی
"	۵	امومت ۔ ماں بننا
"	۸	اعجاز ۔ عاجز کرنا ۔ خلاف عادت کسی بات کا وقوع میں آنا
"	"	جنین ۔ وہ بچہ جو ماں کے پیٹ میں ہو ۔
"	۹	بنین ۔ بیٹے ۔ لڑکے
"	"	بنات ۔ بیٹیاں ۔ لڑکیاں
"	۱۲	شب ارحام ۔ رحم کی تاریکی
۱۲۹	۳	مضراب ۔ زخمہ ۔ تار بجانے کا چھلا ۔
"	۴	نیساں ۔ رومی ساتواں مہینہ ۔

		اس ماہ میں جو بارش ہو اسکو بھی
		نیسیاں کہتے ہیں۔ اس بارش کے
-		قطروں سے سیپی میں موتی پیدا
		ہوتے ہیں۔
۱۲۹	۵	حر۔ شریف۔ آزاد
"	"	کنیز۔ لونڈی
"	"	نتن۔ مائل مت ہو۔
۱۳۳	۱	جلیلہ۔ بزرگ
"	"	حلاج۔ ضیاگر۔ اس سے مراد
		منصور ہیں۔
"	۵	قفیز۔ تالاب
۱۳۴	۸	برودت۔ سردی
"	۹	کوکب۔ بڑا روشن ستارہ
"	۱۲	بر۔ بدن
۱۳۵	۱	الست۔ ازل جبکہ اللہ تعالیٰ
		نے اَلَستُ بِرَبِّکُم فرمایا تھا
"	۳	صہبا۔ شراب
"	۸	درخور۔ لائق۔ سزاوار
"	۱۰	بملک جم۔ جمشید کی سلطنت کے

		معاوضہ میں۔
۱۳۵	۱۱	فسوں۔ افسوں۔ منتر۔ جادو
۱۳۶	۲	زورق۔ چھوٹی کشتی
"	۵	غوغا۔ شور وغل۔ آدمیوں کی بڑی
		جماعت۔ ٹڈی دل۔ فریاد
"	۷	رطل۔ آدھ سیر۔ شراب کا پیالہ
		شراب کا پیالہ جس میں آدھ سیر
		شراب سما سکے۔
"	۸	شحنہ۔ کوتوال
"	"	ارمغاں۔ تحفہ۔ انوکھی چیز
"	۹	سبد۔ ٹوکری
۱۳۷	۹	یم۔ دریا
"	۱۰	قماش۔ کپڑے
"	۱۱	نخ۔ دھاگا
"	"	تار۔ تانا
"	"	پو۔ مخفف پود۔ بانا
۱۳۸	۴	سر بیروں زدن۔ ظاہر ہونا
۱۳۹	۵	شق۔ چیرنا۔ شگاف ہونا
"	"	نشور۔ قبروں سے اٹھنا۔ زندہ ہونا

١٣٩	٦	بیم و رجا۔ خوف اور امید
"	٧	غرق۔ ڈوبنا
"	١٠	جسور۔ جسر کی جمع۔ مرد دلیر
١٤٠	١	ناوک۔ تیر
"	٧	آنی۔ آن سے۔ وقت۔ لمحہ
١٤١	٢	نیرو۔ قدرت۔ طاقت۔ زور
"	٣	جبر۔ کسی کی حالت کا اچھا کرنا۔ کسی پر
		سختی کرنا۔ ٹوٹے پر پٹی باندھنا۔
١٤٢	١٠	ہیجا۔ لڑائی۔ جنگ
١٤٥	٧	رنگ۔ رنج وغم۔ قوت۔ جان
		نفع۔ خوشی۔ تندرستی۔
"	٩	ارژنگ۔ چین کا مشہور نقاش
		مانی چین کے مشہور نقاش کا نگارخانہ
١٤٨	حاشیہ	پیدا کیا پھر اندازہ لگایا اس کے بعد
		راہ راست بتایا۔
١٤٩	٩	جبین۔ پیشانی
١٥٠	٤	منتظر۔ جس کا انتظار کیا جائے۔
"	حاشیہ	جو وقت تو نے تیر مارا۔ تو تو نے نہیں مارا
١٥٤	٧	سکر۔ نشہ۔ مستی

١٥٥	٢	دُرد۔ تلچھٹ
"	٥	ایاق۔ شراب کا پیالہ
١٥٧	١١	رزم۔ لڑائی
١٥٨	٧	تاسیس۔ بنیاد رکھنا۔ مضبوط کرنا۔
"	٨	ارغنوں۔ ارگن۔ ایک مشہور باجا
١٥٩	٣	واکردن۔ کھولنا
"	٧	کیش۔ ترکش
	١٠	البغض الخ۔ طلاق میرے پاس سب سے
		بری چیز ہے۔
١٦٠	٨	ابا۔ انکار
"	١٢	والا۔ بلند
١٦١	٣	لعبت۔ کھلونا۔ گڑیا
"	١٠	نیرزم۔ لائق نہیں ہوں
١٦٥	٨	تندر۔ بادل کی گرج
"	٩	دُرّہ۔ چمڑے کا کوڑا۔ تسمہ
١٦٦	١	مطرود۔ رانده
"	"	مردود۔ نکالا ہوا۔ ذلیل
"	٢	احراق۔ جلانا
"	"	نُفور۔ بھاگنا۔ نفرت کرنا۔ نفور، نفر

صفحہ	سطر	لفظ	صفحہ	سطر	لفظ
		کرنے والا	۱۷۴	۹	تندر۔ بادل کی گرج
۱۶۶	۳	طاغوت۔ بت۔ لات وعزی	۱۷۵	۱	المان۔ جرمن
۱۶۷	۴	کفچہ۔ سانپ کا پھن	〃	۷	ژو۔ دریا
〃	۵	نہنگ۔ مگرمچھ	〃	〃	دیرباز۔ زمانۂ دراز
۱۶۸	۴	سبک۔ کم وزن	۱۷۶	۱	ثغور۔ سرحد
〃	۱	سحاب۔ ابر	〃	۱۲	پزشک۔ طبیب
〃	۹	ناموس۔ عزت۔ احترام۔ سیاست	۱۷۷	۸	زجاج۔ کانچ۔ زجاجی۔ کانچ بنانے والا۔
۱۶۹	۵	نژند۔ غمگین۔ ذلیل			
〃	۱۰	ورد۔ وظیفہ	۱۷۸	۱	لا۔ نہیں۔ جنس کی نفی کیلئے۔
〃	〃	یَا لَیتَ قَومِی یَعلَمُونَ۔ کاش میری قوم جان لیتی۔	〃	،	اِلّا۔ مگر۔ حرف استثنٰی
			۱۸۰	۳	کن فکان۔ کن بمعنی ہوجا۔ (خدا کا حکم) فکان۔ پس ہوگیا۔
۱۷۰	۲	عبقری۔ بڑی نامی			
〃	۸	لئیم۔ بخیل۔ نالائق	〃	۶	ساحت۔ میدان
۱۷۱	۳	کرب۔ بےچینی۔ غمگینی	〃	۱۲	طناب۔ خیمہ کی رسی
〃	۴	شرر۔ چنگاری	۱۸۱	۸	ناب۔ خالص
〃	۸	ہدم۔ ڈھادینا۔ بربادی	۱۸۲	۴	دودہ۔ خاندان
۱۷۲	۳	ابیض۔ سفید	۱۸۳	۴	قباب۔ قبہ کی جمع۔ برج۔ کلس
〃	۵	مولا۔ مالک	۱۸۵	۳	مینو۔ عالم علوی۔ بہشت۔ رنگین شیشہ۔
〃	۸	مرور۔ گزرنا			

۱۸۶	۲	قُمار ۔ لونڈی۔	۱۹۳	۳	احمر ۔ سرخ
〃	۶	قِمار ۔ جوا	〃	۱۰	وُلر ۔ کشمیر کی ایک جھیل کا نام
۱۸۷	۱	سپند ۔ مہندی کے بیج	۱۹۴	۵	سطوت ۔ دبدبہ ۔ شان و شوکت
〃	۲	تر دستی ۔ ہاتھ کی صفائی ۔ چالاکی شعبدہ بازی	۱۹۵	۲	درا ۔ گھنٹہ
			〃	۳	یخ ۔ برف ۔ جما ہوا پانی
〃	۱۱	خنگ ۔ گھوڑا	〃	۸	تشکیل ۔ شکل بنانا
۱۸۸	۲	لکہ ۔ ابر کا ٹکڑا	〃	〃	تخریب ۔ خراب کرنا
〃	〃	دمن ۔ نجاست پھینکنے کا مقام ۔ گھوڑ ۔	۱۹۶	۷	مغبچہ ۔ مے فروش کا لڑکا ۔ اچھی شراب بنانے والا ۔
〃	۶	نرگس شہلا ۔ وہ نرگس جس کا رنگ سفید مائل بہ سیاہی ہو ۔	۱۹۷	۲	شراب کا پیالہ
			〃	۶	خیام ۔ خیمہ کی جمع
〃	۷	نستر ۔ نسترن کا مخفف ۔ سیوتی کا پھول	〃	〃	قصور ۔ قصر کی جمع محل
۱۸۹	۱۰	خیابان ۔ چمن ۔ وہ سڑک جس کے دونوں جانب درخت ہوں ۔	〃	۷	غرفہ ۔ دریچہ ۔ بالا خانہ
			۱۹۸	۳	شگرف ۔ نادر
۱۹۰	۸	راد ۔ بہادر ۔ سخی	〃	۴	جم ۔ جمشید
〃	۱۰	کوکب ۔ ستارہ	۱۹۹	۱۰	کنشت ۔ آتشکدہ
۱۹۲	۴	اولی الامر منکم ۔ بادشاہ تمہارے میں سے ۔	۲۰۰	۶	دوک ۔ چرخہ کا تکلا
			〃	〃	رشتن ۔ بننا
〃	۵	خویش باز ۔ خود کو مٹا دینے والا	۲۰۱	۳	وداد ۔ دوستی ۔ محبت

۲۰۱	۹	بدر و حنین۔ جنگ بدر، جنگ حنین
"	"	جذب۔ کشش
۲۰۳	۳	زبون۔ بد۔ عاجز
"	۹	سقف۔ چھت
"	"	اساطین۔ جمع۔ اسطوانہ۔ ستون
"	"	عقیق۔ ایک سرخ رنگ کا قیمتی پتھر
"	"	یشم۔ یشب۔ ایک قیمتی پتھر
"	"	پرچیں۔ درختوں کی باڑ
"	۱۰	نطاق۔ کمربند
"	۱۱	اورنگ۔ تخت
"	"	جم حشم۔ جمشید کی شان و شوکت رکھنے والا۔
۲۰۴	۹	شنگ۔ چنچل۔ شوخ طبع
"	"	تقلید۔ پیروی کرنا۔
۲۰۴	۶	شید۔ آفتاب کی روشنی
"	۱۲	[illegible]
۲۰۵	۶	عرن۔ تیز رفتار
"	۸	نارون۔ انار کا درخت

۲۰۵	۸	نار۔ مخفف ہے انار کا
"	۱۰	ثمن۔ قیمت
۲۰۶	۲	یاسمن۔ چنبیلی
"	۳	کرپاس۔ روئی
"	۶	قفار۔ بیابان
"	۷	عیار۔ سونا چاندی تولنا۔ کسوٹی خالص۔
"	۹	اخوت۔ برادری
۲۰۷	۸	یراق۔ زیبائش کی چیزیں۔ زرہ بکتر
"	"	دُر۔ موتی
"	۱۰	زنگ۔ گھنٹ۔ گھنگرو۔
۲۰۸	۳	عرق۔ پسینہ
"	۱۱	تنقید۔ کھوٹا کھرا پرکھنا
۲۰۹	۲	ساق۔ پنڈلی
"	"	قطع مو۔ بال کٹوانا
"	۱۰	خط لاطینی۔ لاطینی تحریر
"	۸	شعاعہ۔ شعلہ
"	۹	دُرّاک۔ [illegible]

صفحہ	سطر	لفظ	صفحہ	سطر	لفظ
۲۰۹	۱۱	جہادِ پیہم ۔ مسلسل کوشش	۲۱۷	۷	سیمیا ۔ وہ علم جس سے روح ایک بدن سے دوسرے بدن میں منتقل کرسکتے ہیں ۔
۲۱۰	۸	رنگ ۔ خوشی ۔ حسن و خوبی ۔ ناچ گانا ۔ مکر و فریب			
۲۱۱	۳	حزم ۔ احتیاط	〃	۸	ضیغم ۔ شیر ۔
〃	۴	عقدہ ۔ گرہ	〃	۹	حمام ۔ کبوتر
〃	۷	حریر ۔ ریشم	۲۱۸	۱	لحد ۔ قبر
۲۱۳	۳	زائر ۔ زیارت کرنیوالا	〃	〃	دد ۔ درندہ
〃	۱۰	کاوکاو ۔ کاوش ۔ خلش ۔ سخت محنت ۔	〃	۴	پور ۔ بیٹا
			〃	۷	رہبانی ۔ زاہدی
۲۱۴	۲	سبل ۔ سبیل کی جمع راستہ	۲۱۹	۳	ریزریز ۔ ریزہ ریزہ
۲۱۵	۱	کاویدن ۔ کھودنا	〃	۴	ایوان ۔ محل
〃	۳	نوش ۔ امرت ۔ شہد ۔	〃	〃	کاخ بریں ۔ بلند محل
۲۱۶	۴	حضر ۔ وطن	۲۲۰	۳	ابن السبیل ۔ مسافر
〃	۵	نخیل ۔ کھجور کا درخت	۲۲۱	۲	غزال ۔ ہرن
〃	۵	رحیل ۔ سفر کرنا	〃	〃	ختا ۔ ایک شہر کا نام ہے ۔ یہاں کی ہرن میں مشک ہوتا ہے
۲۱۷	۲	مرتع ۔ چراگاہ			
〃	۶	میش ۔ بھیڑ ۔ بھیڑی	〃	۳	سریر ۔ تخت
〃	۷	نیرنج ۔ معرب نیرنگ ۔ جادو مکر و حیلہ ۔	〃	۱۰	طائر ۔ پرند
			۲۲۲	۲	قشر ۔ چھلکا ۔ پوست ۔

۲۲۳	۷	عبد۔ غلام۔ مولا۔ مالک	۲۳۳	۳	قعر۔ گہرائی
۲۲۴	۱۰	نجیب۔ شریف	〃	۸	نسیم۔ ہلکی ٹھنڈی ہوا
۲۲۵	۹	زندیق۔ بے دین	〃	۹	متاع۔ سامان۔ فائدہ
۲۲۶	۲	رجعت۔ بازگشت	〃	〃	بہا۔ رونق۔ قیمت
〃	۶	حیّ۔ زندہ۔ نام خداتعالیٰ	۲۳۴	۵	زنہار۔ پناہ۔ مہلت۔ عہد وپیمان
〃	〃	قیوم۔ قایم رہنے والا۔ نام خداتعالیٰ			امانت۔ خوف۔ پرہیز
〃	۷	اِنّی قریب۔ میں نزدیک ہوں	〃	۸	نطاق۔ کمربند
〃	۸	لاہوت۔ عالم ذات الٰہی	〃	۱۱	صوم۔ روزہ
〃	〃	جبروت۔ مرتبہ وحدت	〃	〃	صلوٰت۔ نماز
۲۲۷	۱	سلیمانی۔ پادشاہت	〃	۱۲	سازوبرگ۔ اسباب۔ مددگار
〃	〃	سلمانی۔ منسوب بہ حضرت سلمان	〃	〃	حُبّ۔ محبت
		مراد فقیری	〃	〃	ترس۔ خوف
〃	۱۱	شیرازہ۔ انتظام۔ بندش	۲۳۵	۶	تہی۔ خالی
۲۲۹	۲	پوزش۔ نصیحت۔ عذر	〃	〃	بہی۔ بہتری۔ رونق۔ روشن
〃	۷	طبرخون۔ صندل سرخ۔ آنقدا	〃	۸	دستے۔ طاقت یا فتح عطا فرمائی
		بید سرخ۔			امر کے لئے ہے۔
۲۳۰	۷	مہر منیر۔ روشن آفتاب	〃	۱۰	دود۔ دھواں
〃	۱۱	تنگ جامی۔ کم ظرفی	〃	۱۲	ربی الاعلیٰ۔ میرا پروردگار بہت
۲۳۲	۲	نژاد۔ اصل۔ نسب			اعلیٰ ہے۔ سجدہ کی تسبیح۔

۲۳۶	۱	ناقہ۔ اونٹنی	۲۳۹	۲	جہول۔ بڑا جاہل
"	"	زمام۔ نکیل	"	۶	شباب۔ جوانی
"	۳	ثم۔ پھر	"	۱۱	زاغ۔ کوا
"	۵	مجاز۔ حقیقت کے خلاف	"	"	کرگس۔ گدھ
"	۶	زوج۔ جفت	"	۱۲	سواد۔ علاقہ
"	۷	آسیا۔ ایشیا	"	"	ہور۔ آفتاب
"	"	مرز و بوم۔ زمین و ولایت	۲۴۰	۱	صدق مقال۔ سچ کہنا
"	۹	لوک۔ ضعیفی سے بچوں کی طرح زانوؤں	"	"	اکل۔ کھانا
		کے بل چلنے والا۔ عاجز۔	"	۴	فرید۔ یکتا
"	۱۰	فتراک۔ شکار بند	"	۶	نجیب۔ شریف
۲۳۷	۳	بحرین۔ بحیرہ روم۔ بحیرہ فارس۔	"	۷	فرس۔ گھوڑا
		دو دریا۔	"	۸	جیاد۔ تیز رفتار گھوڑے
"	"	ظرف۔ برتن۔ حوصلہ۔ عقلمندی	"	۹	ہیجا۔ جنگ
۲۳۸	۶	حس۔ معلوم کرنا۔ حرکت کرنا	"	"	تند باد۔ آندھی
"	"	نقرہ۔ چاندی	"	"	طائف۔ طواف کرنے والا
"	"	مس۔ تانبا	"	"	ٹکر۔ ٹیلہ
"	۱۱	ایاغ۔ شراب کا پیالہ	"	۱۰	رستخیز۔ قیامت
۲۳۹	۲	عجول۔ جلدی کرنے والا	۲۴۱	۱	نژند۔ ذلیل
"	۷	ظلوم۔ بڑا ظالم	"	۲	بیطار۔ سالوتر

۲۴۱	۳	یکران ۔ گھوڑا ۔	۲۴۲	۱۰	بصیر ۔ بینا
"	۴	قلب ۔ دل	"	"	ضریر ۔ نابینا
"	۱۰	قرون ۔ قرن کی جمع ۳۰ یا ۸۰ یا ایک سو سال کی مدت	۲۴۳	۲	صہبا ۔ شراب ۔
			"	۷	مآب ۔ جائے بازگشت
"	۱۱	ستر ۔ پردہ ۔ پوشیدہ مقام ۔ عزت	۲۴۴	۱	ہیزم ۔ سوکھی لکڑی
"	"	زوج ۔ شوہر	"	۱۱	اب ۔ باپ
۲۴۲	۴	پہنا ۔ وسعت	"	"	جد ۔ دادا
"	۸	نیاگاں ۔ ماں باپ کی طرف کے بزرگ لوگ ۔	۲۴۶	۱	شکیب ۔ صبر

تعداد (۱۵۰۰) انتظامی مشین پریس سنہ ۱۹۳۵ء

خادم الخطاط محمد اصغر